Έτος Η'

Τεῦχος 178ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ—ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ — *Σελίς*

Ἔννοια καὶ ἱστορικὴ ἀνασκόπηση τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας, ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α΄ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 8623

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀνήλικοι ἐγκληματίαι—Νομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀντιμετώπισίς των ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Χαρ. Μπεκρῆ 8630

ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἡ ἔναρξις πυρκαϊᾶς συνιστᾷ ἔγκλημα; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Δ. Ντζιώρα 8634

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἕνα τέλειον ἔγκλημα—Ἡ πολύκροτος δίκη τοῦ δόκτορος Μύλλερ, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Kriminalistik», κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος Ἀλεξάνδρου Πίσπα (συνέχεια καὶ τέλος) 8639

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορείου Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β΄ κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 8643

ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Πυρηνικὰ μέσα πολέμου, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Χ. Πατσιούρη (συνέχεια) 8647

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Ὕδρας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ὑπὸ κ. Α. Μανίκη 8653

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Χαῖρε Ὀλυμπιονίκα, ὑπὸ Κας Ζαναντρὶς 8660

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μετέωρα, ὑπὸ τοῦ τμηματάρχου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος κ. Ι. Νούσια 8661

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 8665

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 8667

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 8669

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης : «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΓΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
{ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 178ΟΝ

ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α' κ. **ΝΙΚ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἐπιστημονικὴ τοποθέτηση τῆς κατατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.
2. Ἔννοια κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.
3. Ἱστορικὴ ἀνασκόπηση τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.
4. Γενικὸς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς καὶ ἐπιδιώξεις τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.
5. Εἰδικὲς ἐπιδιώξεις τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.

***

1. Ἐπιστημονικὴ τοποθέτηση τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.

Οἱ τελευταῖοι μεγάλοι πόλεμοι ἦσαν ὁλοκληρωτικοί. Τοῦτο σημαίνει ὅτι διεξήχθησαν ὄχι μόνο στὸν καθαρὰ στρατιωτικὸ τομέα, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄλλο τομέα τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητος. Εἶναι ἐπόμενο λοιπὸν καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ διεξάγουν ἕνα σύγχρονο πόλεμο, νὰ ἔχουν ἐκπαιδευθῆ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ νεώτερα τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μέσα. Σήμερα, δὲν εἶναι ἀρκετὴ μόνη ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευση, γιὰ νὰ θεωρεῖται ἕνας ἀξιωματικὸς ἄξιος νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ βασικά του καθήκοντα. Χρειάζεται πολύμορφη τεχνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ κατάρτιση.

Ἔτσι, ἐνῷ παλαιότερα ὁ τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου ἐθεωρεῖτο τέχνη, «ἡ στρατιωτικὴ τέχνη», ὅπως λεγόταν, σήμερα θεωρεῖται καὶ εἶναι πραγματικὰ ὄχι μόνο τέχνη ἀλλὰ καὶ ἐ π ι σ τ ή μ η, ἡ ὁποία μάλιστα χρησιμοποιεῖ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ νεώτερα τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα. Φτάσαμε δηλαδὴ στὸ σημεῖο νὰ θεωροῦμε ἀναγκαία πλέον τὴ χρησιμοποίηση ὅλων τῶν τεχνικῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων, σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ διερωτᾶται κανεὶς ἂν χρειάζωνται πλέον οἱ μεγάλες στρατιὲς γιὰ τὴ διεξαγωγὴ ἑνὸς σύγχρονου πολέμου, στὸν ὁποῖο θὰ γίνῃ χρήση τῶν πυρηνικῶν ὅπλων μαζικῆς καταστροφῆς ἢ μήπως ὁ πόλεμος αὐτὸς μπορεῖ νὰ διεξαχθῆ ἀπὸ μικρὲς μονάδες ποὺ θὰ τὶς ἀποτελοῦν κυρίως τεχνικοὶ καὶ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες.

Ἀναμφισβήτητα λοιπόν, σήμερα, ἡ προπαρασκευή, ἡ ὀργάνωση καὶ ἡ διενέργεια ἑνὸς πολέμου γίνεται κατὰ τρόπο ἐπιστημονικό. Ἐπομένως ἡ ἀντίστοιχη ἀντιμετώπιση τῆς προπαρασκευῆς, τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς διεξαγωγῆς ἑνὸς τέτοιου πολέμου θὰ πρέπει νὰ γίνεται ἐπίσης κατὰ τρόπο ἐπιστημονικό. Ἀλλὰ γιὰ νὰ κατορθωθῆ τοῦτο χρειάζεται ὅπως, κάθε κράτος ἢ συνασπισμὸς κρατῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διασφαλίζῃ τὰ τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μυστικὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν στρατηγικὴ σημα-

σία, ἀφ' ἑτέρου δὲ προσπαθῇ νὰ μάθῃ τὰ τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μυστικὰ τοῦ ἀντιπάλου. Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ θέση τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς κατασκοπείας καὶ τῆς ἀντικατασκοπείας.

Ἡ κατασκοπεία δηλαδὴ καὶ ἡ ἀντικατασκοπεία, ἀποτελοῦν τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα κάθε κράτος ἐπιδιώκει ὄχι μόνο νὰ προστατεύσῃ τὰ μυστικά του ἀπὸ ὁποιαδήποτε διαρροὴ πρὸς τὰ ἀντίπαλα ἔθνη, ἀλλὰ καὶ νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ τῶν ἀντιπάλων κρατῶν ποὺ τὸ ἐνδιαφέρουν, ὥστε νὰ εἶναι σὲ θέση ν' ἀντιδράσῃ προληπτικά.

2. Ἔννοια κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.

α) Ἔννοια κατασκοπείας.

Κατασκοπεία λέγεται κάθε παράνομη καὶ σκόπιμη μυστικὴ ἐνέργεια ἢ ἀπατηλὴ πρόφαση, μὲ τὴν ὁποία γίνεται ἀπόπειρα ἢ κατορθώνεται νὰ ληφθοῦν πάσης φύσεως πληροφορίες, ἔγγραφα, σχέδια ἢ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα κάθε κράτος ἔχει συμφέρο νὰ κρατήσῃ μυστικά, καθὼς καὶ κάθε ἐνέργεια γιὰ τὴ διαβίβαση ἢ ἀνακοίνωση τούτων, μὲ σκοπὸ τὴ χρησιμοποίησή τους, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους καὶ ἰδίως τὴν ἀσφάλεια αὐτοῦ ἢ τῶν συμμάχων του.

Ἀντίστοιχη εἶναι καὶ ἡ ἔννοια τοῦ κατασκόπου, ἤτοι :

Κατάσκοπος λέγεται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐνεργῶντας παράνομα καὶ ἐκ προθέσεως, κατὰ τρόπο μυστικὸ ἢ μὲ ἀπατηλὲς προφάσεις κάνει ἀπόπειρα ἢ κατορθώνει νὰ μάθῃ εἰδήσεις ἢ τὸ περιεχόμενο διαφόρων ἐγγράφων ἢ νὰ πάρῃ στὴν κατοχή του ταῦτα, ἢ σχέδια ἢ φωτογραφίες ἢ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα τὸ κράτος κρατεῖ μυστικά, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ γιὰ τὴ διαβίβαση ἢ ἀνακοίνωση τούτων μὲ σκοπὸ τὴ χρησιμοποίησή τους, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους καὶ ἰδίως τὴν ἀσφάλεια τούτου ἢ τῶν συμμάχων του.

Ὁ κατάσκοπος μπορεῖ νὰ εἶναι ξένος ἢ καὶ ντόπιος (ἀλλοδαπὸς ἢ ἡμεδαπός).

Ἔτσι μπορεῖ π.χ. νὰ ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα βούλγαροι κατάσκοποι, ποὺ δουλεύουν γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Βουλγαρίας εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, μπορεῖ ὅμως ταυτόχρονα νὰ ὑπάρχουν καὶ Ἕλληνες κατάσκοποι, ποὺ νὰ δουλεύουν ἐπίσης γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Βουλγαρίας εἰς βάρος τῆς πατρίδος τους.

Παράλληλα, μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες κατάσκοποι στὴ Βουλγαρία ἢ σὲ ἄλλα κράτη ποὺ νὰ δουλεύουν εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος.

Ὅλοι αὐτοί, ποὺ κάνουν κατασκοπεία εἰς βάρος τῆς πατρίδος τους καὶ πρὸς ὄφελος ἀντίπαλων πρὸς αὐτὴ χωρῶν, χαρακτηρίζονται ὡς προδότες, δηλαδὴ ἀνήκουν στὴν κατηγορία ἐκείνων, ποὺ δίκαια ὁ λαὸς κάθε χώρας στιγματίζει καὶ ἀποστρέφεται ὡς ἐθνικοὺς ἐγκληματίες.

Ὁ ποινικός μας κώδικας διαγράφει τὸ ἔγκλημα τῆς κατασκοπείας στὸ ἄρθρο 148, ὅπως ἀκριβῶς ἀναφέραμε παραπάνω, ἐν συνεχείᾳ στὸ ἄρθρο 149 περιλαμβάνει λεπτομερέστερα ὡρισμένες ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν καὶ αὐτὲς κατασκοπεία. Ἔτσι θεωρεῖται κατάσκοπος καὶ κεῖνος ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ ἔχῃ σχετικὸ δικαίωμα παίρνει φωτογραφίες ἢ ζωγραφίζει διάφορες εἰκόνες ἢ κάνει σχέδια ὀχυρώσεων, πλοίων, δρόμων, δημοσίων οἰκημάτων ἢ ἄλλων ἔργων ἢ στρατιωτικῶν ἐγκαταστάσεων ἢ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μπαίνει κρυφὰ ἢ μὲ ἀπάτη στὰ μέρη αὐτά, ἐφ' ὅσον βέβαια

ἀπαγορεύεται στὸ κοινὸ νὰ κυκλοφορῇ ἐλεύθερα. Ὥστε οἱ ξένοι κατάσκοποι μπαίνουν στὴ χώρα μας ἄλλοτε κρυφά, ἄλλοτε μὲ πλαστὰ διαβατήρια καὶ πιστοποιητικά, ἄλλοτε μεταμφιεσμένοι καὶ ἄλλοτε μὲ ἀπατηλὲς προφάσεις, ὡς δῆθεν ἐμπορευόμενοι ἢ τουρίστες κ.λ.π. Πάντως τὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν ξένων κατασκόπων εἶναι ὅτι δουλεύουν γιὰ ἕναν ὡρισμένο συγκεκριμένο σκοπό.

Σύμφωνα μὲ αὐτά, ἂν ἕνας ξένος ποὺ βρίσκεται κανονικὰ καὶ νόμιμα στὴ χώρα μας μεταδίδει στὴν πατρίδα του διάφορες πληροφορίες ποὺ εἶναι φανερὲς ἢ πέφτουν στὴν ἄμεση ἀντίληψή του, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς κάνει κατασκοπεία.

Παράδειγμα: Στὴν Ἀθήνα βρίσκεται ἕνας δημοσιογράφος ξένου κράτους, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐθνική μας ἑορτὴ τῆς 25 Μαρτίου παρακολουθεῖ τὴ μεγάλη παρέλαση καὶ βλέπει ὅλα τὰ τμήματα τοῦ στρατοῦ μας, ποὺ παρελαύνουν.

Στέλνει λοιπὸν μιὰ ἀνταπόκριση στὴν ἐφημερίδα του καὶ περιγράφει μὲ λεπτομέρειες πόσα ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα εἶδε καὶ σὲ ποιὰ κατάσταση ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως βρίσκονται, πόσα κανόνια πεδινὰ παρελάσανε, ποία ἡ γενικὴ ἐμφάνιση τῶν στρατιωτῶν κλ.π.

Ὁ δημοσιογράφος αὐτὸς δὲν κάνει ἀσφαλῶς κατασκοπεία.

Ἂν ὅμως ὁ ἴδιος δημοσιογράφος παρακολουθεῖ μυστικὰ τὸν ἀρχηγὸ ἑνὸς σώματος στρατοῦ καὶ μεταδίδει στὴ χώρα του διάφορες πληροφορίες γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὶς ἰδιαίτερες σχέσεις του, γιὰ τὶς συναντήσεις του μὲ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀκολούθους διαφόρων πρεσβειῶν, κ.λ.π., κάνει κατασκοπεία.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνας ξένος κατάσκοπος τὸν ἀντικειμενικό του σκοπό, τὶς περισσότερες φορές, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε πάντοτε σχεδόν, θὰ χρησιμοποιήσῃ γηγενεῖς, θὰ χρησιμοποιήσῃ δηλαδὴ ντόπιους τοὺς ὁποίους ἢ θὰ ἐξαγοράσῃ μὲ χρήματα ἢ θὰ ἐκμεταλλευθῇ ὡρισμένες ἀδυναμίες τους.

Οἱ ντόπιοι αὐτοί, ὅταν κατὰ ὁποιοδήποτε τρόπο δουλέψουν γιὰ τὶς ξένες ὑπηρεσίες πληροφοριῶν, κάνουν προδοτικὴ κατασκοπεία.

β) Ἔννοια ἀντικατασκοπείας.

Ἀντικατασκοπεία λέγεται ἡ ὠργανωμένη ἀντιμετώπιση ἀπὸ τὸ κράτος καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας καὶ στὶς ξένες χῶρες, προληπτικῶς καὶ κατασταλτικῶς, τῶν ἐνεργειῶν τῶν κατασκοπευτικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἀντιπάλων κρατῶν.

Συνήθως οἱ ὑπηρεσίες κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας κάθε κράτους εἶναι τμήματα τῶν ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν τοῦ κράτους τούτου καὶ συνεργάζονται πάρα πολύ, τόσο μάλιστα, ὥστε πολλὲς φορὲς νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ ἂν μιὰ ἐνέργεια, ποὺ ἀφορᾷ ξένη χώρα, ἀποτελῇ κατασκοπεία εἰς βάρος τῆς χώρας αὐτῆς ἢ ἀντικατασκοπεία μὲ σκοπὸ τὴν πρόληψη ἢ ἐξουδετέρωση τῆς κατασκοπείας ποὺ ἐνεργεῖ αὕτη.

Παράδειγμα: Στὴν Ἑλλάδα μπαίνει ἕνας βούλγαρος κατάσκοπος, ὁ ὁποῖος ἐνῷ εἶναι ἀξιωματικὸς τοῦ βουλγαρικοῦ ναυτικοῦ παρουσιάζεται μὲ πλαστὸ διαβατήριο ὡς ἄγγλος διευθυντὴς ναυτιλιακοῦ γραφείου, ποὺ ἦλθε στὴν Ἑλλάδα γιὰ ν' ἀγοράσῃ δῆθεν μικρὰ πλοῖα γιὰ ὡρισμένο πελάτη του, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα ἔχει σκοπὸ νὰ ἐπισημάνῃ τὰ Ἑλληνικὰ λιμάνια.

Ἡ ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας τὸν θεωρεῖ ὕποπτο καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παρακολούθησή του, κρίνει σκόπιμο νὰ ἐρευνήσῃ τὶς ἀποσκευές του. Πηγαίνουν λοιπὸν δύο ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μένει, νοικιάζουν ἕνα δωμάτιο παραπλεύρως πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ ὕποπτου κατασκόπου, μπαίνουν κατὰ τὴν ἀπουσία του στὸ δωμάτιό του, ἐρευνοῦν τὸ χαρτοφυλακά του καὶ βρίσκουν μέσα σ' αὐτὸν ὡρισμένα ἐνδιαφέροντα ἔγγραφα καὶ τὸν συνθηματικὸν κώδικα συνεννοήσεως μὲ τὴ βουλγαρικὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν, τὰ φωτογραφίζουν ὅλα καὶ τὰ ἀφήνουν κατόπιν

στὴ θέση τους. Ἀντίτυπα ὡρισμένων ἐγγράφων ποὺ στρέφονται κατὰ τῆς Σερβίας μεταβιβάζονται μέσῳ δικοῦ μας πράκτορος στὸν ἀρχηγὸ τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῆς χώρας αὐτῆς.

Στὴν περίπτωση αὐτή, παράλληλα πρὸς τὴν προληπτικὴ παρακολούθηση τοῦ ὑποπτου, ἡ ἀντικατασκοπευτικὴ ὑπηρεσία μας ἔκανε καὶ πράξεις καθαρᾶς κατασκοπείας εἰς βάρος τῆς Βουλγαρίας.

Ὥστε δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμε τὶς ὑπηρεσίες κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας μιᾶς χώρας ὅτι εἶναι χωριστές, ἀλλ' ὅτι ἀποτελοῦν τμήματα μιᾶς ἐνιαίας ὑπηρεσίας πληροφοριῶν, τῆς ὁποίας τοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς πρέπει νὰ ἐπιδιώκουν καὶ ἡ κατασκοπεία καὶ ἡ ἀντικατασκοπεία τῆς χώρας αὐτῆς.

3. Ἱστορικὴ ἀνασκόπηση τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ κατασκοπεία δὲν εἶναι κάτι τὸ καινούργιο, ποὺ δημιουργήθηκε στὰ χρόνια μας. Κατάσκοποι ὑπῆρχαν ἀπὸ τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ, δηλαδή, ποὺ ἄρχισαν τὰ κράτη νὰ πολεμοῦν ἀναμεταξύ τους. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἡ πολεμικὴ τέχνη πέρασε ἀπὸ χίλιες δυὸ μορφὲς γιὰ νὰ φτάσῃ στὴ σημερινή της ὄψη, ἡ κατασκοπεία γίνεται κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ γινόταν καὶ πρὶν πέντε χιλιάδες χρόνια, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι σήμερα οἱ κατάσκοποι ἔχουν στὴ διάθεσή τους περισσότερα μέσα συγκοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας καθὼς καὶ τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ.

Στὰ διάφορα βιβλία βρίσκουμε πολλὲς περιπτώσεις κατασκόπων γιὰ ὅλους τοὺς λαούς. Θ' ἀναφέρουμε ἐδῶ μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις, ποὺ ἔχουν ἐνδιαφέρον καὶ δείχνουν πῶς, σιγὰ-σιγά, τὰ ζητήματα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν κατασκοπεία ἔφτασαν νὰ θεωροῦνται σήμερα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα, σὲ κάθε κράτος.

Διαβάζουμε λοιπὸν στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅτι ὁ Ἰωσήφ, ποὺ ἦταν ὑπουργὸς τοῦ Φαραώ, δηλαδὴ τοῦ αὐτοκράτορος, φυλάκισε τοὺς ἀδελφούς του μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶναι κατάσκοποι.

Ὁ Ὅμηρος στὴν Ἰλιάδα του περιγράφει πόσες περιπέτειες εἶχε ὁ κατάσκοπος τῶν Τρώων Δόλωνας, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων γιὰ νὰ κάνῃ κατασκοπεία. Αὐτὸν τὸν ἔπιασε ὁ Διομήδης καὶ τὸν σκότωσε ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια του.

Ὁ ἱστορικὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Παυσανίας γράφει ὅτι, ὁ τότε βασιληᾶς στὸν Ὀρχομενὸ τῆς Μαντινείας Ἀριστοκράτης, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐρχότανε σὲ συνεννόηση μὲ τοὺς Σπαρτιᾶτες, ποὺ ἦταν ἐχθροί του, καὶ τὸν λιθοβόλησαν.

Κατὰ τὴν ἐκστρατεία ποὺ ἔγινε στὴ Σικελία, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων Λάμαχος σκότωσε μὲ χτυπήματα ἕνα δοῦλο, ποὺ τὸν ἔπιασαν νὰ εἰδοποιῇ τοὺς ἐχθροὺς μὲ φωτεινὰ σημεῖα, δηλαδὴ μὲ τὸν ὀπτικὸ τηλέγραφο, ὅπως λέμε σήμερα.

Πιὸ ὕστερα, ὁ Φίλιππος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, εἶχε στείλει στὴν Ἑλλάδα πολλοὺς κατασκόπους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρκετοὶ πιάστηκαν καὶ δικάστηκαν στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ Δημοσθένη.

Ἐπίσης ὁ Ἀννίβας, πρὶν κάνῃ ἐκστρατεία στὴν Ἰταλία, ἔστειλε πολλοὺς κατάσκοπους καὶ ἔμαθε ὅσα πράγματα τοῦ χρειάζονταν γιὰ τοὺς ἰταλούς, τοὺς ὁποίους νίκησε κατόπιν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ρωμαῖοι εἶχαν ὀργανώσει τὴν ὑπηρεσία κατασκοπείας, τόσο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς αὐτοκρατορίας, ὅσο καὶ στὶς ξένες χῶρες κατὰ τρόπο τέλειο.

Στοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους ὁ Ἀλφρέδος ὁ Μέγας ντύθηκε ὁ ἴδιος σὲ τραγουδιστή, μπῆκε κατόπι στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο καὶ ἀφοῦ πῆρε ὅσες πληροφορίες τοῦ ἦσαν ἀρκετὲς γύρισε πίσω καὶ νίκησε. Τότε κατώρθωσε καὶ πῆρε τὸ θρόνο τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Μέγας Φρειδερῖκος, βασιλεὺς τῆς Πρωσίας (Γερμανίας), πάντοτε ὑπερηφανεύετο γιὰ τὸ τέλειο σύστημα κατασκοπείας ποὺ εἶχε.

Ὁ Μέγας Ναπολέων ἐπλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τοὺς κατάσκοπους γιὰ τὶς πληροφορίες τους, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε ἠθικὴ ἀξία. Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους κατασκόπους του, τὸν Σουλμάϊστερ, ὅταν τοῦ ζήτησε γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ πρόσφερε στὴ Γαλλία, τὸν πολεμικὸ σταυρό, τοῦ εἶπε: «χρήματα νὰ σοῦ δώσω »ὅσα θέλεις. Ἀλλὰ ποτὲ δὲ θὰ σοῦ δώσω τὸν πολεμικὸ σταυρό. Αὐτὸν τὸν φυλάω γιὰ »τὰ παλληκάρια μου».

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου τοῦ 1870, οἱ γερμανοὶ εἶχαν ὀργανώσει τέλεια ὑπηρεσία κατασκοπείας μὲ ἀρχηγὸ τὸν Stieber καὶ μὲ 30.000 κατασκόπους ποὺ ἔμειναν στὴ Γαλλία σ' ὅλο τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου αὐτοῦ.

Στὸ ρωσοϊαπωνικὸ πόλεμο τοῦ 1904-1905, οἱ Ἰάπωνες μὲ πολλοὺς κατάσκοπους, ποὺ εἶχαν στείλει στὴ Ρωσία καὶ στὴ Μαντζουρία ὡς ἐμπόρους δῆθεν, παραγγελιοδόχους, ὑπηρέτες κ.λ.π., ἤξεραν τί γίνεται μέσα στὴ Ρωσία καθὼς καὶ κάθε κίνηση τοῦ στρατοῦ, ἔτσι ποὺ πάντα νικοῦσαν.

Πρὶν ἀπὸ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο, δηλαδὴ τὸ 1900—1914 καὶ πάλι ἡ κατασκοπεία, πρὸ παντὸς στὴ Γερμανία, εἶχε πάρει μεγάλη ἔκταση. 25.000 κατάσκοποι γερμανοὶ βρίσκονταν στὴ Γαλλία, ὡς ἐμπορικοὶ ὑπάλληλοι, παραγγελιοδόχοι (πλασιὲ) κλπ. καὶ παρακολουθοῦσαν κάθε γάλλο ἀξιωματικό.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπηρεσίες κατασκοπείας τῆς Γαλλίας καὶ πρὸ παντὸς τῆς Ἀγγλίας, ἦταν τότε κατὰ τρόπο τέλειο ὠργανωμένες, ὥστε ὅταν νικήθηκαν οἱ γερμανοὶ νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι τοῦτο τὸ πέτυχαν οἱ ὑπηρεσίες ψυχολογικοῦ πολέμου καὶ κατασκοπείας τῆς Ἀγγλίας (δηλαδὴ ἡ Ἰντέλλιντζενς σέρβις), οἱ ὁποῖες κατώρθωσαν νὰ σπάσουν τὸ ἐσωτερικὸ μέτωπο, ἐνῷ ὁ στρατὸς πολεμοῦσε καὶ δὲν εἶχε νικηθῆ.

Γιαυτὸ ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸ Β' παγκόσμιο πόλεμο, ἡ ναζιστικὴ Γερμανία εἶχε γεμίσει κυριολεκτικὰ τὸν κόσμο μὲ κατασκόπους της, ποὺ ἀνῆκον σὲ διάφορα δίκτυα κατασκοπείας, ὁ δὲ Χίτλερ κανόνιζε τὶς ἐνέργειές του σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδιναν τὰ δίκτυα αὐτά. Ἡ σύγκρουση τῶν κατασκόπων πρὸ τοῦ πολέμου τούτου καὶ κατὰ τὸν πόλεμο ἦταν σκληρή, πολλὰ δὲ ἐπεισόδια ὑπῆρξαν πραγματικὰ δραματικά.

Ἀλλὰ καὶ σήμερα τὰ διάφορα κράτη ἔχουν ὠργανωμένες τέλειες ὑπηρεσίες κατασκοπείας καὶ κάθε τόσο διαβάζουμε στὶς ἐφημερίδες ὅτι ἀνακαλύπτονται δίκτυα κατασκοπείας στὶς διάφορες χῶρες, ποὺ μᾶς κάνουν νὰ μένουμε ἔκπληκτοι γιὰ τὴ δράση τους.

Ἡ λιγόλογη αὐτὴ ἱστορικὴ ἀνασκόπηση τῆς κατασκοπείας μᾶς δείχνει, πὼς πρέπει καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ κοινωνία καὶ κάθε πολίτης Ἕλληνας νὰ δείξῃ ἐνδιαφέρο καὶ νὰ μάθῃ διάφορες λεπτομέρειες τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖο μπαίνουν μέσα στὴν Ἑλλάδα καὶ δουλεύουν αἱ κατάσκοποι. Δὲν πρέπει νὰ ποῦμε μοιρολατρικά: «καὶ τί θὰ μάθουν ἀπὸ μᾶς; καὶ τί μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν;» Αὐτὸ θὰ ἦταν ἔγκλημα γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ γιὰ τὴν ἑαυτό μας.

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ μὲ τὶς τόσες ἀνησυχίες, μὲ τὶς τόσες πυρκαγιὲς ποὺ ὑποβόσκουν στὰ διάφορα σημεῖα τῆς οἰκουμένης, μὲ τοὺς τεράστιους ἐξοπλισμούς, ποὺ γίνονται παντοῦ, μὲ τὴν ἐπίμονη κοινωνικὴ ἐπανάσταση ὅπου ἐπὶ τόσα χρόνια ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦν μὲ πεῖσμα οἱ κομμουνισταί, οἱ κατάσκοποι βρίσκονται παντοῦ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βρίσκωνται παντοῦ. Κατάσκοποι γιὰ τὸ στρατό μας, κατάσκοποι γιὰ τὸ ναυτικό μας, κατάσκοποι γιὰ τὴν ἀεροπορία μας, κατάσκοποι γιὰ τὴ διπλωματία μας, κατάσκοποι γιὰ τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες, κατάσκοποι γιὰ τὰ ἐργοστάσια, κατάσκοποι γιὰ τὸν κλῆρο, κατάσκοποι γιὰ κάθε μας κίνηση, γιὰ κάθε μας σκέψη! Ὑπάρχουν παντοῦ κατάσκοποι!! Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ καταλάβουμε.

Πῶς θὰ τοὺς διακρίνουμε ὅλους αὐτοὺς τοὺς κατασκόπους, πῶς θὰ φυλαχτοῦμε ἀπὸ αὐτοὺς καὶ πῶς θὰ τοὺς πολεμήσουμε ἐμεῖς μὲ τὴ μικρὴ καὶ φτωχικὴ μας Ἑλλάδα;

Αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσουμε μὲ τὸ νὰ γνωρίζουμε τὸν τρόπο, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐργάζονται οἱ σκοτεινοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ νὰ δείχνουμε σ' ὅλους τί ἔχουν ἐνδιαφέρον νὰ πληροφορηθοῦν ἀπὸ μᾶς.

"Οταν τὰ μάθουμε αὐτά, τότε θὰ μποροῦμε νὰ ὀργανωθοῦμε καὶ μεῖς ἀνάλογα καὶ νὰ εἴμαστε σὲ θέση νὰ φυλάξουμε τὰ μυστικά μας καὶ ν' ἀποκαλύψουμε τοὺς κατασκόπους ἐφαρμόζοντας τοὺς νόμους τῆς πατρίδος μας γιὰ κάθε ξένο, ποὺ κάνει κατάχρηση τῆς ἄδολης 'Ελληνικῆς φιλοξενίας καὶ γιὰ κάθε "Ελληνα, ποὺ πουλάει γιὰ λίγες δεκάρες τὴν πατρίδα του, ποὺ γίνεται δηλαδὴ π ρ ο δ ό τ η ς.

4. Γενικὸς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς καὶ ἐπιδιώξεις τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.

Γενικὸς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς κατασκοπείας κάθε κράτους εἶναι νὰ μαθαίνῃ τὰ μυστικὰ τῶν ἀντιπάλων κρατῶν γιὰ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δραστηριότητος τούτων, ἤτοι τὸν ἐθνικό, τὸν οἰκονομικό, τὸν πολιτικό, τὸ διπλωματικό, τὸν κοινωνικό, τὸν στρατιωτικό, τὸν ἐπιστημονικὸ κλπ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ἡ κατασκοπεία ἀποτελεῖ ἕνα ὅπλο γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τούτου καὶ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν ἐπιτελείων στρατοῦ, ναυτικοῦ καὶ ἀεροπορίας, σχετικῶς μὲ τὶς πάσης φύσεως δυνάμεις τῶν ἀντιπάλων καὶ τὰ σχέδια τούτων. Εἶναι γνωστὸ ἄλλως τε τὸ ρητὸ ποὺ λέει ὅτι: «ἂ ν ὁ ἐ χ θ ρ ὸ ς γ ν ώ ρ ι ζ ε τ ί κ ά ν ε ι ὁ ἐ χ θ ρ ό ς τ ο υ, ὁ ἐ χ θ ρ ὸ ς θ ὰ ν ι κ ο ῦ σ ε » τ ὸ ν ἐ χ θ ρ ό τ ο υ».

Γενικὸς λοιπὸν ἀντικειμενικὸς σκοπὸς καὶ ἐπιδίωξη τῆς κατασκοπείας ποὺ κάνει κάθε κράτος γιὰ τὰ ἀντίπαλα κράτη εἶναι νὰ πληροφορηθῇ ἐγκαίρως τὶς προθέσεις, τὶς δυνατότητες, τὶς ἱκανότητες, τὴν οἰκονομικὴ δύναμη, τὸν ἀριθμὸ καὶ τὴν ἰσχὺ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, τὶς συνθῆκες καὶ τὰ πλεονεκτήματα ἢ μειονεκτήματα τούτων, σὲ τρόπο ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε ἐχθρικὴ ἐνέργεια καὶ νὰ ἐπιβάλλεται.

'Εν καιρῷ δὲ πολέμου, ὅταν ἡ κατασκοπεία συνδυάζεται κατάλληλα καὶ μὲ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις μπορεῖ νὰ πετύχῃ τὰ ἑξῆς:

ι) Νὰ προκαλέσῃ τὴν καταστροφὴ στρατιωτικῶν μονάδων τοῦ ἀντίπαλου, μὲ αἰφνιδιαστικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ στρατοῦ, τοῦ στόλου ἢ τῆς ἀεροπορίας ποὺ βασίζονται στὴν ὑποκλοπὴ μυστικῶν τοῦ ἐχθροῦ.

ιι) Νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴ διπλωματικὴ προσπάθεια τῆς χώρας μὲ τὴν ἔγκαιρη συγκέντρωση καὶ μεταβιβάση στὸν ἁρμόδιο παράγοντα πληροφοριῶν γιὰ τὶς προθέσεις καὶ τὶς ἐνέργειες τῶν ἀντιπάλων, καὶ

ιιι) Νὰ συντελέσῃ στὴν ἐπιτυχία αἰφνιδιαστικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τῶν ἀντιπάλων, τῶν ὁποίων ἐγκαίρως πληροφορεῖται τὶς προθέσεις.

Τονίζουμε λοιπὸν καὶ πάλι, ὅτι γενικὸς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἀ ν τ ι κ α τ α σ κ ο π ε ί α ς εἶναι νὰ ματαιώνῃ κάθε ἀπόπειρα τῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπείας τῶν ἀντιπάλων, ἡ ὁποία στρέφεται κατὰ τῆς ἐθνικῆς, τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς στρατιωτικῆς ἀσφαλείας τῆς Χώρας.

5. Εἰδικὲς ἐπιδιώξεις τῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.

Κατὰ τὴ διενέργεια τῆς κατασκοπείας, ἐπιδιώκεται ἡ γνώση τῶν προθέσεων, τῶν δυνατοτήτων κ.λ.π. τῶν ἀτιπάλων κρατῶν. Τοῦτο ὅμως μπορεῖ νὰ κατορθωθῇ μὲ τὸν κατάλληλο χειρισμὸ τοῦ συγκεκριμένου θέματος, γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται κάθε φορὰ ἡ ἐπιχείρηση τῆς κατασκοπείας, μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ ὀργανωθῇ ἡ ἐπιχείρηση αὐτή, καὶ μὲ τὰ μέσα ἀκόμη τῆς ἐπικοινωνίας, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν.

'Επομένως γιὰ νὰ πετύχουμε τὸ γενικὸ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τῆς κατασκοπείας καὶ τῆς ἀντικατασκοπείας πρέπει νὰ πετύχουμε τὴν ἐκπλήρωση διαφόρων εἰδικῶν

ἐπιδιώξεων, ποὺ γιὰ κάθε μιὰ καταρτίζεται εἰδικὸ σχέδιο καὶ ὀργανώνεται ἰδιαίτερη ἐπιχείρηση ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες κατασκοπείας ἢ ἀντικατασκοπείας.

Μερικὲς τέτοιες εἰδικώτερες ἐπιδιώξεις τῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπείας καὶ κατὰ τὴν περίοδο τῆς συμβατικῆς εἰρήνης καὶ κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

ι) Νὰ πληροφορηθοῦν ἂν ὑπάρχουν μυστικὲς συμφωνίες καὶ ποιὲς τῶν ἀντιπάλων κρατῶν μὲ ἄλλα κράτη ποὺ στρέφονται ἐναντίον τῆς χώρας μας.

ιι) Νὰ συγκεντρώσουν πληροφορίες γιὰ τὴν ὕπαρξη τυχὸν νέων μυστικῶν ὅπλων, περὶ τοῦ εἴδους τούτων καὶ περὶ τῆς ἀξίας των.

ιιι) Νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ σχεδιαγράμματα τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων τῶν λιμένων, τῶν γεφυρῶν καὶ ἄλλων περιοχῶν στρατιωτικῆς σημασίας.

ιυ) Νὰ λαμβάνουν ἀεροφωτογραφίες διαφόρων ζωτικῶν χώρων, ὅπως εἶναι τὰ ἐργοστάσια παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, οἱ ἐγκαταστάσεις ραδιοφωνικῶν σταθμῶν, τὰ ἐργοστάτια καὶ οἱ ἀποθῆκες πολεμικῶν εἰδῶν κ.λ.π.

υ) Νὰ προκαλοῦν τὴν ἐξόντωση κατὰ διαφόρους τρόπους τῶν προσώπων ἐκείνων τοῦ ἀντίπαλου ἔθνους, ποὺ θεωροῦνται δυναμικὰ καὶ εἶναι ἀναντικατάστατα.

υι) Νὰ ὀργανώνουν κινήματα ἀντιστάσεως στὰ κατεχόμενα ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ ἐδάφη καὶ νὰ ἐφοδιάζωνται ταῦτα μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγῶνος.

υιι) Νὰ ἐγκαθιστοῦν δίκτυα πληροφοριῶν στὶς ἐχθρικὲς χῶρες καὶ νὰ συνεργάζωνται μὲ διάφορα ἄλλα δίκτυα πληροφοριῶν φιλικῶν κρατῶν.

υιιι) Νὰ ὀργανώνουν καὶ νὰ πραγματοποιοῦν δολιοφθορὲς εἰς βάρος τοῦ ἐχθροῦ, ἀπαγωγὲς ἢ καὶ δολοφονίες ἐπικινδύνων ἀτόμων κ.λ.π.

ιχ) Νὰ καλλιεργοῦν καὶ νὰ προκαλοῦν διάσπαση τῆς συμμαχίας καὶ τῆς συνεργασίας τῶν κρατῶν τοῦ ἐχθρικοῦ συνασπισμοῦ.

χ) Νὰ προκαλοῦν διάσπαση τοῦ κυρίως ἐχθροῦ καὶ τῶν δορυφόρων του.

χι) Νὰ δυσχεραίνουν τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν οἰκονομικὴ συνεργασία τοῦ ἐχθροῦ μὲ ἄτομα ἢ ὁμάδες ἀτόμων τῶν οὐδετέρων χωρῶν· καὶ

χιι) Νὰ ὀργανώνουν διάφορα ἀπατηλὰ τεχνάσματα καὶ παγίδες γιὰ τὴν παραπλάνηση ἐν καιρῷ πολέμου τῶν στρατευμάτων τῶν ἀντιπάλων καὶ νὰ προκαλοῦν τὴν καταστροφὴ τούτων.

Ἀντίστοιχες εἶναι καὶ οἱ ἐπιδιώξεις τῆς ἀντικατασκοπείας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ὠργανωμένη ἄριστα, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ προλαμβάνῃ καὶ νὰ ματαιώνῃ ἐγκαίρως τὶς παραπάνω εἰδικὲς ἐπιδιώξεις τῶν ξένων ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν (κατασκοπείας) εἰς βάρος τῆς χώρας.

Κάθε κράτος ἑπομένως πρέπει νὰ ἔχῃ ἄριστα ὠργανωμένες τὶς ὑπηρεσίες τῆς κατασκοπείας μὲν κυρίως γιὰ τὶς ξένες χῶρες, τῆς ἀντικατασκοπείας δὲ κυρίως γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπάρχουν ἐπιδιώξεις τῆς κατασκοπείας μιᾶς χώρας ποὺ θὰ πρέπει νὰ πραγματοποιηθοῦν μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ χώρα (π.χ. κλοπὴ μυστικῶν ἀπὸ μιὰ ξένη πρεσβεία ἀντιπάλου κράτους), καθὼς καὶ ἐπιδιώξεις τῆς ἀντικατασκοπείας ποὺ θὰ πρέπει νὰ πραγματοποιηθοῦν σὲ ξένη χώρα (π.χ. ἡ ἀντικατασκοπεία μιᾶς χώρας στέλνει ὄργανά της στὴν πρεσβεία της ποὺ λειτουργεῖ σὲ ἀντίπαλη χώρα γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὶς ἐνέργειες τῆς ξένης κατασκοπείας εἰς βάρος τῆς πρεσβείας αὐτῆς).

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

—ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΑΛΛΑΧΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ—

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Χ. ΜΠΕΚΡΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ
Ἀμερική

***

Ἀμερική.

Ἐκ τῶν μεγαλυτέρων προβλημάτων τῆς σήμερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ἀνηλίκων «γάγκστερς».

Σκοτωμοί, τραυματισμοί, ληλασίες, λαμβάνουν χώραν συχνάκις, διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ μία παράξενη θηριωδία ποὺ φωλιάζει εἰς νεαρὰ στήθη. Εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην μόνον, ἀπὸ Ἰανουαρίου μέχρι Αὐγούστου 1959, ἔλαβον χώραν 6 φόνοι ἀπὸ ἀνηλίκους.

Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ν. Ὑόρκης κ. Στέφαν Κένεντυ, εἰδικὸς μὲ τὰ προβλήματα τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος εἶπε : «Ἀμφιβάλλω ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλο καρκίνωμα τόσον φοβερὸ εἰς τὰς Η.Π. Ἀμε» ρικῆς καὶ πρόκειται γιὰ ἕνα καρκίνωμα ποὺ μεγαλώνει συνεχῶς. Οἱ βάρβαροι » φόνοι ἀπὸ τόσο νέα παιδιὰ μᾶς δείχνουν τὴν ἄνοδον τοῦ κύματος τῆς βίας εἰς τὴν » Ν. Ὑόρκην. Χρειάζεται σκληρὴ μεταχείρισις τῶν ἐγκληματιῶν. Ἡ θωπεία θὰ μᾶς » ὁδηγήσῃ σὲ θρήνους πολλούς. Ὅταν ἔφηβοι φθάνουν εἰς τὸ σημεῖον νὰ καῖνε δύο » παιδιὰ 7 ἐτῶν μέσα εἰς ἕνα ἐγκαταλελειμένον ὑπόγειον, τὶ πρέπει νὰ κάμωμεν ; » Τὸ ἔγκλημα ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης. Εἶναι τόσον τὸ βάρος τῆς ἀπο» στολῆς τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε ἐφέτος κανεὶς ἀστυνομικὸς δὲν ἔλαβε τὴν ἄδειάν » του. Ἐπὶ πλέον χρησιμοποιοῦμεν τοὺς μαθητὰς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν εἰς τὶς » ἐλεύθερες ὧρες τους. Διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω πόση εἶναι ἡ ἀγανάκτησις, ἡ ὀργὴ τοῦ » λαοῦ, σᾶς ἀναφέρω ὅτι τεράστια πλήθη λαοῦ ἀπειλοῦσαν νὰ εἰσβάλουν εἰς τὸ Ἀ» στυνομικὸν Τμῆμα, ὅπου ἐκρατούσαμεν εἰς μίαν περίπτωσιν 4 φονεῖς, διὰ νὰ τοὺς » κομματιάσῃ. Πολῖται παντὸς ἐπαγγέλματος, ὑπάλληλοι, ἐργάται, ἔμποροι, γυναῖ» κες, ζητοῦσαν θάνατο γιὰ τοὺς νεαροὺς κακούργους. Καὶ εἶναι φυσικόν. Ὅλοι ἔ» χουν παιδιὰ καὶ θέλουν νὰ εἶναι ἀσφαλεῖς διὰ τὴν ζωήν αὐτῶν.

«Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι εἰς μίαν πόλιν 9.000.000 κατοί» κων, 4 φόνοι σὲ δέκα ἡμέρες δὲν εἶναι καὶ τόσον τρομερόν.

«Ἀλλοίμονον ὅμως ἐὰν περιμένωμεν νὰ διπλασιασθοῦν οἱ φόνοι ἵνα κινηθῶ» μεν. Τότε θὰ εἴμεθα ἄξιοι τῆς τύχης μας. Γνώμη ἰδική μου καὶ ὅλης τῆς Ἀστυ» νομίας εἶναι, ὅτι πρέπει τὰ δικαστήρια νὰ ἐπιβάλλουν σκληρές, σκληρότατες ποι» νές. Ἡ Ἀστυνομία πάντως πράττει τὸ καθῆκόν της.

«Μεταξὺ τῆς 7ης ἑσπερινῆς καὶ 3ης πρωϊνῆς ποὺ διαπράττονται οἱ φόνοι, » ὅλοι οἱ ἀστυφύλακες εὑρίσκονται εἰς περιπόλους εἰς ἐπικίνδυνες περιοχές. Ὅταν » βλέπομεν συγκεντρωμένους νεαροὺς τοὺς διαλύομεν, πολλὲς φορὲς ὅμως οὗτοι προ» βάλλουν ἀντίστασιν καὶ τοὺς διαλύομεν βιαίως».

Ἔδωσεν ἐν συνεχείᾳ, ὁ ἐπιθεωρητὴς κ. Κένεντυ, διαφόρους ὀνομασίας συμμοριῶν, ποὺ δροῦν εἰς Ν. Ὑόρκην π.χ. «Χόλλυ Μίσοπς», («Ἅγιος Ἐπίσκοπος»), «Λέοντες τῆς Τζαμάϊκα», «Ξανθοὶ Πάνθηρες», «Μαῦρος Γάτος», «Ἱππότες τοῦ Αἵματος» «Ποδοσφαιρισταί», «Πορτορικανοὶ ἐκδικηταί», ἡ «Κόψη τοῦ Μαχαιριοῦ», «Τζαμαϊκανοὶ Παπάδες» κλπ.

Εἰς πολλὰς συγκρούσεις των οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι μιμοῦνται ἀπολύτως τοὺς μεγάλους γκάγκστρες, ἰδίᾳ τὸν Ἀλ Καπόνε, ἀναφέρει δὲ τὸ ἑξῆς παράδειγμα ἀπροκλήτου ἐπιθέσεως ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν κατὰ φιλησύχων ὁμηλίκων των.

Μία πολυμελὴς ὁμὰς νεαρῶν, Λευκῶν, Νέγρων καὶ Πορτορικανῶν, ἐπετέθη ἐναντίον 10 λευκῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν ἐντὸς ἑνὸς πάρκου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεφαν εἰς τὰς οἰκίας των ἐκ τοῦ σχολείου των.

Οἱ κακοποιοὶ ἐκύκλωσαν τοὺς νεαροὺς καὶ τοὺς ἐπετέθησαν κεραυνοβόλα. Δύο ἀγόρια ἐμαχαιρώθησαν ἄγρια καὶ ξεψύχησαν ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι τοῦ πάρκου. Τὰ ἄλλα κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν κατόπιν φοβερᾶς πάλης.

Οἱ διαφυγόντες εἶπαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἦτο ἀπρόκλητη καὶ ὅτι ἔγινεν ὕπουλα, κεραυνοβόλα καὶ ἀδυσώπητα.

Ἕνα νεαρὸ κορίτσι ποὺ εἶχε πάθει νευρικὸ κλονισμὸ εἶπε κλαίοντας :

«Διασταυρωθήκαμε μαζί τους εἰς τὸ πάρκο. Ἐφαίνοντο ἀδιάφοροι καὶ συζη-
» τοῦσαν δυνατά. Ἔτσι δὲν ὑπωπτευθήκαμε τίποτε. Ξαφνικά, σὰν νὰ ἔδωσε κάποιος
» τους τὸ σύνθημα, μᾶς ἐκύκλωσαν καὶ ἤρχισαν νὰ μᾶς κτυποῦν μὲ φοβερὴ λύσσα.
» Ἕνας μὲ ἅρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ στραγγαλίσῃ. Ποτὲ δὲν
» ἤμουνα δυνατὴ καὶ λιποθυμοῦσα ἀπὸ φόβο. Ποῦ εὑρῆκα τὴν δύναμι νὰ λύσω τὸν βρόχο
» ἀπὸ τὸν λαιμό μου καὶ νὰ φύγω ; Κανονικὰ ἔπρεπε νὰ βοηθήσω τὰ ἄλλα παιδιὰ ποὺ
» ἐπάλευαν ἀκόμη, ἤμουν ὅμως τόσον ἐξηντλημένη ποὺ θὰ χανόμουνα ἂν γύριζα».

Ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς διαφυγόντας εἶπε : «χτυποῦσαν μὲ τὰ μαχαίρια σὰν
» λυσσασμένοι. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ παραμορφωμένα ἀπὸ τὸ πάθος πρόσωπά
» τους. Ἦτο κάτι τὸ τρομερό, κάτι τὸ ἀφάνταστο».

Αἱ δύο αὐταὶ καταθέσεις φωτίζουν ὡς ἕνα βαθμὸ τὴν σκοτεινὴ ψυχὴ τῶν νεαρῶν αὐτῶν γκάγκστερς. Δίδει τὴν ἔκτασι τοῦ πάθους μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν, ἑνὸς πάθους καθρεπτιζομένου εἰς τὰ πρόσωπά των καὶ ποὺ ἀστράφτει εἰς τὰ μαχαίρια καὶ δείχνει τὰ δόντια του εἰς τὶς αἰχμὲς τῶν σπασμένων μπουκαλιῶν.

Ἰδοὺ ἕνα ἄλλο ἐπεισόδιον :

Ἕνα ἀνδρόγυνον περιπατοῦσε λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα ἀμέριμνα καὶ ἀπελάμβανε τὴν μαγεία τοῦ πάρκου. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐνεφανίσθησαν τρεῖς νεαροὶ μὲ πολύχρωμα ὑποκάμισα καὶ στενὰ παντελόνια. Τίποτε τὸ ὕποπτο. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶπε εἰς τοὺς ἄλλους: «Μιὰ στιγμὴ νὰ ἀνάψω τὸ τσιγάρο μου ἀπὸ τὸ τσιγάρο τοῦ κυρίου». Τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἐζήτησε μὲ εὐγένεια τὴν φωτιά του. Αὐτὸς ἅπλωσε τὸ χέρι μὲ τὸ ἀναμμένο τσιγάρο, τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἕνας γυμνασμένος νεαρὸς ἐπήδησε ἐκ τῶν νώτων καὶ ἔδεσε τὰ χέρια του ἀποπνικτικὰ εἰς τὸν λαιμόν του. Ἕνας ἄλλος ἔκαμε τὸ ἴδιο εἰς τὴν γυναίκα. Ταὐτοχρόνως ἐξεχύθηκαν ἀπὸ τοὺς γύρω θάμνους καμμιὰ δεκαριὰ καὶ ἐπετέθησαν μὲ σίδερα, μπουκάλια, ἁλυσίδες, ράβδους. Ὁ φιλήσυχος πολίτης εἶχε ἀνατρέψει τὸν ἄλλουρον καὶ τὸν πατοῦσε εἰς τὸν λαιμόν, ἐνῷ ἀμέσως ὕστερα ἀπήλλαξε τὴν γυναίκα του. Τὸ ζευγάρι ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ νικήσῃ. Οἱ πολλοὶ ἐπεβλήθησαν. Δὲν περιωρίζοντο μονάχα νὰ κτυποῦν. Ἐξέσχιζον μὲ μανία τὰ ροῦχα τῶν θυμάτων των καὶ δὲν ἔφευγαν παρὰ μόνον ὅταν ἄκουσαν τὶς σειρῆνες τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων. Κάποιος εἶχε τηλεφωνήσει εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὅταν κατέφθασαν οἱ ἀστυνομικοί, ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναίκα εὑρίσκοντο εἰς κατάστασιν τραγικὴν μέσα σὲ μιὰ πρασιὰ μὲ ἄνθη. Ὁ σύζυγος αἱμόφυρτος προσπαθοῦσε νὰ συρθῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναισθήτου συζύγου του, διὰ νὰ τῆς προσφέρῃ τὴν βοήθειάν του, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε.

Καὶ ὅπως ἔγραψε τὴν ἑπομένην ἕνας ἀστυνομικὸς συντάκτης : «Καὶ ἐπάνω
» ἀπὸ τὰ δένδρα ἀντανακλοῦσε ἕνα παγερὸ φεγγάρι, ποὺ ἐφώτιζε τὰ αἱμόφυρτα πρό-
» σωπα τῶν δύο ἀθῴων πολιτῶν, καθὼς ἀργοπάλευαν ἀπὸ τοὺς πόνους. Οἱ γκάγκστερς
» εἶχαν καὶ πάλιν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνεπήδησαν ξαφνικὰ σὰν
» φαντάσματα. Ὅσοι εἶδαν τοὺς δύο κτυπημένους ἐπὶ τόπου, ἠμπόρεσαν νὰ πάρουν
» μίαν ἰδέαν τῆς μανίας ποὺ κατέχει αὐτὰ τὰ ἀποβράσματα ποὺ κτυποῦν. Οἱ περισ-
» σότεροι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι δειλοί. Δὲν κτυποῦν παρὰ μόνον ἐκ τῶν νώτων μὲ μαζικὲς
» ἐπιθέσεις. Εἶναι καλῶς ὠργανωμένοι καὶ ἐνεργοῦν τὰς ἐπιθέσεις των μὲ σύστημα.
« Ἐνόμιζα πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ θηρία τῆς ζούγκλας, εἶπεν ὁ κακοποιηθεὶς ὅταν συ-
» νῆλθε. Ἐπήδησαν ἐπάνω μου καὶ ἐδάγκωναν σὰν τοὺς πιθήκους. Ἦσαν πολλοί,

» διαφορετικὰ θὰ ἀκολουθοῦσα καὶ ἐγὼ τὶς τυφλὲς παρορμήσεις ἐκείνης τῆς ὥρας. Θὰ » ἔλυωνα τὸ κεφάλι τοῦ ἀλήτη ποὺ εἶχα ἀνατρέψει, καθὼς ἄκουγα τὰς κραυγὰς τῆς » γυναίκας μου. Θὰ τὸ ἔλυωνα, ὅπως θὰ ἔλυωνα τὸ κεφάλι ἑνὸς φιδιοῦ».

«Καὶ δὲν ἔλεγε παρὰ μόνον τὴν ἀλήθειαν. Θὰ ἔφθανε νὰ ἰδῇ κανεὶς τὴν ὀργὴ » τοῦ πλήθους, ὅταν συγκεντρώνεται ἔξω ἀπὸ τὰ 'Αστυνομικὰ Τμήματα, ὅσες φορὲς » συλλαμβάνονται νεαροὶ κακοῦργοι, διὰ νὰ καταλάβῃ εἰς ποῖον βαθμὸν φθάνει ἡ » ἀντίδρασις τῶν ἀτόμων καὶ τῶν μαζῶν σὲ αὐτὸ τὸ ὄργιο.

'Ο διακεκριμένος ἀμερικανὸς ἐγκληματολόγος δόκτωρ Κάνυον, ὁ ὁποῖος ἐδιάβασε αὐτὲς τὶς καταθέσεις ἔγραψε εἰς ἕνα περιοδικόν.

«"Ολοι αὐτοὶ οἱ γκάγκστερς, ἐμφανίζονται κυριαρχημένοι ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ » ἔνστικτα ποὺ κρύβει ὁ ἄνθρωπος. 'Απὸ τὴν προϊστορία τους προκύπτει ὅτι σπάνια » τοὺς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν καλῶν των ἰδιοτήτων, ἔτσι αὐτὲς » οἱ καλὲς ἰδιότητες ἔπαθαν ἀτροφίαν, ἀπέθαναν. 'Απέθαναν μέσα εἰς ἕνα κλῖμα εἰς » τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσονται τὰ μικρόβια, ἐνῷ οἱ καλὲς τάσεις ἀποθνήσκουν ἀπὸ δη- » λητηρίασι», τοὐτέστιν, ὁ δόκτωρ Κάνυον ἀποδίδει τὸ κακὸν εἰς κοινωνικὰ αἴτια.

"Ενας ἄλλος 'Αστυνομικὸς Διευθυντής, ὁ κ. Ράλφ Χουέλαν, ἀρχηγὸς τῶν 'Αστυνομικῶν Τμημάτων ἐκκαθαρίσεως τῶν ταραχωδῶν συνοικιῶν ἀπὸ τοὺς νεαροὺς γκάγκστερς, ἀνεκοίνωσε ὅτι εἰς τὴν Ν. 'Υόρκην πρέπει νὰ δροῦν 140—150 συμμορίες ἀνηλίκων.

'Η ὁλότης ἐξ αὐτῶν προέρχονται ἀπὸ οἰκογένειες ποὺ ἐναυάγησαν. «Αἱ μελέται » ποὺ ἔχουν γίνει ἐκ μέρους μας, λέγει, μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ 75% » τῶν νεαρῶν αὐτῶν ἐγκληματιῶν προέρχονται ἀπὸ μία κατηγορία τοῦ ἐξ ἐννέα ἑκα- » τομμυρίων πληθυσμοῦ τῆς Ν. 'Υόρκης, ποὺ καλύπτει μόλις τὸ 1% τοῦ πληθυ- » σμοῦ. Εἰς τοὺς 100 ἐγκληματίας οἱ 75 προέρχονται ἀπὸ οἰκογένειες αἱ ὁποῖαι ἀντι- » μετωπίζουν σοβαρὰ προβλήματα, οἰκογένειες ἀλκοολικῶν, λαθρεμπόρων, ψυχο- » παθῶν καὶ διαζευγμένων συζύγων. 'Η ὑπηρεσία μας ὑπολογίζει ὅτι τὰ μέλη τῶν » συμμοριῶν πρέπει νὰ προσεγγίζουν τὰς 7.500, χωρὶς βέβαια νὰ σημαίνῃ ὅτι ἡ » στρατιὰ αὕτη ἔχει περάσει εἰς τὸ αἷμα.

«Οἱ περισσότεροι δὲν κάμνουν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρό- » μους, νὰ θορυβοῦν καὶ νὰ ἀσχημονοῦν, ὅλοι ὅμως εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ γλυστρή- » σουν εἰς τὸ κατώτερο σκαλοπάτι ἂν τὸ φέρῃ ἔτσι ἡ τύχη».

Καὶ εἰς τὴν 'Αμερικὴν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ παρακολουθοῦν τὶς ἀδύνατες πλευρὲς τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνικῆς ζωῆς, *συμφωνοῦν εἰς τὴν διαπίστωσιν, ὅτι ἡ ἐκτροπὴ μιᾶς μερίδος τῆς ἀμερικανικῆς νεολαίας ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σπίτι.* 'Απὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς διὰ νὰ ἰδῇ κανεὶς πολὺ καλὰ τὸ πρόβλημα, βοηθεῖ πολὺ ἡ στατιστική.

'Η 'Αστυνομία ἔχει κάνει ἕνα ἀξιόλογο ἔργο εἰς τὸν τομέα αὐτόν. Παρακολουθοῦντας τὰ οἰκογενειακὰ ὅλων τῶν συλλαμβανομένων νεαρῶν, κατέληξε εἰς ἀσφαλὲς σχεδὸν συμπέρασμα σχετικῶς μὲ τὴν κοινωνικὴ προέλευσι τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν.

'Η φτώχεια καὶ ἡ διάλυσις τῶν οἰκογενειῶν, εἶναι κυρίως ἐκεῖνα ποὺ ρίπτουν τὰ παιδιὰ εἰς τὸν κακὸν δρόμον.

'Ιδοὺ μία χαρακτηριστικὴ ἐξομολόγησις ἑνὸς νεαροῦ γκάγκστερ ποὺ συνελήφθη σὲ ἕνα ἐπεισόδιον.

«'Ο πατέρας μου ἔπινε πάντα», εἶπε ὁ νεαρὸς κακοποιός, «ὄχι ὅμως πολύ. » Τελευταία ὅμως, γιὰ κάποιο λόγο, δὲν γνωρίζω ὅμως γιὰ ποιό, ἔπινε πιὸ πολὺ καὶ » ἐρχόταν εἰς τὸ σπίτι ἐν κραιπάλῃ μέθῃ. Τότε ἄρχιζε ὁ καυγᾶς μὲ τὴν μητέρα μου. » Αὐτὴ κατὰ σύστημα ἦταν ὑπομονετική. Σιγά-σιγὰ ὅμως ἔχασε τὴν ὑπομονή της » καὶ ἄρχισαν οἱ καυγάδες εἰς τοὺς ὁποίους ἠκούοντο αἱ πλέον ἀνυπόφοροι ὕβρεις. » Μία ἡμέρα ἡ ἀδελφή μου εἶπε : «'Εγὼ θὰ φύγω». Δὲν τὴν ἐπίστευσα. Καὶ ἔφυγε. » Φαίνεται πὼς ἠκολούθησε κάποιον, γιατὶ μιὰ ἡμέρα μοῦ εἶπε : «"Οπου καὶ νὰ πάω » καλύτερα θὰ περάσω».

«Ἔμαθα ἀργότερα ὅτι ἀκολούθησε ἕνα σερβιτόρο, ἀλλὰ ἀκόμη δὲν εἶχε παν-» δρευθῆ. Ὅταν ἔφυγε ἡ ἀδελφή μου ἀπὸ τὸ σπίτι τότε ἔνοιωσα τὴν ἀσφυξία νὰ μὲ » πνίγῃ.

«Μιὰ ἡμέρα ὁ πατέρας μου ἐκτύπησε τὴν μητέρα μου μὲ ἕνα μπουκάλι καὶ τὰ » αἵματα ἔρρεαν ἄφθονα. Τὸ χυνόμενον αἷμα μοῦ σάλεψε τὸν νοῦν καὶ ἅρπαξα καὶ » ἐγὼ μιὰ καρέκα καὶ ἄρχισα νὰ κτυπῶ τὸν πατέρα μου ἀλύπητα καὶ θὰ τὸν ἀποτε-» λείωνα. 'Αλλὰ εἰς μίαν στιγμὴν ἠκούσθη τραυλίζων : «Κτυπᾷς τὸν πατέρα σου;». » Συνῆλθα ὀλίγον καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι. Συνήντησα τὸν Ντίκ, ποὺ ἦταν μέλος μιᾶς » συμμορίας καὶ τὸν ἀκολούθησα. 'Επίναμε, ἐκλέβαμε, ξυλοκοπούσαμε, θορυβού-» σαμε καὶ μιὰ ἡμέρα πετάξαμε ἕναν ἀστυνομικὸν εἰς μίαν λίμνη. Ἄλλη μιὰ νύκτα, » ἐπιάσαμε ἕναν καθολικὸν παπᾶ καὶ τὸν τσακίσαμε στὸ ξύλο, διότι δὲν ἤθελε νὰ » ψάλλῃ γιὰ χάρι μας. Τώρα ἔχετε ὅλη τὴν ἀλήθεια».

Δὲν ἔκρυψε τίποτε ὁ νεαρὸς γκάγκστερ Τζὼν Φίλτεν καὶ ἀπεκάλυψε τὸ δρᾶμα του μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ φυσικότητα. Ὅ,τι καλὸ ὑπῆρχεν εἰς τὸν χαρακτῆρα του —καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ ὑπῆρχε—ἀπέθανε μέσα στὸ ἀνυπόφορο κλῖμα τῆς οἰκογενείας του. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι πλημμυρισμένο μὲ τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ ἀλκοὸλ ἀπέθανε ὁ καλὸς Τζὼν καὶ γεννήθηκε ὁ κακός, ἔγραψε ἕνας παλαίμαχος ἀστυνομικὸς συντάκτης τῆς ἐφημερίδος «Νιοὺ Γιὸρκ Τάϊμς».

Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ αἰνιγματικὸν εἰς τὴν ἐκτροπὴν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ συνελήφθη μὲ ἕνα αἱματωμένο μαχαίρι εἰς τὴν τσέπη. Ὅλα ἀκολουθοῦν μιὰ λογικὴ ἐξελικτικὴ πορεία. Τὸ πῶς θὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ τώρα ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἄλλο ζήτημα. Εἶναι πιθανώτατον μὲ τὴν ἀπολογίαν του νὰ συγκινηθῇ τὸ δικαστήριον καὶ νὰ φανῇ ἐπιεικές.

'Η ἐπιείκεια αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της θὰ ἐνθαρρύνῃ κάποιους ἄλλους ξεστρατισμένους καὶ ὁ φαῦλος κύκλος θὰ συνεχίζεται.

Τὴν 17-8-1959 εἰς τὸ Μπροῦκλιν τῶν Η. Π. 'Αμερικῆς συνεπλάκησαν δύο συμμορίαι ἀνηλίκων γκάγκστερς, ἤτι αἱ «Τσοπλέϊν» καὶ «Ἔλ Κουΐντος». Εἰς τὴν συμπλοκὴν δὲ μετέσχον ἑκατέρωθεν καὶ περὶ τὰς 25 νεάνιδας, αἵτινες ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ βοηθητικὰς ὑπηρεσίας καὶ κυρίως ὡς παρατηρηταί, ἵνα εἰδοποιήσουν τοὺς συμπλεκομένους εἰς ἣν περίπτωσιν θὰ κατέφθανον οἱ ἀστυνομικοί.

Τὸν 'Οκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους μέλη τῆς συμμορίας ἀνηλίκων Κού-Κλούξ-Κλάν, ἐπετέθησαν κατὰ νεάνιδος καὶ τὴν ἐξυλοκόπησαν μέχρι θανάτου, διὰ νὰ ἰδοῦν ἁπλῶς «πῶς ἀντιδρᾷ μιὰ γυναίκα ὅταν τὴν κτυποῦν μέχρι θανάτου».

Ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας σωρείαν περιστατικῶν παρομοίων περιπτώσεων ἐπιθέσεων ἀνηλίκων γκάγκστερς κατὰ ἀτόμων μὲ ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα καὶ νομίζομεν ὅτι ἡ ἀπαρίθμησις ὅλων δὲν εἶναι ἀπαραίτητος.

Τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως.

Τόσον αἱ κοινωνικαὶ ὀργανώσεις, ὅσον καὶ αἱ ἐπὶ μέρους κρατικαὶ ἀρχαὶ ἀπασχολοῦνται σοβαρῶς μὲ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ σοβαροῦ τούτου κοινωνικοῦ προβλήματος. Πρὸς τοῦτο λειτουργοῦν τέλεια ἱδρύματα ποὺ ἐλέγχονται καὶ αὐτὰ μὲ τὴν σειρά τους ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη διὰ μέσου τῶν ἐφημερίδων, τῶν συναφῶν περιοδικῶν, ὡς καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν.

'Εκατοντάδες δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν καὶ ἐκεῖ ὀργανισμῶν, ἔχουν ἀφιερωθῇ εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν παρεκτρεπομένων ἀνηλίκων, ἀναλόγως τῆς ἐμφανιζομένης περιπτώσεως. Μόνον ἡ ὀργάνωσις τῆς Πολιτείας τῆς Ν. 'Υόρκης, δαπανᾷ δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν περὶ τὰ 2 ἑκατομμύρια δολλάρια τὸν χρόνο. 'Αλλὰ καὶ τὰ τόσα πολλὰ ἱνστιτοῦτα καὶ τὰ τεράστια χρηματικὰ ποσά, εἶναι ὡσὰν ταμπὸν ἐπάνω εἰς μίαν πληγὴν ποὺ δὲν μποροῦν ἢ δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀπολυμάνουν. 'Η ἀπολύμανσις χρειάζεται κόπους καὶ προσπάθειες καὶ γενναῖες ἀποφάσεις. 'Αλλαχοῦ ἐκθέτομεν τὰς ἡμετέρας ἀπόψεις, κυρίως εἰς τὸν προληπτικὸν τομέα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων.

(Συνεχίζεται)

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ ΣΥΝΙΣΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑ;

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ

Ι. Ἀφορμὴν πρὸς ἔρευναν τοῦ παρόντος θέματος μᾶς δίδει τὸ ἑξῆς πραγματικόν, ὅπερ ἐτέθη ὑπ' ὄψιν μας παρὰ συναδέλφου τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν:

«Τὸ χρησιμοποιηθὲν ὑπὸ τῆς καθαριστρίας τοῦ ἀσύλου ἀνιάτων πῦρ εἰς τὴν κουζίναν αὐτοῦ μετεδόθη ἐξ ἀπροσεξίας της εἰς τὸ πλυντήριον μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καῶσιν ὡρισμένα κενὰ χαρτοκιβώτια γάλακτος, ἄνευ περαιτέρω ἐπεκτάσεως τοῦ πυρός, λόγῳ κατασβέσεώς του ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς καθαριστρίας, τῶν προσδραμόντων ἀστυνομικῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἱδρύματος. Ἐρωτᾶται λοιπόν: Διεπράχθη ἐν προκειμένῳ ἔγκλημα καὶ ἐν καταφατικῇ περιπτώσει ποῖον;».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. συνάδελφος διετύπωσε τὴν γνώμην, ὅτι ἐπειδὴ τὸ πῦρ δὲν ἐπεξετάθη καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου δὲν προέκυψε δυνατότης κινδύνου προσώπων ἢ πραγμάτων, ἔδει νὰ μὴ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρον 266 τοῦ Π.Κ., «περὶ ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας», ἀλλ' ἡ «περὶ παραβάσεως διατάξεων προφυλακτικῶν ἀπὸ τοῦ πυρὸς» πταισματικὴ διάταξις τοῦ Κώδικος (ἄρθρον 433). Ταῦτα δὲ παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην τῆς πλειονότητος τῶν δικαστικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῶν Πατρῶν, καθ' οὓς ἔδει νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 266 Π.Κ.

ΙΙ. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι τόσον ἁπλοῦν, ὅσον ἴσως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Τὸ δὲ σπουδαῖον εἶναι, ὅτι δὲν ἔχει μόνον θεωρητικήν, ἀλλὰ καὶ μεγίστην πρακτικὴν σημασίαν. Τοῦτο, ἐπειδὴ αἱ ἀστυνομικαὶ καὶ δικαστικαὶ ἀρχαί, καθημερινῶς ἀντιμετωπίζουν ἐν τῇ πράξει πολλὰς παρομοίας φύσεως ὑποθέσεις. Ἀναφέρομεν τὰ κάτωθι πρόχειρα περιστατικά:

1) Καίεται τμῆμα τῆς τραπέζης ἢ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐν τῷ ραφείῳ ἢ ἄλλῳ ἐργαστηρίῳ ἐργαζομένων δὲν διεκόπη ἡ παροχὴ ρεύματος εἰς τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἠλεκτρικὸν «σίδερο».

2) Καίεται ὁλόκληρος ὁ κάλαθος ἀχρήστων, ἐν ᾧ ἐρρίφθη ἀνημμένον σιγάρον, καὶ ἕτερά τινα ἀντικείμενα πέριξ αὐτοῦ εὑρεθέντα, ἴσως δὲ καὶ τμῆμά τι τοῦ δαπέδου.

3) Μεταδίδεται τὸ πῦρ καὶ καταστρέφει ἀνηρτημένην ἐνδυμασίαν εἰς τὸν τοῖχον, κατὰ τὴν ὑπὸ καπνιστοῦ ἀφὴν τοῦ ἀναπτῆρος του.

4) Καίεται παραπέτασμα ἀπὸ φλόγα κανδήλας, εἰς ἣν προσήγγισε τὸ παραπέτασμα ὁ ἄνεμος.

5) Καίεται τμῆμα τῆς ὀροφῆς ἀπὸ ἕνωσιν ἠλεκτροφόρων συρμάτων ἢ καλωδίων.

6) Καίονται εὔφλεκτα ξηρὰ χόρτα καὶ εἷς ἢ τινὲς θάμνοι, ἀπὸ ἀναμμένον σιγάρον ἢ πυρὰν κλπ.

ΙΙΙ. Ἐρωτᾶται λοιπόν: ἀποκλειομένου τοῦ δόλου, συνιστοῦν αἱ ἀνωτέρω ἀμελεῖς ἐνέργειαι ἔγκλημα, ποῖον καὶ διατί;

Ἡ περὶ τοῦ ζητήματος γνώμη μας εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ὡς τυγχάνει γνωστόν, αἱ περὶ ἐμπρησμοῦ διατάξεις ἔχουν διαμορφωθῇ ἤδη ἐν τῷ νέῳ Ποινικῷ Κώδικι κατὰ τρόπον ἐντελῶς διάφορον τῶν διατάξεων τοῦ καταργηθέντος Ποινικοῦ Νόμου μας. Ἐνῷ δηλαδή, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Π.Ν. τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ ἦτο τυπικόν (1), ἤδη ὁ νέος Κῶδιξ χαρακτηρίζει τὸν ἐμπρησμὸν ὡς

(1) «Τυπικὸν ἔγκλημα εἶναι ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις ἐξαντλεῖται εἰς ὡρισμένην ἐνέργειαν, δηλ. εἰς ὡρισμένην σωματικὴν κίνησιν μετὰ τῆς συνδεδεμένης ἀρρήκτως μὲ αὐτὴν μεταβολῆς εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον» (Χωραφᾶ, Γεν. Ἀρχαὶ τοῦ Ποιν. Δικαίου 1958, σελ. 125).

οὐσιαστικὸν (1) ἔγκλημα. Διὰ νὰ ὑπάρξῃ δηλ. σήμερον ἐμπρησμὸς δόλιος ἢ ἐξ ἀμελείας ἀπαιτεῖται πρῶτον νὰ προξενηθῇ πυρκαϊὰ καὶ δεύτερον νὰ προκύψῃ ἐκ ταύτης δυνατότης ἐπελεύσεως κινδύνου ἀνθρώπου ἢ κινδύνου πραγμάτων (2). Ὅθεν, ἂν δὲν προξενηθῇ πυρκαϊὰ δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐμπρησμοῦ, ἔστω καὶ ἂν ἐκ τῆς ἐνεργείας ἢ παραλείψεως τοῦ δράστου προέλθῃ κοινὸς κίνδυνος. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δέον ν' ἀναζητήσωμεν ὕπαρξιν ἑτέρου (τυχὸν) ἐγκλήματος, ὄχι ὅμως ἐμπρησμοῦ. Ἂν πάλιν προξενηθῇ πυρκαϊά, οὐχὶ ὅμως καὶ δυνατότης ἐπελεύσεως κοινοῦ κινδύνου, τότε ἡ πρᾶξις χαρακτηριστέα, ὡς ἐκ προθέσεως φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας διὰ πυρὸς ἂν ἡ ἐνέργεια (ἢ παράλειψις) ὑπῆρξε δολία (ἄρθρα 381 καὶ 382 Π.Κ.). Ἄλλως δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐγκλήματος, τῆς πράξεως οὔσης ἀνεγκλήτου.

Ἀντιθέτως ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Π.Ν., ὁ ἐμπρησμός, καθ' ὃ ἔγκλημα τυπικὸν (3), ἐθεωρεῖτο τετελεσμένος ἅμα τῇ ἁφῇ τοῦ πυρός, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται περαιτέρω ἐπέκτασις αὐτοῦ πολλῷ δὲ μᾶλλον πρόκλησις πυρκαϊᾶς. Δι' ὃ καὶ ἀνέκυπτεν ἡ δυσχέρεια διακρίσεως μεταξὺ ἀποπείρας καὶ τετελεσμένου τοῦ ἐγκλήματος (4). Οὕτως ἐγίνετο δεκτὸν (Κωστῆς) ὅτι ὅταν ὁ ἐμπρησμὸς ἐτελεῖτο δι' ἐναύσεως πυρὸς ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐμπρησθησομένου ἀντικειμένου, ἀδύνατον νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀπόπειραν, ἕνεκα τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἐμπρησμοῦ ὡς τυπικοῦ ἐγκλήματος, δι' ὅπερ καὶ αὐτὴ ἡ ἐνέργεια δι' ἧς μετεδίδετο τὸ πῦρ, μὴ ἐπελθόντος τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἐχαρακτηρίζετο ὡς τετελεσμένον ἀδίκημα.

Σήμερον ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἔναυσις τοῦ πυρός. Ἀπαιτεῖται καὶ ἀποτέλεσμα. Ἰδοὺ τί ἀναφέρει σχετικῶς ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις τοῦ Κώδικος, ἐπὶ τοῦ θέματος. «Ἕτερον ἐπίμαχον ζήτημα εἶναι ἂν τὸ ἀδίκημα πρέπει νὰ διατυπωθῇ ὡς τυπικὸν ἢ οὐσιαστικόν. Ἂν δηλ. τετελεσμένη πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ πρᾶξις μόλις τις θέσῃ τὸ πῦρ ἢ μόνον ὅταν προξενηθῇ ἡ πυρκαϊά, ὅτε αἱ προηγούμεναι ἐνέργειαι ἀποτελοῦν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποπείρας. Τὸ σχέδιον διατυπώνει τὸν ἐμπρησμὸν ὡς ἀδίκημα οὐσιαστικόν· διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἐμπρησμὸς ἀπαιτεῖ νὰ προξενηθῇ πυρκαϊὰ καὶ οὐχὶ ἁπλῶς νὰ ἐβλήθη πῦρ». (Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ σχεδίου σελ. 395).

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Κώδικος, τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ θεωρεῖται σήμερον τετελεσμένον ὅταν π ρ ῶ τ ο ν προξενηθῇ πυρκαϊά. Ἐρωτᾶται ὅμως τί ἐννοεῖ ὁ νόμος διὰ τοῦ ὅρου (νέου εἰς τὸ ἡμέτερον δίκαιον) πυρκαϊά; Αὐτὸ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν λεπτὸν ζήτημα, ἡ λύσις τοῦ ὁποίου νομίζομεν, ὁδηγεῖ εἰς ἀσφαλῆ καὶ ἀνεπίδεκτα ἀμφισβητήσεως συμπεράσματα. Διότι, ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἐὰν ἐν συγκεκριμένῃ τινὶ περιπτώσει προεκλήθη πυρκαϊὰ ἢ ἁπλῶς ἀρχὴ τελέσεως τοιαύτης, ἔχει μεγάλην σημασίαν. Οὐχὶ κυρίως ἐπειδὴ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ κριθῇ ἂν ὁ ἐκ προθέσεως ἐνεργήσας δέον νὰ διωχθῇ ὡς ἔνοχος τετελεσμένου ἢ ἐν ἀποπείρᾳ ἐμπρησμοῦ (διότι οὕτως ἢ ἄλλως ὁ δράστης θὰ διωχθῇ), ἀλλά, διότι, ἂν ἡ πρᾶξις προέρχεται ἐξ ἀμελείας, ἐξιχθῇ δὲ μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀποπείρας, δὲν θὰ

(1) «Οὐσιαστικὸν ἔγκλημα ὀνομάζομεν ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις περιλαμβάνει ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡρισμένην ἐνέργειαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὡρισμένον ἀποτέλεσμα, δηλ. μεταβολήν τινα εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον κεχωρισμένην τῆς ἐνεργείας» (Χωραφᾶ op. cit.)

(2) Ποινικοῦ Κώδικος, Ἄρθρον 264. Ἐμπρησμός: «Ὁ ἐκ προθέσεως προξενῶν πυρκαϊὰν τιμωρεῖται: α) Διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν, ἂν ἐκ τῆς πράξεως δύναται νὰ προκύψῃ κοινὸς κίνδυνος εἰς ξένα πράγματα. β) Διὰ καθείρξεως ἂν ἐκ τῆς πράξεως δύναται νὰ προκύψῃ κίνδυνος ἀνθρώπου. γ) Διὰ καθείρξεως, ἰσοβίου ἢ προσκαίρου τοὐλάχιστον 10 ἐτῶν, ἂν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ στοιχείου β' ἐπῆλθε θάνατος.

Ἄρθρον 266. Ἐμπρησμὸς ἐξ ἀμελείας. «Ἂν ἡ πρᾶξις ἐξετελέσθη ἐξ ἀμελείας ἐπιβάλλεται φυλάκισις».

(3) Εἰς τὸν Π.Ν. (ἄρθρα 408 καὶ 410) γίνεται χρῆσις τῆς φράσεως «ἐὰν ἐβλήθη πῦρ... ὁ δράστης τιμωρεῖται». Ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔγκλημα ἐθεωρεῖτο τετελεσμένον ἅμα τῇ ἐναύσει τοῦ πυρός.

(4) Ὡς τυγχάνει γνωστὸν ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν, κατὰ τὰ ἐν τῇ παλαιοτέρᾳ ἰδίᾳ ἐπιστήμῃ διδασκόμενα, ἀπόπειρα ἐπὶ τῶν τυπικῶν ἐγκλημάτων δὲν εἶναι δυνατή. Σήμερον γίνεται βεβαίως δεκτὸν ὅτι εἶναι κάλλιστα δυνατὴ ἀπόπειρα καὶ ἐπὶ τῶν τυπικῶν ἐγκλημάτων, τὴν δυσχέρειαν ὅμως τῆς διακρίσεως οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ.

δύναται τότε νὰ γίνῃ κἂν λόγος περὶ ἐγκλήματος, ἐπειδή, καθ' ἃ τυγχάνει γνωστὸν ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν, ἀπόπειρα ἐξ ἀμελείας εἶναι μὲν νοητὴ δὲν εἶναι ὅμως δυνατὴ κατὰ νόμον. Εἰς τὰς ἀνωτέρω ἑπομένως ἀναφερομένας περιπτώσεις (ΙΙ), ἂν ὑποτεθῇ ὅτι συνιστοῦν ἁπλῶς ἔναρξιν πυρκαϊᾶς, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας.

Τί εἶναι λοιπὸν πυρκαϊά;

Οὐχὶ εὐχερὴς ἡ ἀπάντησις. Κυρίως, ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἰσχύν τοῦ νέου Κώδικος οὐδεὶς τῶν παρ' ἡμῖν ἑρμηνευτῶν τοῦ δικαίου, οὔτε καὶ ἡ νομολογία ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα. Μόνον ὁ καθηγητὴς κ. Γάφος ἀναφέρει ὅτι, «πυρκαϊά, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Γερμανικοῦ ἀκυρωτικοῦ, προκαλεῖται ὅταν τὰ ἀντικείμενα προσβάλλωνται ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δύναται νὰ συνεχισθῇ ἡ καῦσις των καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἐμπρηστικῆς ὕλης. Πάντως πυρκαϊὰ προκαλεῖται καὶ ὅταν αἱ φλόγες δὲν εἶναι ἐκ τοῦ μακρόθεν ὁραταί, ἀλλ' ἁπλῶς δημιουργεῖται μία βραδεῖα καῦσις, δυναμένη νὰ ἔχῃ τὰ αὐτὰ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα» (1).Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν πρότασιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1/1952 βουλεύματος τοῦ Πλημμελειοδικείου Παρνασσίδος, ἀναφέρεται ὅτι ὅταν λέγωμεν πυρκαϊὰν νοοῦμεν πῦρ ποιᾶς τινος ἐκτάσεως, συμφώνως ἄλλως τε πρὸς τὴν κοινὴν τῆς λέξεως ἔννοιαν, δι' ἧς δὲν νοεῖται πᾶν, ἔστω καὶ ἐλαχίστης ἐκτάσεως πῦρ» (2).

Σχολιάζων τὸ ἀνωτέρω βούλευμα ὁ ὑφηγητὴς κ. Ζαγκαρόλας ἀναφέρει τὰ ἑξῆς «Κατὰ ταῦτα τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Π.Κ. δέον νὰ θεωρηθῇ ὑ» πάρχον ὡς πρὸς τὰ ἀντικειμενικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα, ὅταν τὸ πῦρ μεταδοθῇ εἰς τὸ ἐμ» πρησθησόμενον ἀντικείμενον, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα κατάστασιν κοινοῦ κιν» δύνου. Διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς τοιαύτης καταστάσεως οὐδόλως ἀπαιτεῖται τὸ » πῦρ νὰ λάβῃ ὡρισμένην ἔκτασιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ πυρκαϊά, συμ» φώνως πρὸς τὴν κοινὴν τῆς λέξεως ἔννοιαν. Τοιοῦτόν τι ἀπαιτεῖται ἐν τῷ Ἰταλικῷ » δικαίῳ, ἔνθα ὡς πυρκαϊὰ χαρακτηρίζεται πῦρ μεγάλων διαστάσεων, ὅπερ καλύπτει » ὁλόκληρον τὸ ἀντικείμενον ἢ σημαντικὸν μέρος αὐτοῦ μὲ τάσιν νὰ προοδεύσῃ καὶ » διαδοθῇ, ἀλλὰ εἰς τὸν Π.Κ. τοῦ 1930 (Ἰταλικὸν βεβαίως) γίνεται διάκρισις μεταξὺ » τοῦ ἐμπρησμοῦ (ἄρθρον 423) καὶ τῆς βλάβης διὰ πυρὸς προκαλοῦντος κίνδυνον » πυρκαϊᾶς (ἄρθρον 424)».

«Τοιαύτη ὅμως διάκρισις πυρὸς μεγάλης καὶ μικρᾶς ἐκτάσεως δὲν ὑφίσταται » παρ' ἡμῖν, ἀρκεῖ ὅθεν νὰ δημιουργῆται ἐκ τοῦ πυρὸς κατάστασις κινδύνου, τοιοῦτος » δὲ ὑφίσταται κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἑλβετικοῦ σχεδίου, ὅταν τὸ πῦρ » δὲν δύναται νὰ καταστηλῇ διὰ τῆς ἐνεργείας ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου, εἰς τρόπον ὥστε » νὰ προκαλῇ φόβον. Ἑπομένως πυρκαϊὰ εἶναι μέν τι πλέον τῆς ἁπλῆς ἐκρήξεως τοῦ » ἄρθρου 413 τοῦ παλαιοῦ Π.Ν., ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ λάβῃ καὶ ὡρισμένην ἔκτα» σιν. Ὡς λέγει ἡ αἰτιολ. ἔκθεσις (σελ. 395) «ὁ κίνδυνος ἐμφανίζεται ἐν ὅλῃ αὐτοῦ » τῇ ἐκτάσει, ἅμα ἐκραγῇ ἡ πυρκαϊά, ὅτε τὸ ἔγκλημα εἶναι τετελεσμένον». (3)

«Τὰς ἀπόψεις του ταύτας ὁ κ. Ζαγκαρόλας βασίζει καὶ εἰς τὸ ὅτι ὁ νέος Π.Κ. « ἐν ἄρθρῳ 264 αὐτοῦ δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς προκληθεῖσαν βλάβην » ὡρισμένου ἀντικειμένου, διότι τοῦτο πράττει εἰς τὰ ἄρθρα 381 καὶ 382, ἀλλὰ εἰς τὸν » ἐκ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς φυσικῆς δυνάμεως τοῦ πυρὸς κίνδυνον, τὰ καταστρεπτικὰ » τοῦ ὁποίου ἀποτελέσματα διαφεύγουν τὸν ὑπολογισμὸν καὶ τὴν κυριαρχίαν τοῦ » ἀνθρώπου... Τοιουτοτρόπως τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἔγκλημα στηρίζεται εἰς τὴν » ἔννοιαν τοῦ κινδύνου καὶ οὐχὶ τῆς βλάβης, ἐνταῦθα δηλ. ὁ νόμος ἀποβλέπει οὐχὶ εἰς » τὴν πράγματι λαβοῦσαν χώραν αἰτιώδη διαδρομήν, ἀλλ' εἰς τὴν δυνατότητα μιᾶς » ἐπιζημίου διαδρομῆς».

(1) Γάφου, Κοινῶς ἐπικίνδυνα ἐγκλήματα, Ποιν. Χρονικὰ Γ' σελ. 428 σημ. 3.
(2) Ποινικὰ Χρονικά, Α σελ. 147.
(3) Ἡ αἰτιολ. ἔκθεσις συνεχίζει. «Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑπαιτίου ἔχει χαρακτῆρα ἀποπείρας». Τοῦτο ὅμως δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω ἄποψις παρ' ὅ,τι ἀπηχεῖ γνώμην διακεκριμένου νομομαθοῦς τῆς συγχρόνου ποινικῆς ἐπιστήμης, νομίζομεν ὅτι δὲν ἐρείδεται ἐπὶ ἀπολύτου βάσεως καὶ καθ' ἡμᾶς δέον νὰ μὴ ἐπιδοκιμασθῇ ἄνευ ἑτέρου τινός, τοῦτο δὲ ἐπὶ ταῖς κάτωθι σκέψεσιν:

α) Ἐὰν ὁ νέος Κῶδιξ ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ἐκ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς φυσικῆς δυνάμεως τοῦ πυρὸς προκαλούμενον κίνδυνον καὶ μόνον εἰς αὐτόν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς προκληθεῖσαν βλάβην, πρὸς τί νὰ ὑπαγάγῃ τὸν ἐμπρησμὸν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν οὐσιαστικῶν ἐγκλημάτων νὰ μὴ θεωρῇ δὲ τοῦτον τυπικὸν ἔγκλημα ὡς ἔπραττεν ὁ Π.Ν. μὲ περαιτέρω μάλιστα συνέπειαν τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἑρμηνευτικῶν προβλημάτων ἅτινα ἡ ὑπαγωγὴ του εἰς τὰ οὐσιαστικὰ ἐγκλήματα δημιουργεῖ;

Βεβαίως δὲν ἀπέβλεψεν ὁ νομοθέτης ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν προστασίαν τῆς ἐκ τοῦ πυρὸς βλάβης, διότι τότε, ὡς τονίζεται ὑπὸ τοῦ κ. Ζαγκαρόλα, θὰ ἤρκουν αἱ διατάξεις περὶ φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας διὰ πυρὸς (ἄρθρα 381 καὶ 382 Π.Κ.). Ἐνταῦθα ὅμως ἡ προστασία εἶναι δραστικωτέρα, διότι τιμωρεῖται καὶ ὁ ἐμπρησμὸς ἐξ ἀμελείας, ἐνῷ τοιοῦτο δὲν συμβαίνει προκειμένου περὶ φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας ἐξ ἀμελείας, ἔστω καὶ διὰ πυρὸς τελουμένης ὡς καὶ ἡ διὰ πυρὸς φθορὰ ἰδίου πράγματος, ἐὰν βεβαίως ἦτο δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς πράξεως κοινὸς κίνδυνος.

β) Ὁ Κῶδιξ χρησιμοποιεῖ τὸν νέον ὅρον «πυρκαϊά», ὅστις ἀνήκει εἰς τὰ καλούμενα «μετανομικὰ ἢ ἀξιολογικὰ» ἢ «κανονολογικὰ» στοιχεῖα τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως (1). Καθ' ἃ δὲ τυγχάνει γνωστὸν ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν, ὁσάκις ὁ νομοθέτης χρησιμοποιῇ τοιαύτας ἐννοίας, (ἐννοίας δηλ., αἵτινες ἔχουν ὡρισμένην σημασίαν εἰς τὸ δίκαιον, τὴν ἠθικήν, τὴν ἐπιστήμην κλπ., «μὴ στηριζομένην δὲ εἰς εἰδικώτερον προσδιωρισμένα νομικὰ κριτήρια ἀντλούμενα ἀπὸ σύμπλεγμα νομικῶν κανόνων»), ὁ δικαστὴς καὶ ὁ ἐφαρμοστὴς τοῦ δικαίου γενικῶς ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν, βασιζόμενος εἰς τὰ πραγματικὰ δεδομένα τῶν σταθερῶν ἐννοιῶν ἄλλων κλάδων τοῦ δικαίου (ὡς λ.χ. τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ὅρων «πρᾶγμα», «ξένον», «κινητὸν» κλπ.) ἢ καὶ ἄλλων ἐπιστημῶν (ὡς λ.χ. τῆς ἰατροδικαστικῆς διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὅρων «συνουσία», «ἀσελγὴς πρᾶξις» κλπ.») κ.λ.π. Ἄλλοτε πάλιν ἀναφέρεται εἰς ἐκτιμήσεις ἠθικὰς (ὡς ὅταν ἐν τῷ νόμῳ γίνεται λόγος περὶ «τιμῆς» ἢ «ὑπολήψεως» κλπ.), οἰκονομικὰς (ὡς ὅταν πρόκειται περὶ κλοπῆς πράγματος «εὐτελοῦς ἀξίας» ἢ τοιούτου «ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας») καὶ κοινωνικὰς (ὡς συμβαίνει μὲ τὴν ἔννοιαν τῶν ὅρων «ἀγανάκτησις» καὶ «σκληρὰ καὶ βάναυσος πρᾶξις» ἢ τοῦ ὅρου «πυρκαϊά», ὅστις δέον νὰ ἑρμηνευθῇ κατὰ τὰ ἐθιμικὰ δεδομένα, ἤτοι τὴν περὶ ταύτης κρατοῦσαν κοινωνικὴν ἀντίληψιν).

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δέον, ἑρμηνεύοντες τὸν ὅρον «πυρκαϊάν», νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ τούτου κοινωνικὴν ἀντίληψιν. Ὁ κ. Ζαγκαρόλας ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ὅρος «πυρκαϊὰ» δὲν συντρέχει λόγος νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὴν κοινὴν τῆς λέξεως ἔννοιαν, ἀφοῦ ἐν προκειμένῳ ἡ ratio legis συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς δυνατότητα δημιουργίας καταστάσεως κινδύνου. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐρείδεται νομίζομεν ἐπὶ νομικῆς βάσεως. Πρῶτον μέν, διότι οὕτως παραβιάζομεν τὴν ἀρχήν, καθ' ἣν δὲν δυνάμεθα εἰς τὴν ἐκπεφρασμένην ἔννοιαν τοῦ νόμου νὰ ὑποκαταστήσωμεν ἄλλην διάφορον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ταύτην ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ ὁ νομοθέτης (2). Δεύτερον δέ, διότι, ἂν ἔστω, οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, πρὸς τί ὁ νομοθέτης νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν πάγκοινον αὐτὸν ὅρον, καὶ νὰ μὴ ἀνεύρῃ ἄλλον τινά, ὅστις, θ' ἀπέδιδε κάλλιον τὴν σκοπουμένην ἔννοιαν; Δέον ὅθεν ἡ ἔννοια τοῦ νομικοῦ ὅρου «πυρκαϊὰ» ὡς καὶ τῶν ὅρων «πλημμύρα» καὶ «ἔκρηξις» νὰ ταυτισθῇ ἀντιστοίχως πρὸς τὰς κοινὰς ἐν χρήσει τοιαύτας. Τοῦτο ἄλλως τε συνάγεται ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν ὅλων περὶ κοινῶς ἐπικινδύνων ἐγκλημάτων, διατάξεων τοῦ Π.Κ. Μάλιστα ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει προκειμένου

(1) Οὕτω, Γάφου, Ποιν. Δίκαιον 1947, σελ. 104, Χωραφᾶ op. cit. σελ. 59 καὶ 78.
(2) Ὅρα παρ' Ἰλιοπούλῳ «Σύστημα τοῦ Ἑλλην. Ποινικοῦ Δικαίου» ἔκδοσις Β', σελ. 52.

περὶ τῆς ἐκρήξεως ρητῶς ὁρίζεται ὅτι ἡ «ἡ λέξις ἔκρηξις ἔχει σαφῆ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει καὶ ἀναμφίβολον ἔννοιαν ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ γέννησις ἀμφιβολιῶν περὶ ταύτης» (Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις op. cit).

γ) Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ δὲν εἶναι βεβαίως ἔγκλημα σκοποῦ. Εἶναι ὅμως ἔγκλημα οὐσιαστικόν. Περιλαμβάνει καὶ ἐνέργειαν καὶ ἀποτέλεσμα. Εἰς ταῦτα ἐξαντλεῖται ἡ ἀντικειμενική του ὑπόστασις. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τοῦτο δέον νὰ μὴ εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου μηχανοκινήτου ζωῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐμπρηστής, διότι ἔθεσε πῦρ ἔστω καὶ ἂν τοῦτο σβεσθῇ ἐν τῇ γενέσει του. Ὁ ἐμπρηστὴς θέτει πῦρ διὰ νὰ κατακαύσῃ τὰ πάντα, νὰ μὴ μείνῃ τίποτε μαρτυροῦν ὅτι αὐτὸς προὐκάλεσε τὴν καταστροφήν. Τὸ ἀποτέλεσμοῦ ὅθεν τῆς πράξεως, πέραν τῆς δυνατότητος προκλήσεως κοινοῦ κινδύνου, δέον νὰ ᾖ ὁπωσδήποτε σημαντικόν.

IV. Ἐπὶ τῇ βάσει λοιπὸν τῶν ἀνωτέρω σκέψεων δέον ν' ἀχθῶμεν εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα. Ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ νομικοῦ ὅρου «πυρκαϊὰ» ταυτίζεται πρὸς τὴν κοινὴν τῆς λέξεως ἔννοιαν καὶ ὅτι ἐπομένως διάκρισις μεταξὺ πυρὸς μεγάλης καὶ μικρᾶς ἐκτάσεως καθίσταται ἐπιβεβλημένη ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων. Ἀποτελεῖ δὲ κοινῶς «πυρκαϊὰν» οὐ μόνον, κατὰ τὰ εἰς τὰ διάφορα λεξικὰ διαλαμβανόμενα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν περὶ τούτου κοινὴν ἀντίληψιν ἡ μετάδοσις τοῦ πυρὸς εἰς μεγάλην ὁπωσδήποτε ἔκτασιν ἐπὶ οἱουδήποτε ἀκινήτου, ἢ ἐπὶ ἐκτάσεως περιεχούσης δένδρα, φυτείας καὶ λοιπὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα, ἔτι δὲ ἡ μετάδοσις τοῦ πυρὸς εἰς συνοικίαν ἢ καὶ πόλιν ὁλόκληρον.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, θὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὄχι μόνον ὅταν τὸ πῦρ δὲν ἐπεξετάθη καθόλου, καῦσαν ἁπλῶς τὰς ὡς ἐμπρηστικὰς ὕλας χρησιμοποιηθεῖσας, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔλαβεν ὁπωσδήποτε ἔκτασίν τινα, ὡς εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα παραδείγματα, οὐχὶ ὅμως μεγάλας πως διαστάσεις (ἐσβέσθη λ.χ. πρὶν ἢ μεταδοθῇ εἰς παρακείμενον τοῦ ἐν ᾧ ἐτέθη δωματίου μὲ τάσιν περαιτέρω ἐπεκτάσεώς του), ὑπάρχει ἀπόπειρα καὶ οὐχὶ τετελεσμένος ἐμπρησμός. Τελούμεναι ἐπομένως ἐξ ἀμελείας δέον νὰ μὴ χαρακτηρίζωνται καὶ διώκωνται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 266 Π.Κ. «περὶ ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας»

V. Αἱ ὡς ἄνω ἀμελεῖς ἐνέργειαι δέον νὰ διώκωνται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 433 τοῦ Π.Κ. «περὶ παραβάσεως διατάξεων προφυλακτικῶν ἀπὸ τοῦ πυρός», ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς: «Διὰ κρατήσεως μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ προστίμου, ἐφ' ὅσον ἑτέρα διάταξις δὲν ἐπιβάλλει βαρυτέραν ποινήν, τιμωρεῖται: α) ὅστις φέρεται ἀπερισκέπτως καὶ ἀμελῶς περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς ἢ τῶν μέσων τοῦ φωτισμοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ προκύψῃ ἐντεῦθεν βλάβη εἰς ἄνθρωπον ἢ εἰς ξένον πρᾶγμα καὶ β) ὅστις παραβαίνει τὰς πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου τοῦ ἐμπρησμοῦ ἐκδιδομένας διατάξεις τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς καὶ ἰδίως τῆς ἀστυνομικῆς».

Βεβαίως, τὸ ἄρθρον τοῦτο τιμωρεῖ ἀμελεῖς ἐνεργείας ἢ παραλείψεις ἐν ὄψει τῆς ἐκ τούτων δυνατότητος προκλήσεως κινδύνου, χωρὶς κἂν ν' ἀπαιτῇ καὶ ἀποτέλεσμά τι, ὅπερ ὅμως ἐπέρχεται προκειμένου περὶ ἐνάρξεως πυρκαϊῶν ἐξ ἀμελείας. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ὅμως, καθ' ἣν ἐν τῷ μείζονι περιέχεται καὶ τὸ ἔλασσον οὐδὲν τὸ κωλῦον ὅπως καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τυγχάνῃ ἐφαρμογῆς ἡ προκειμένη διάταξις. Οὕτω καὶ ἡ δικαστικὴ πρακτική, προκειμένου νὰ μὴ στηρίζῃ κατηγορίαν ἐπὶ ἐμπρησμῷ ἐξ ἀμελείας, ἀντὶ νὰ ἀποκλείῃ τὴν ὕπαρξιν τούτου βασιζομένη εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκ τῆς πράξεως δὲν προέκυψεν οὐδὲ ἦτο δυνατὸν νὰ προκύψῃ κοινὸς κίνδυνος—πρᾶγμα ὡς εἰκὸς πόρρῳ ἀπέχον τῆς πραγματικότητος, ἀφοῦ πρόκειται περὶ πράξεων λαμβανουσῶν χώραν ἐν μέσαις Ἀθήναις, εἰς πολυκατοικίας κλπ.—θὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου, ἐφαρμόζουσα τὴν διάταξιν ταύτην.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

ΕΝΑ ΤΕΛΕΙΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ

—Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΔΙΚΗ ΤΟΥ Δρος ΜΥΛΛΕΡ—

'Εκ τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Kriminalistik»
κατὰ μετάφρ. 'Αρχιφύλακος κ. **ΑΛΕΞ. ΠΙΣΠΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

VI. Ψυχιατρικὴ ἐξέτασις τοῦ Μ.

α) Τὸ ὁρκωτὸ δικαστήριον τὸ ἐπιληφθὲν τῆς ὑποθέσεως συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 81 τοῦ ποινικοῦ κώδικος ἀνέθεσεν εἰς τὸν καθηγητὴν Ritten, Δ/ντὴν τῆς Ψυχιατρικῆς Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελβέργης, ἵνα ἐξετάσῃ τὸν Μ., ὅστις διεπίστωσεν ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν ὅτι ὁ Μ. ἦτο ποινικῶς ὑπεύθυνος.

β) 'Η γνώμη τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ κώδικος, ἄρθρον 261, τὸ Δικαστήριον ἔπρεπεν ἀνεπηρεάστως καὶ ἐλευθέρως νὰ σχηματίσῃ γνώμην περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθῳότητος τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης καὶ ἀναλόγως νὰ ἀποφασίσῃ.

'Απὸ τὴν στάθμισιν τῶν συγκεντρωθέντων ἐπιβαρυντικῶν καὶ ἐλαφρυντικῶν στοιχείων περὶ τοῦ Μ. διεπίστωσεν τὰ κάτωθι:

VII. 'Η προέλευσις τῆς φωτιᾶς καὶ ὁ θάνατος τῆς Μ.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου ἡ ἀνάφλεξις τῆς βενζίνης δὲν προῆλθεν ἐξ ἀπροσεξίας τῆς κ. Μ. (ἄναμμα τοῦ σπίρτου). Τὸ Δικαστήριον θεωρεῖ ἔνοχον ἐμπρησμοῦ τὸν Μ. ὡς ἐσκεμμένως θέσαντα πῦρ εἰς τὸ αὐτοκίνητον.

Τὴν γνώμην ταύτην τὸ Δικαστήριον ἐσχημάτισε ἀπὸ τὰ κάτωθι ἀποδεικτικά.

1. 'Απὸ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Μ.

α) 'Ο Μ. ἀρχικῶς μετὰ τὸ συμβὰν τῆς πυρκαϊᾶς ἐδήλωσεν ἐπανειλημμένως εἰς τοὺς μάρτυρας Μ., L., CH., ΜΕ., THE., C., εἰς τὴν μάρτυρα Η. καὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν κατὰ τὴν προανάκρισιν ὡς καὶ εἰς τὸν ἀνακριτὴν τῆς φυλακῆς, (παράβαλε τὰς ἄνω Α. Ι. 2, 4, 5, 7 καὶ α) ὅτι, ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ βρῇ ἕνα ἀποσπασθέντα δίσκο τροχοῦ.

'Η κατόπιν τριμήνου προφυλακίσεως περιγραφὴ εἰς τὴν πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ἀποσταλεῖσαν ἐπιστολὴν καὶ κατὰ τὴν κατάθεσίν του εἰς τὴν κυρίαν ἀνάκρισιν ὅτι, ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο ὄχι διὰ τὸν δίσκον τροχοῦ ὡς εἶχεν καταθέσει πρότερον ἀλλὰ διὰ νὰ συλλάβῃ ἕνα ἀκανθόχοιρο (σκαντζόχοιρο) δὲν ἐγένετο πιστευτή.

'Η προταθεῖσα δικαιολογία ὅτι τὸ ἐδήλωσεν τόσον ἀργὰ διότι ἐφοβεῖτο τὴν ἠθικὴν εὐθύνην ἡ ὁποία προέκυπτεν ἀπὸ τὴν ἐνέργειάν του διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἀκανθοχοίρου, ἀπερρίπτετο ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ δικαστηρίου ὁ εὐφυὴς κατηγορούμενος δὲν εἶχε κανένα λόγον τὸ δῆθεν περιστατικὸν μὲ τὸν σκαντζόχοιρο νὰ τὸ ἀποσιωπήσῃ ἔναντι τόσων μαρτύρων, δοθέντος ὅτι τοῦτο δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ἠθικὴ ἐνοχή, ὡς οὗτος ἰσχυρίζετο.

β) Εἰς τοὺς μάρτυρας Μ., CH., ΜΕ., Τ., ΗΑ., καὶ Ρ., ὁ Μ. ἐπανειλημμένως ἐδήλωσε ὅτι προσεπάθησε νὰ σώσῃ τὴν σύζυγόν του.

'Η γνωμάτευσις ὅμως τοῦ πραγματογνώμονος Ρ. ἀνέφερε ὅτι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σχετικῶς ἀσημάντων τραυμάτων ἐπὶ τῶν παλαμῶν τοῦ Μ. καὶ λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ἐμφανῶν τραυμάτων τῆς κλασσικῆς μορφῆς εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἐκ τῆς ἐπαφῆς μὲ ἀκάλυπτον φλόγαν ἐξήγετο ὅτι, οὗτος ἦλθεν εἰς ἐξωτερικὴν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ οὐχὶ ἐσωτερικῶς μετὰ τῆς φωτιᾶς.

Μὲ τὴν ἐκδοχὴν αὐτὴν συμφωνοῦσε ἀπολύτως καὶ ἡ κατάστασις τῶν ἐνδυμά-

των τοῦ Μ. Ἡ βλάβη τοῦ ἐπανωφορίου προήρχετο ἀπὸ ἐπαφὴν μὲ καυτὴν ἐπιφάνειαν καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἀκάλυπτον φλόγαν.

Τὰ ἴχνη καψίματος εἰς τὴν δεξιὰ πλευρὰ τοῦ σακκακιοῦ τοῦ Μ. κατὰ τὴν σχηματισθεῖσαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου ἔγιναν ὑπὸ τοῦ Μ. πρὸς ἐξαπάτησιν καὶ σκηνοθεσίαν τῆς ὑποθέσεως.

Κατὰ τὴν γνωμάτευσιν τῶν ἐμπειρογνωμόνων L., τῆς ἐγκληματολογικῆς ὑπηρεσίας Wiesbaden καὶ τοῦ φυσικοῦ Sch. τὰς ὁποίας συνεμερίσθη τὸ δικαστήριον, ὁ Μ. ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ κράτησε τὴν δεξιὰ πλευρὰ ἐπάνω ἀπὸ τὴν φλόγα διότι ἄλλως ἡ βλάβη ἔπρεπε νὰ συνεχισθῇ καὶ στὸ παντελόνι καὶ ἡ ἀριστερὰ πλευρά του ἔπρεπε νὰ εἶχεν ὑποστῇ μεγαλυτέραν βλάβην, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐγένετο.

Ὁ Μ. ἐξέθεσε τὴν δεξιὰ πλευρὰ εἰς τὰς φλόγας διὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸν ὅτι προσεπάθησε νὰ σώσῃ τὴν σύζυγόν του.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω τὸ δικαστήριον ἔκρινεν ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι, ὁ Μ. δὲν προέβη εἰς οὐδεμίαν σοβαρὰν προσπάθειαν ἵνα ἀποσπάσῃ τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ ἀπὸ τὸν βέβαιον θάνατον.

γ) Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Μ. περὶ τῆς προελεύσεως τῆς φωτιᾶς ἐφάνη ἐπίσης ἀπίστευτος, διότι ἤλλαξε τὴν κατάθεσίν του περὶ μετακινήσεως τοῦ φλεγομένου αὐτοκινήτου κατὰ 45 ἑκατ. ἐκ τῆς ἀρχικῆς του σταθμεύσεως (παράβαλε τὰς ἄνω § Α. Ι. 2. 7α καὶ β). Τὸ δικαστήριον ἀπορρίπτει ὡς μὴ ἀληθεῖς τὰς ἀνωτέρω περιγραφὰς καὶ μὴ ἀνταποκρινομένας πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πραγματικότητα, διότι ἡ μετακίνησις τοῦ αὐτοκινήτου εἶχεν ὡς ἀπώτερον σκοπὸν νὰ ἐξαφανίσῃ ὁ Μ. τὰ ἴχνη τῆς τεθείσης ὑπ' αὐτοῦ πυρκαϊᾶς ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ τόπου σταθμεύσεως καὶ ἀναφλέξεως τοῦ αὐτοκινήτου.

δ) Κατὰ τὴν γνωμάτευσι τοῦ L., τὴν ὁποίαν ἐπίσης παρεδέχθη τὸ δικαστήριον, ἡ καφὲ φαρμακευτικὴ φιάλη ἡ ὁποία ἀνευρέθη εἰς τὸ δάσος δὲν ἔφερεν ἴχνη καψίματος· ἦτο ἀνέπαφος. Ἄρα κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς φωτιᾶς δὲν ἦτο ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ Μ.ὅμως ἐδήλωσεν εἰς τοὺς μάρτυρας Ch., T, καὶ P. ὡς καὶ εἰς τὸν ἀνακριτὴν τῆς φυλακῆς καὶ εἰς τὸν ἀστυνόμον ὅτι, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καιόμενο αὐτοκίνητο τὴν φιάλη, τὴν ἄδειασε καὶ τὴν πέταξε. Ἀπὸ τὴν κατάθεση αὐτὴ τοῦ Μ. τὸ Δικαστήριο συνεπέρανε ὅτι ἡ φιάλη αὐτὴ ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο εἰς τὴν προέλευσιν τῆς πυρκαϊᾶς.

2. Πῶς εὑρέθη τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καέντος αὐτοκινήτου.

Ἡ κυρία Μ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς πυρκαϊᾶς εὑρίσκετο εἰς τὸ κάθισμα τοῦ ὁδηγοῦ.

Τὸ δικαστήριον ἐδέχθη τὴν σχετικὴ γνωμάτευσι τοῦ ἰατροδικαστοῦ P. Ἡ γνωμάτευσις αὕτη ἀνέφερε ὅτι ἑνὸς καιομένου ἀνθρωπίνου σώματος ἡ θέσις τῶν μελῶν δύναται νὰ ἀλλάξῃ, ἀποκλείεται ὅμως νὰ βρεθῇ τὸ σῶμα εἰς ἄλλην θέσιν (ἐδῶ μετεκινήθη ἀπὸ δεξιὰ εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευράν). Ἡ διαπίστωσις αὕτη ἐστηρίζετο ἐπίσης εἰς τὴν δήλωσιν τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φωτιᾶς μαρτύρων καὶ τὴν γνωμάτευσιν τοῦ ὡς μάρτυρος ἀνακριθέντος ἰατροδικαστοῦ P., ὁ ὁποῖος τὴν πρωΐαν τῆς 19-2-54 εὑρίσκετο εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος ὅτι, τὸ αὐτοκίνητο εἰς τὸ ἐσωτερικόν του καθ' ὅλην τὴν καεῖσαν ἐπιφάνειαν εἶχεν ἕνα ὁμοιόμορφο στρῶμα στάχτης καὶ ὅτι οὔτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φωτιᾶς οὔτε καὶ κατόπιν ἐγίνετο οὐδεμία μετακίνησις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἁμαξιοῦ (παραβ. ἄνω Α, 3 καὶ 6).

3. Ἡ ἐκδοχὴ περὶ ἐκ προθέσεως ἐμπρησμοῦ.

Τὸ δικαστήριον ἔκρινε ἐπίσης ἐκ τῆς θέσεως τῶν δύο δοχείων, ὅτι ὁ Μ. ἐσχεμμένως ἔθεσεν πῦρ.

α) Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Μ. τὸ δοχεῖον Β ἀρχικῶς εὑρίσκετο ὄρθιον εἰς τὸ μέσον τοῦ ὀπισθίου καθίσματος. Μετὰ τὴν φωτιὰ βρέθηκε στὴν μπροστινὴ ἄκρη τοῦ ὀπισθίου καθίσματος. Ἐπειδὴ τὸ μαξιλάρι τοῦ ὀπισθίου καθίσματος ἔχει κλίσιν

δὲν ἦτο δυνατὸν τὸ δοχεῖον νὰ στέκεται ὄρθιο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὸ δοχεῖο δὲν εἶναι δυνατὸν ἐπίσης νὰ πέσῃ ἀπὸ μπροστὰ καὶ κατόπιν νὰ στηθῇ ὄρθιο ὄπισθεν τοῦ καθίσματος τοῦ ὁδηγοῦ. Οἱ τεχνικοὶ ἐμπειρογνώμονες Κ. καὶ L. δὲν μπόρεσαν ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ μαξιλαριοῦ τοῦ ὀπισθίου καθίσματος νὰ βροῦν ἴχνη τὰ ὁποῖα νὰ ἐσήμαινον ἀλλαγὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φωτιᾶς τοῦ δοχείου Β. Ἐπίσης ἡ λαβὴ καὶ τὸ βιδωτὸ πῶμα δὲν θὰ εὑρίσκοντο στὸ σκέπασμα, ἐὰν δὲν ἦσαν σ' αὐτὴν τὴν θέσιν ἅμα ἐξερράγη ἡ φωτιά.

Αὐτὰ τὰ δύο ἀντικείμενα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον λυώσει πρὸ τῆς κλίσεως πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ ἐρεισινώτου (ἀκουμπίσματος) τοῦ καθίσματος τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἐὰν τὸ δοχεῖον ἦτο τὸ τοποθετημένον πλαγίως θὰ ἔπιπτον χάμω.

Συνεπῶς τὸ δοχεῖον Β μόνον ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι θὰ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ἐμπροσθινὴν γωνίαν τοῦ ὀπισθίου καθίσματος. Ἀκόμη καὶ ἐὰν ἡ Μ. ἔψαχνε διὰ τὸ δαχτυλίδι, δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν τοῦ δοχείου. Ἐξ ὅλων τούτων τὸ δικαστήριον ἐσχημάτισεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Μ. μετέθεσε τὸ δοχεῖον Β πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς πυρκαϊᾶς ἀπὸ τὴν ἀρχικήν του θέσιν, εἰς ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη μετὰ τὴν πυρκαϊάν.

β) Τὸ δοχεῖον Α κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Μ. εὑρίσκετο ἀρχικῶς ἔμπροσθεν δεξιὰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἁμάξης πρὸ τῆς Μ. Μετὰ τὴν πυρκαϊὰν ἔκειτο μεταξὺ τοῦ πτώματος τῆς Μ. καὶ τῆς ἀριστερᾶς πόρτας τοῦ αὐτοκινήτου, μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ἄνω μέρους εἰς τὸν κενὸν χῶρον τοῦ καέντος μαξιλαριοῦ. Ἐπειδὴ τὸ δοχεῖον πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς φωτιᾶς δὲν μποροῦσε νὰ εὑρίσκετο εἰς τὸν στενὸν χῶρον, μεταξὺ τοῦ ἀκουμπιστηρίου καὶ τῆς Μ. ὅταν ἦτο τὸ μαξιλάρι σῷον, ὅπως προέκυψε ἐκ τῆς αὐτοψίας τοῦ καέντος αὐτοκινήτου καὶ ἐξ ἑνὸς ἄλλου αὐτοκινήτου τοῦ ἰδίου τύπου, τὸ δοχεῖον κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς φωτιᾶς πρέπει νὰ εὑρίσκετο μεταξὺ τῆς Μ. καὶ τοῦ ἀκουμπιστηρίου τῆς ἀριστερᾶς πόρτας.

Ἡ ὀρθότης τῆς σκέψεως ταύτης ἐβεβαιώθη ἐπίσης καὶ διὰ τῆς περιγραφῆς τοῦ Μ. εἰς τὸν μάρτυρα Th. τὸ πρωῒ κατόπιν τῆς φωτιᾶς, ὅτι τὸ δοχεῖον εὑρίσκετο ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου εὑρέθη μετὰ τὴν φωτιὰν (παράβαλε Α, Ι, 7, α). Ἂν καὶ τὸ δικαστήριο δὲν ἀπέκλεισε τὴν σκέψιν ὅτι πιθανῶς ἡ κ. Μ. νὰ ἔψαχνε γιὰ ἕνα δακτυλίδι, εἶχε ὅμως τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Μ. δὲν μετατόπισε τὸ δοχεῖον, διότι δὲν ἐφαίνετο νὰ ὑπῆρχε λογικὴ αἰτία πρὸς τοῦτο. Μόνον ὁ Μ. θὰ μποροῦσε νὰ τὸ θέσῃ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν.

γ) Ὁ Μ. ἔβαλε λοιπὸν καὶ τὰ δύο δοχεῖα πέριξ τῆς συζύγου του. Ἐκ τούτου συνεπαίρανε τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον, ἐπίσης ὅτι μετέφερε τὴν σύζυγόν του πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς φωτιᾶς εἰς τὸ κάθισμα τοῦ ὁδηγοῦ.

Τέλος παρεδέχθη ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς καφὲ φαρμακευτικῆς φιάλης ἄδειασε ἐπάνω στὴν σύζυγό του, ἡ ὁποία ἦτο ἀναίσθητος καὶ τὴν ἐνόμισε ὅτι εἶναι νεκρά. Κατόπιν ἐπέταξε τὴν φιάλη, ἔχυσε βενζίνη ἀπὸ τὸ ἕνα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο δοχεῖα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἁμάξης καὶ ἔθεσεν πῦρ.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν γνωμάτευσιν τῶν ἰατροδικαστῶν καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν τοῦ καθηγητοῦ R. (παράβαλε Α, ΙΙΙ) ἡ Μ. ἐκάη ζωντανὴ ἀπὸ τὴν φωτιὰ ποὺ ἔβαλε ὁ Μ.

Τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον, παρεδέχθη τὰς γνωματεύσεις τῶν πραγματογνωμόνων L. καὶ SCH. συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἔκρηξις φωτιᾶς συνεπεία ἀπροσεξίας τῆς Μ. ἀπεκλείετο. Τὴν φωτιὰν ἐσκεμμένως τὴν ἔβαλε ὁ Μύλλερ. Οἱ πραγματογνώμονες ἀπεφάνθησαν ὅτι διὰ νὰ προκύψῃ κίνδυνος ἀναφλέξεως, ἔπρεπε νὰ ἐξατμίζετο καὶ νὰ ἐχύνετο περὶ τὰς 3 λίτρας βενζίνης. Τὸ Δικαστήριον ἔκρινε ὅτι ἦτο ἀδύνατον ἡ Μ. ἐξ ἀπροσεξίας νὰ εἶχε χύσει τόσην ποσότητα βενζίνης καὶ κατόπιν ἀψηφοῦσα τὸν κίνδυνον νὰ ἤναψε σπίρτο. Ἀπὸ αὐτανάφλεξιν τῆς θερμά-

στρας ἀπεκλείετο ἡ τοιαύτη ἐκδοχή, καθ' ὅσον αὕτη δὲν παρουσίασε βλάβην τινα, ἵνα διαφεύγῃ ἡ βενζίνη καὶ ἐκ τῆς διαφυγῆς ταύτης ἀναφλεγῇ.

'Επίσης ἀπεκλείετο ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀναφλέξεως ἐκ τῆς μηχανῆς τοῦ αὐτοκινήτου καθ' ὅσον τοῦτο εὑρίσκετο ἐν σταθμεύσει μὲ ἐσβεσμένην μηχανήν.

4. Τὰ συμβάντα πρὸ τῆς ἀναφλέξεως.

'Ο Μ. τότε μόνον ἠδύνατο νὰ θέσῃ πῦρ ὅταν ἡ σύζυγός του δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ φέρῃ ἀντίστασιν. Τὸ ὁρκωτὸν δικαστήριον συνεπαίρανε ὅτι ἡ Μ. πρὸ τῆς ἀναφλέξεως εὑρίσκετο ἀναίσθητος καὶ πιθανὸν νὰ εἶχε δολοφονηθῇ ἢ τραυματισθῇ βαρέως, ὑπὸ τοῦ συζύγου της Δρος Μύλλερ.

Λόγῳ ὅμως ἐλλείψεως ἰχνῶν ἐπὶ τοῦ πτώματος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καθορισθῇ ἐὰν ἡ κακοποίησις ἢ καὶ ἡ δολοφονία ἐγένετο δι' ὀργάνου τινὸς καὶ διὰ ποίου.

Τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ὅτι κυρία αἰτία τῆς σοβαρᾶς φιλονεικίας τοῦ ζεύγους, τὴν ὁποίαν ἤκουσε ἡ μάρτυς Β. (Α ΙΙ, 3β) ἦσαν αἱ ἐρωτικαὶ σχέσεις τοῦ γιατροῦ καὶ ἡ συνέχεια αὐτῶν μετὰ τῆς δος Η, καὶ πιθανὸν ἐξ αὐτοῦ ἡ ἐγκληματικὴ ἀπόφασις τοῦ Μύλλερ περὶ δολοφονίας τῆς συζύγου του.

VIII. 'Η νομικὴ ἄποψις τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Δρος Μύλλερ. Μὴ παραδοχὴ ἐγκληματικῶν αἰτίων.

'Η κυρία Μ. ἀπεβίωσε συνεπείᾳ τοῦ ἐκ προθέσεως τεθέντος πυρὸς εἰς τὸ αὐτοκίνητον ὑπὸ τοῦ συζύγου της Δρος Μύλλερ.

'Η ἔναρξις τῆς δίκης ἐγένετο μὲ τὴν ἀνωτέρω κατηγορίαν, πλὴν ὅμως κατὰ τὴν διαδικασίαν, ἀπεδείχθη ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὅσον ὁ Μύλλερ λόγῳ τῆς φιλονεικίας ἡ ὁποία προηγήθη ἐκακοποίησε τὴν σύζυγόν του καὶ συνεπείᾳ ταύτης ὑπέθεσε ὅτι ἡ σύζυγός του ἀπέθανε. Φοβηθεὶς καὶ ἵνα καλύψῃ τὴν πρᾶξιν του αὐτὴν ἐσκηνοθέτησε τὴν ὅλην ἀνάφλεξιν τοῦ αὐτοκινήτου κατὰ τοιοῦτον τέλειον τρόπον ποὺ κατ' ἀρχὰς ἐπέτυχε τὴν ἐξαπάτησιν τῶν ἀρχῶν καὶ τὸν σχηματισμὸν τῆς γνώμης περὶ τυχαίου δυστυχήματος.

'Ωσαύτως ἀβάσιμον ἀπεδείχθη καὶ τὸ κίνητρον τῆς ἐγκληματικῆς του ἐνεργείας, ὁ ἐρωτικὸς δεσμός του μετὰ τῆς Η. καθ' ὅσον καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐγένοντο φιλονεικίαι μετὰ τῆς συζύγου του διὰ σχέσεις του μετ' ἄλλων γυναικῶν, πλὴν ὅμως αὕτη πάντοτε συνεχώρει τοῦτον.

'Επειδὴ κατὰ τὴν ἀρχὴν «In pubio pro reo» ἤτοι, πᾶσα ἀμφιβολία ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, τὸ ὁρκωτὸν δικαστήριον ἀπεδέχθη.

1. "Οτι ὁ κατηγορούμενος ἔθεσε πῦρ εἰς τὸ αὐτοκίνητον διότι ὑπέθεσε ὅτι ἡ σύζυγός του ἀπέθανε ἐκ τῆς κακοποιήσεως λόγῳ τῆς φιλονεικίας των καὶ ἤθελε νὰ σκηνοθετήσῃ δυστύχημα, φοβούμενος τὰς συνεπείας τοῦ νόμου.

2. 'Απεδέχθη ὅτι ἦτο ὁ κατηγορούμενος Δόκτωρ Μύλλερ, ἔνοχος σωματικῶν βλαβῶν καὶ ἀνθρωποκτονίας ἐξ ἀμελείας, δι' ὃ καὶ τὴν 13-7-56 ἐξεδόθη ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου.

Διὰ τὰς σωματικὰς βλάβας ἐπεβλήθη ποινὴ $3\,^1/_2$ ἐτῶν ἄνευ ἐλαφρυντικῶν καὶ διὰ τὴν ἀνθρωποκτονίαν ἐξ ἀμελείας 14 ἔτη. Αἱ ποιναὶ συνεχωνεύθησαν εἰς τὴν ποινὴν τῶν $14\,^1/_2$ ἐτῶν, ὑπολογισθείσης καὶ τῆς προφυλακίσεως.

Οὕτω ἔληξεν μία ὑπόθεσις ἡ ὁποία εἶχε συγκλονίσει τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Γερμανίας καὶ εἶχεν ἀσχοληθῇ τόσον ὁ γερμανικὸς τύπος ὅσον καὶ ὁ διεθνής.

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΑΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

9. Λῆψις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων πτωμάτων προσφάτου θανάτου.

Ὅταν τὰ δάκτυλα τοῦ νεκροῦ εἶναι εὔκαμπτα ἡ λῆψις τῶν ἀποτυπωμάτων αὐτῶν, κατόπιν χρώσεώς των διὰ τῆς εἰδικῆς μελάνης καὶ ἀποτυπώσεως αὐτῶν ἐπὶ τῶν κοινῶν δακτυλοσκοπικῶν δελτίων ἢ τῶν εἰδικῶν μονοδακτυλικῶν χονδρῶν χαρτίνων καρτῶν, εἶναι ἐργασία μᾶλλον εὔκολος. Ἐκ τῆς πείρας ἔχει καταδειχθῆ ὅτι εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ὁ προσφορώτερος τρόπος εἶναι ὁ νεκρὸς νὰ τοποθετῆται εἰς πρηνῆ θέσιν. Ὁσάκις πρόκειται νὰ ληφθοῦν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα κατόπιν χρώσεως τῶν δακτύλων διὰ τῆς εἰδικῆς μελάνης, καλὸν εἶναι πρῶτον νὰ διαπιστοῦται ἂν τὰ δάκτυλα εἶναι καθαρὰ καὶ στεγνά. Ἂν διαπιστωθοῦν ἐπ' αὐτῶν ἀκαθαρσίαι τὰ δάκτυλα δέον πρῶτον νὰ καθαρισθοῦν διὰ σάπωνος καὶ ὕδατος καὶ εὐθὺς ἀμέσως νὰ ἀποστεγνώσουν. Εἰς ἃς περιπτώσεις δυσχέρειαι ἀνακύπτουν διὰ τὴν λῆψιν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἐπὶ τοῦ κοινοῦ δακτυλοσκοπικοῦ δελτίου, κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, μεγάλως διευκολύνεται ἡ λῆψις αὐτῶν ἂν χρησιμοποιήσωμεν τὰς εἰδικὰς τοῦ μονοδακτυλικοῦ ἀρχείου κάρτας. Ἂν στερούμεθα τοιούτων καρτῶν ἀποκόπτομε διὰ ξυριστικῆς λεπίδος καὶ τὰς δέκα εἰδικὰς θέσεις (τετραγωνίδια) τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ δελτίου καὶ ἀποτυποῦμεν ἑκάστου δακτύλου τὸ ἀποτύπωμα εἰς τὴν προοριζομένην δι' αὐτὸ θέσιν, (τετραγωνίδιον) (εἰκ. 155). Προσοχὴ δέον νὰ κατα-



Εἰκ. 155. *Δεξ. Δείκτης* *Δεξ. Μεσαῖος* *Δεξ. Παράμεσος* *Δεξ. Ὠτίτης*

Ἀρ. Ἀντίχειρ *Ἀρ. Δείκτης* *Ἀρ. Μεσαῖος* *Ἀρ. Παράμεσος.* *Ἀρ. Ὠτίτης*

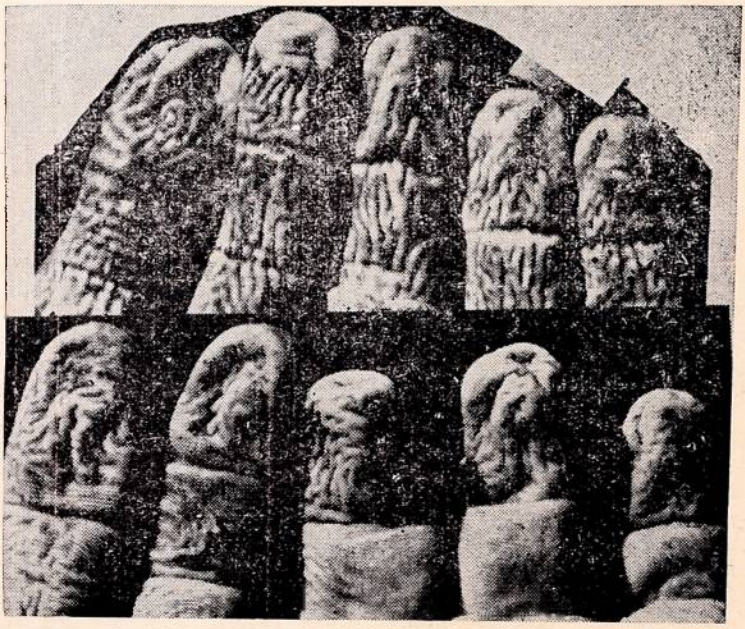
βάλῃται οὗ μόνον εἰς τὸ νὰ ἀποτυποῦται ἑκάστου δακτύλου τὸ ἀποτύπωμα εἰς τὴν οἰκείαν αὐτοῦ θέσιν, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκείας χειρός. Ὠφέλιμον εἶναι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα νὰ λαμβάνωνται «κυλιώμενα», δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ «ἑνὸς ἄκρου τοῦ ὄνυχος μέχρι τοῦ ἑτέρου» καὶ «σταθερά».

Ἐνίοτε μεγάλως διευκολύνει καὶ συντελεῖ εἰς τὴν καλὴν ἀποτύπωσιν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἡ χρῆσις κυλίνδρου, δι' οὗ ἐπιστρώνεται ἡ μελάνη καὶ

πτυοειδοῦς ἐργαλείου ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν ὑποβοήθησιν εἰσαγωγῆς τοῦ ποδὸς εἰς τὸ ὑπόδημα τὸ «ὑποδετήριον»—κόκκαλο. Τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ χρησιμοποιεῖται συνήθως ἀντὶ τῆς μεταλλικῆς πλακὸς τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις εἰς περιπτώσεις τινὰς λήψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων πτωμάτων εἶναι λίαν δύσκολος.

10. Λῆψις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ τὴν διάρκειαν πτωματικῆς ἀκαμψίας ἢ προώρου ἀποσυνθέσεως.

Ἡ δευτέρα περίπτωσις ἀναφέρεται εἰς πτώματα τῶν ὁποίων τὰ δάκτυλα εἶναι συνεσφιγμένα, συνεπείᾳ τῆς πτωματικῆς ἀκαμψίας ἢ φέροντα ρικνώσεις ἢ ἴχνη ἀποσυνθέσεως ἢ τὰ συμπτώματα καὶ τῶν τριῶν προαναφερθεισῶν περιπτώσεων. Ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία ἐπέρχεται οὐχὶ ταυτοχρόνως καθ' ἅπαντας τοὺς μῦς τοῦ σώματος, ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ προϊοῦσαν τάξιν, δηλαδὴ μὴ γενικευομένην διὰ μιᾶς. Αὕτη διαρκεῖ κατὰ μέσον ὅρον περὶ τὰς 35 ἕως 50 ὥρας, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ πολὺ ἔλαττον ἢ περισσότερον καὶ κατόπιν λύεται καθ' ἣν περίπου σειρὰν ἤρξατο. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἡ καλλιτέρα λύσις εἶναι ἡ ἀποκοπὴ τῶν δακτύλων καὶ ἡ (ἐκδορὰ) τοῦ δέρματος τῶν δακτύλων τῆς ραγός. Ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐνίοτε δέον νὰ ἐξετάζηται καὶ ἀπὸ τῆς νομικῆς πλευρᾶς. Ἂν παρακωλύεται τὸ ἔργον τῆς λήψεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἐκ τῆς πτωματικῆς ἀκαμψίας, αὕτη «θραύεται» δηλαδὴ ἐξουδετεροῦται ὡς ἐξῆς : Διὰ τῆς μιᾶς χειρός μας συγκρατοῦμε τὰ τέσσαρα δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς τοῦ νεκροῦ καὶ τὰ τοποθετοῦμε ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς χειρός μας καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὰ πιέζομε ἰσχυρῶς τόσον ὅσον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ πλήρης αὐτῶν εὐθυγράμμισις. Κατόπιν τούτου οἱ δάκτυλοι παραμένουν πλέον τεταμένοι, ἂν ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία φυσικὰ εὑρίσκεται ἐν τῷ περατοῦσθε.



Εἰκ. 156. Τὰ 10 δάκτυλα τοῦ Πηρουνάκη ὡς ἐνεφανίζοντο πρὶν ἢ ὑποβληθοῦν εἰς ἐπιστημονικὴν κατεργασίαν.

Οἱ δάκτυλοι μετὰ ταῦτα χρωνύονται διὰ τῆς εἰδικῆς μελάνης καὶ λαμβάνονται τὰ ἀποτυπώματα αὐτῶν ἐπὶ τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ δελτίου ἢ ἐπὶ τῶν μικρῶν καρτῶν.

Ὅσάκις αἱ δυσκολίαι τῆς πτωματικῆς ἀκαμψίας δὲν ὑπερνικῶνται διὰ τῆς προαναφερθείσης μεθόδου χρησιμοποιεῖται τὸ εἰδικὸν μεταλλικὸν ὄργανον (τὸ ὑποδετήριον).

Τὸ ἐν λόγῳ ὄργανον ἐπιτρέπει τὴν λῆψιν «κυλιωμένων» καὶ «σταθερῶν» δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ἑτέραν δυσκολίαν παρουσιάζει ἡ δευτέρα περίπτωσις καὶ κατὰ τὴν χρῶσιν

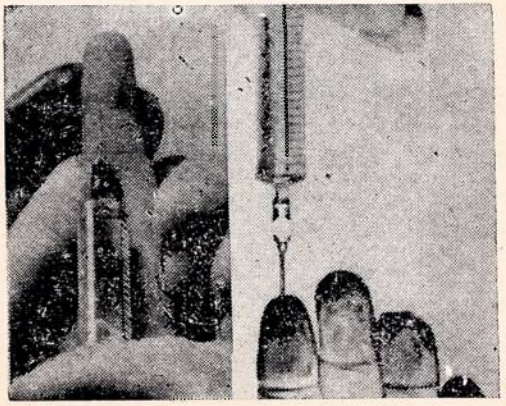
τῶν δακτύλων διὰ τῆς μελάνης καὶ κατὰ τὴν ἀποτύπωσιν τῶν ἀποτυπωμάτων αὐτῶν ἐπὶ τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ δελτίου ἢ τῆς κάρτας συνεπείᾳ τῆς παρουσίας πολλῶν ρικνώσεων (εἰκ. 156). Ἡ ἀπάλειψις τῶν ρικνώσεων ἐπιτυγχάνεται διὰ διογκώσεως τοῦ δέρματος τῆς ραγὸς κατόπιν ἐνέσεως διὰ γλυκερίνης ἢ κάλλιον καθ' ἡμᾶς διὰ καθαροῦ ὕδατος, διότι ἡ γλυκερίνη καθιστᾷ λιπαρὰν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος καὶ παρακωλύει οὕτω τὴν ἐπικάθησιν τῆς μελάνης ἐπὶ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν.

Ἡ διόγκωσις τοῦ δέρματος τῆς ραγὸς τοῦ δακτύλου γίνεται διὰ κοινῆς βελόνης καὶ σύριγγος. Ἡ νύξις δύναται νὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ ἐπὶ τῆς ἀρθρώσεως τῆς ὀνυχοφόρου φάλαγγος τοῦ δακτύλου, ὑποδορίως βεβαίως.

Τὸ διὰ τῆς σύριγγος ἐκχυνόμενον ὕδωρ εἶναι τόσον ὅσον ἀναγκαῖοι διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ δάκτυλον (ἡ ῥᾶξ) τὸ φυσικὸν αὐτῆς σχῆμα, ἤτοι νὰ διογκωθῇ πλήρως (εἰκ. 157).

Εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία δὲν ὑπερνικᾶται ἡ διὰ τῆς βελόνης νύξις ἐνεργεῖται ἐκ τινος σημείου τῆς ὀνυχοφόρου φάλαγγος.

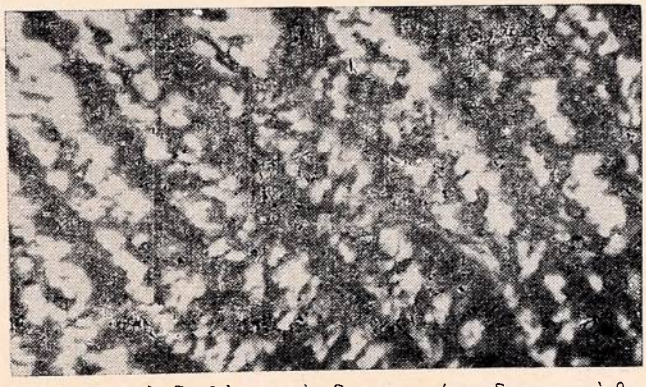
Δύναται ὅμως ἡ νύξις νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὴν κορυφὴν ἢ τὰ πλάγια τοῦ δέρματος τῆς ραγὸς διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἱκανοποιητικώτερον ἀποτέλεσμα.



Εἰκ. 157. Ἡ διὰ τῆς σύριγγος διόγκωσις τῆς ραγὸς τοῦ δακτύλου.

Οἱ ἱστοὶ τοῦ δέρματος τῆς ραγὸς τοῦ δακτύλου ἔχουν βεβαίως ὡρισμένην ἀντοχήν, διὸ καὶ ἡ πίεσις τοῦ διὰ τῆς σύριγγος ἐκχυνομένου ὑγροῦ (γλυκερίνη ἢ μόνον ὕδωρ), δέον νὰ μὴν εἶναι μεγάλη, διότι ὑπάρχει κίνδυνος διαρρήξεως τοῦ δέρματος καὶ τὸ ὑγρὸν πλέον θὰ διαρρέῃ ὑπὸ μορφὴν μικροῦ πίδακος. Ἡ διαρροὴ σταματᾷ ἂν προσδέσωμε διὰ λεπτῆς ἰσχυρᾶς κλωστῆς τὸ σημεῖον τῆς διαρρήξεως τοῦ δέρματος.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἀποσύνθεσις εὑρίσκεται εἰς τὸ πρῶτον στάδιον ἡ ἔκτασις αὐτῆς δυνατὸν νὰ φθάνῃ μέχρι τοῦ δέρματος τῆς ραγός. Συχνὰ ἡ πρώτη ἐπιφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος τῆς ραγὸς παρουσιάζει σημεῖα εὐκόλου τριβῆς (ξεφλουδίζεται). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ μία προσεκτικὴ ἐξέτασις, ἵνα διακριβωθῇ ἂν τὸ ὅλον δέρμα εἶναι ἄθικτον ἢ κατεστραμμένον.

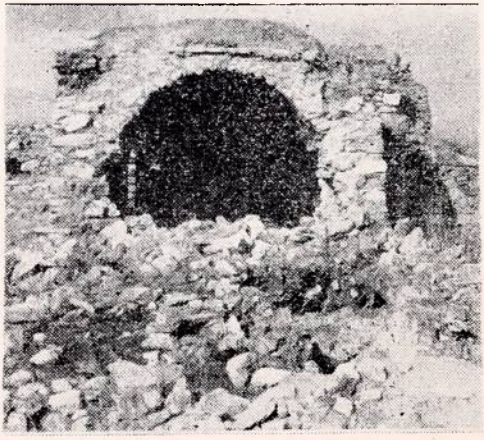


Εἰκ. 158. Αἱ εἰς διπλᾶς σειρὰς διατεταγμέναι δερματικαὶ θηλοειδεῖς γραμμαί.

Ἂν διαπιστωθῇ ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς ἀποτελεῖ εἰσέτι ἐνιαῖον σῶμα μετὰ τοῦ δέρματος, χρωνύεται τὸ δάκτυλον διὰ τῆς μελάνης καὶ λαμβάνεται τὸ ἀποτύπωμα αὐτοῦ ὡς καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ζώντων ἀτόμων. Ἂν ὅμως ἡ ἐπιδερμὶς ἔχει ἀποκολληθῇ συνιστᾶται ὅπως αὕτη ἀφαιρεθῇ μετὰ προσοχῆς τουλάχιστον ἀπὸ τῆς πρώτης φάλαγγος. Μετὰ ταῦτα τοποθετεῖται ἐπὶ

ένὸς ἐκ τῶν δακτύλων τοῦ λαμβάνοντος τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ὡς τοποθετοῦνται τὰ μεμονωμένα ἐξ ἐλαστικοῦ προστατευτικὰ καλύμματα τῶν τραυματισμένων δακτύλων, μελανοῦται καὶ κατόπιν ἀποτυποῦται ἐπὶ τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ δελτίου ἢ τῆς εἰδικῆς μονοδακτυλικῆς κάρτας ὡς θὰ ἐλάμβανε τὸ ἴδιον αὐτοῦ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα.

Οὐχὶ σπανίως τὸ πρῶτον στρῶμα τοῦ δέρματος τῆς ραγὸς (ἡ ἐπιδερμὶς) εἶναι κατεστραμμένη, ἀλλὰ παραμένει ἀνέπαφον τὸ δεύτερον στρῶμα, τὸ καὶ δέρμα ὀνομαζόμενον, ἤγουν ἡ μήτηρ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν αἵτινες ταυτίζονται ἀπὸ ἐπόψεως ἰδιαιτέρων σημείων καὶ λεπτομερειῶν μετὰ τῶν ἐπιδερμικῶν θηλοειδῶν γραμμῶν, ἀλλ' εἶναι διατεταγμέναι εἰς διπλᾶς σειρὰς ἑκάστη. Εἶναι ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ ἐ π ι δ ε ρ μ ι κ ῶ ν καὶ δ ε ρ μ α τ ι κ ῶ ν θηλοειδῶν γραμμῶν (εἰκ. 158). Ὁ τρόπος τῆς λήψεως τοῦ ἀποτυπώματος τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τοῦ δέρματος, εἰς οὐδὲν διαφέρει τοῦ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ἀπὸ τεχνικῆς πλευρᾶς καὶ ἀπὸ πλευρᾶς χρήσεως μέσων. Ἀλλ' αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ τοῦ δέρματος δὲν εἶναι τόσον ἐναργεῖς—ἀνάγλυφοι— ὅσον τῆς ἐπιδερμίδος, διὸ ἀναγκαιοῖ, μεγαλυτέρα προσοχὴ καὶ ἱκανότης τοῦ ὑπαλλήλου διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποτύπωσιν ὅλων τῶν λεπτομερειῶν— τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν ἐπὶ τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ δελτίου ἢ τῆς κάρτας. Ἀλλ' ἡ λῆψις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων δύναται νὰ εἶναι ἐπιτυχὴς ἂν καὶ ἡ ἐπιδερμὶς ἢ τὸ δέρμα τοῦ δακτύλου καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῶν θηλοειδῶν αὐτῶν γραμμῶν εἶναι ἄθικτοι. Προβλήματα δυσχερῆ καὶ δυσκολίαι ἀνυπέρβλητοι ἐνίοτε ἀνακύπτουν ὅταν τὸ δέρμα τῶν δακτύλων εὑρίσκεται εἰς τὰ προκεχωρημένα στάδια τῆς σήψεως καὶ ἡ λῆψις τῶν ἀποτυπωμάτων ἐννέχει μεγάλην σημασίαν καὶ κρίνεται ἀναγκαία πρὸς διαλεύκασιν ἐγκληματικῆς τινὸς ὑποθέσεως, ὡς συνέβη παρ' ἡμῖν ἐσχάτως μὲ τὸ πτῶμα τοῦ Πηρουνάκη, τοῦ φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Παπαθανασίου (εἰκ. 159 καὶ 160). Ὡς εἶναι γνωστὸν ὁ Πηρουνάκης ἐφέρετο ὡς συναυτουργὸς τοῦ Παπαθανασίου εἰς τὴν λῃστείαν τοῦ γέροντος Μανίδη. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τὰ χρησιμοποιούμενα μέσα καὶ ἡ ἐφαρμοζομένη τεχνικὴ εἶναι τελείως διάφορος τῶν προαναφερθεισῶν περιπτώσεων, ἡ δὲ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς ἀποσυνθέσεως ἢ τῆς ἀφιδατώσεως (ἀποξήρανσις) καὶ ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῶν τεχνικῶν γνώσεων τοῦ ἐπιληφθέντος τῆς ὑποθέσεως ὑπαλλήλου.



Εἰκ. 159. Ὁ κατερειπωμένος ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐσφάγη ὁ Πηρουνάκης.



Εἰκ. 160. Τὸ πτῶμα τοῦ Πηρουνάκη ὡς ἀνευρέθη.

(Συνεχίζεται)

ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΜΕΣΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ
Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Χ. ΠΑΤΣΙΟΥΡΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ

V. ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ ΕΙΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΝ ΕΝΤΟΣ ΜΟΛΥΝΘΕΙΣΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ

α) Ἀνίχνευσις καὶ μέτρησις ραδιενεργείας.

***

Τὰ μέτρα ἐλέγχου τῆς ἐκθέσεως προσωπικοῦ γενικῶς εἰς ἀκτινοβολίας περιλαμβάνουν:

ιι) Ἀποφυγὴν ἐντόνως μολυνθεισῶν περιοχῶν.

ιιι) Ἔλεγχον τῆς ἀπορροφουμένης δόσεως.

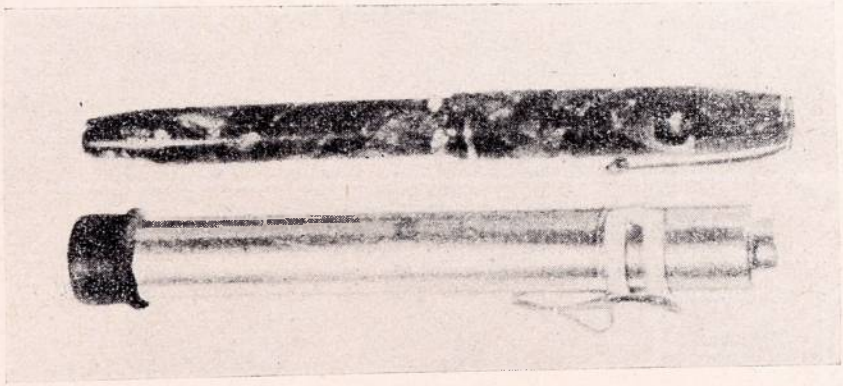
ιυ) Κατάλληλον ἱματισμὸν καὶ ὑλικὸν διὰ τοὺς ὁπωσδήποτε ὑποχρεωμένους νὰ ἐκτεθοῦν εἰς ραδιενεργὸν κόνιν.

υ) Καθαρισμὸν τοῦ σώματος τῶν ἐκτεθέντων εἰς αὐτήν.

υι) Ἀπολύμανσιν.

α) Ἀνίχνευσις καὶ μέτρησις ραδιενεργείας.

Πλεῖστα ὅσα ὄργανα ἔχουν κατασκευασθῆ διὰ τὴν ἀνίχνευσιν τῆς ραδιενεργείας καὶ τὴν μέτρησιν τῆς ἐντάσεως αὐτῆς. Τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν βασίζονται



Εἰκὼν 9. Ἀτομικὸν δοσίμετρον.

εἰς τὴν ἰδιότητα τῆς πυρηνικῆς ἀκτινοβολίας νὰ ἰονίζῃ τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται. Ταῦτα καλοῦνται ραδιολογικὰ ὄργανα ἢ ὄργανα ἀνιχνεύσεως καὶ μετρήσεως ραδιενεργείας ἢ «Ράντιακ» (Radiac—ὡς εἶναι ὁ διεθνῶς χρησιμοποιούμενος ὅρος).

Ραδιολογικὰ ὄργανα, εἰδικῶς κατασκευασθέντα διὰ τὴν πολιτικὴν ἄμυναν εἶναι :

1) Ἀτομικὸν δοσίμετρον: Τοῦτο μετρᾷ τὸ σύνολον τῆς δόσεως τῆς ραδιενεργοῦ ἀκτινοβολίας, ἡ ὁποία ἐλήφθη (ἀπερροφήθη) κατὰ τὴν διάρκειαν ὡρισμένου χρόνου εἰς τὴν θέσιν ἔνθα τὸ ὄργανον χρησιμοποιεῖται.

2) Μετρητὴς ἐντάσεως ἢ Ρυθμόμετρον: (Τελευταίως κα-

λούμενος «φορητὸς μετρητὴς ἐντάσεως». (Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἐγένετο διὰ τὴν ὁμοιομορφίαν τοῦ χρησιμοποιουμένου ὅρου γενικῶς). Τοῦτο μετρᾷ τὴν ἔντασιν (ρυθμὸν) τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ λαμβανομένη ἀκτινοβολία εἰς δεδομένον χρόνον.

3) Μετρητὴς μολύνσεως: Τὸ ὄργανον τοῦτο μετρᾷ τὸν βαθμὸν τῆς ραδιενεργοῦ μολύνσεως ἐπὶ προσώπων ἢ ὑλικῶν.



Σχῆμα 6.

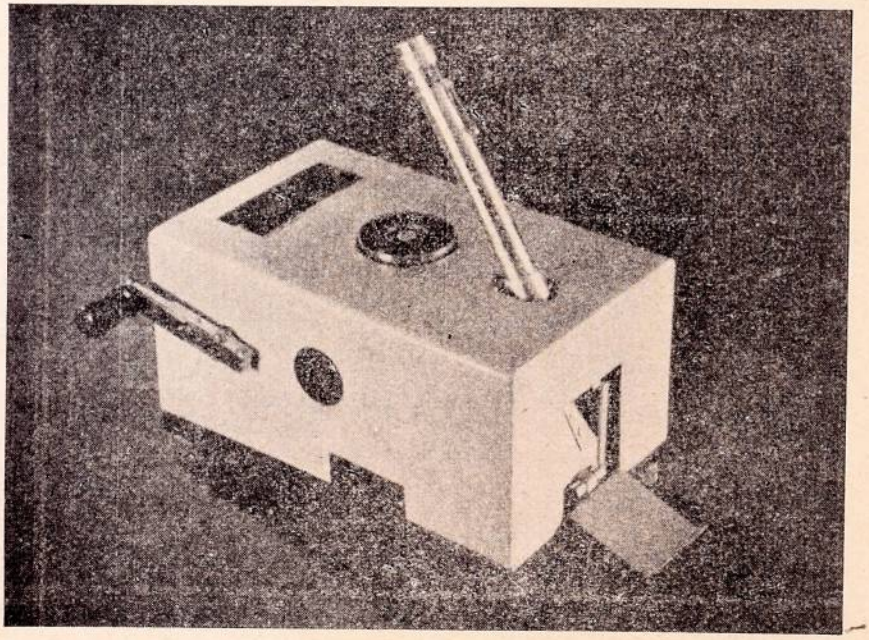
1) Ἀτομικὸν δοσίμετρον.

Τοῦτο εἶναι ἓν μικρὸν καὶ εὐκόλως μεταφερόμενον ὄργανον, μεγέθους συνήθους στυλογράφου (εἰκὼν 9).

Τὸ ὄργανον τοῦτο κυρίως χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν μέτρησιν τοῦ συνόλου τῆς ἀκτινοβολίας, τὴν ὁποίαν ὁ φέρων τοῦτο ἀπερρόφησε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου καθ' ὃν εὑρίσκετο ἐντὸς μολυνθείσης περιοχῆς.

Τὸ ὄργανον αὐτὸ δεικνύει ἐπίσης τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδρασιν τῆς ἀκτινοβολίας γάμμα, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως.

Τὸ ἀτομικὸν δοσίμετρον χρησιμοποιεῖται ὡσαύτως—ἀλλὰ κατὰ δεύτερον λόγον—ὡς ἁπλοῦν ὄργανον μετρήσεως τῆς ἐντάσεως τῆς ἀκτινοβολίας ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως τοῦ εἰδικοῦ πρὸς τοῦτο μετρητοῦ. Δύναται, δηλαδή, ὁ φέρων τοῦτο νὰ κάνῃ «χονδρικοὺς»



Εἰκὼν 10. Συσκευὴ φορτίσεως ἀτομικῶν δοσιμέτρων.

ὑπολογισμοὺς περὶ τῆς ἐντάσεως (ρυθμοῦ) κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ παραμένουσα ραδιενέργεια «λαμβάνεται» διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς αὐξήσεως τῆς δόσεως ἐντὸς ὡρισμένου χρόνου.

Τεχνικῶς τὸ ὄργανον τοῦτο βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἠλεκτροσκοπίου,

ἡ δὲ μέτρησις τοῦ προκαλουμένου ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας ἰονισμοῦ ἐπιτυγχάνεται διὰ δείκτου κινουμένου μεταξὺ φορτισμένων ἠλεκτροδίων.



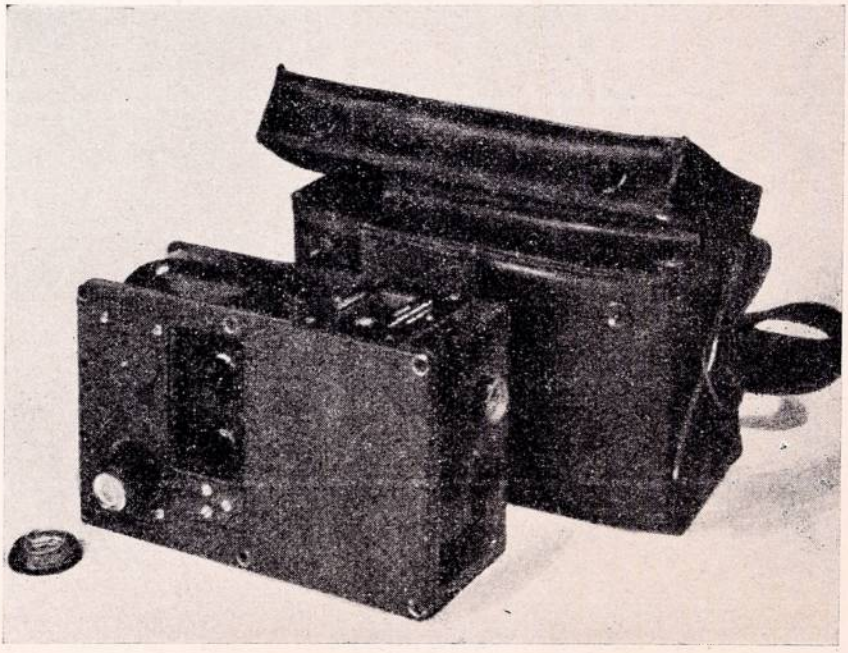
Εἰκὼν 11. Ἀτομικὸν δοσίμετρον ἐντὸς διαφανοῦς θήκης ἐκ πλαστικῆς ὕλης.

Δι' ἐπιχειρησιακὴν χρῆσιν τὸ ὄργανον τοποθετεῖται ἐντὸς μίας λεπτῆς διαφανοῦς (ἐκ πλαστικῆς ὕλης) θήκης, ἵνα προστατεύεται ἐκ τῆς ραδιενεργοῦ κόνεως (εἰκὼν 11).

Καὶ τοῦτο διότι εἶναι κατὰ πολὺ εὐκολώτερον νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ θήκη τοῦ ὀργάνου παρὰ νὰ ἀπολυμανθῇ τοῦτο εἰς περίπτωσιν μολύνσεώς του. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀτομικοῦ δοσιμέτρου εἶναι εὔκολος.

Αἱ μετρήσεις αὐτοῦ ἀναγιγνώσκονται εὐχερῶς καὶ διὰ μέσου τῆς θήκης. Ὁ φέρων τοῦτο πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, νὰ διαπιστώνῃ τὴν ἀπορροφηθεῖσαν δόσιν ὑπ' αὐτοῦ ἢ τῶν ἄλλων προσώπων πλησίον αὐτοῦ. Αἱ μετρήσεις λαμβάνονται διὰ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ὀργάνου πλησίον τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν πηγῆς φωτός. Οὕτω, ἐκ τῆς θέσεως τοῦ δείκτου ἐπὶ τῆς ἠριθμημένης πλακός, καθορίζεται ἡ δόσις τῆς ἀπορροφηθείσης ἀκτινοβολίας εἰς ραῦντγκεν (ἰδὲ σχῆμα 6, ἔνθα ὁ δείκτης δεικνύει δύο ραῦντγκεν).

Κυρίως κατασκευάζονται δύο τύποι ἀτομικῶν δοσιμέτρων. Ὁ εἷς ἔχει ἱκανότητα μετρήσεως μέχρι 50 ραῦντγκεν καὶ ὁ ἕτερος μέχρι 5 ραῦντγκεν, ἡ πλειονότης



Εἰκὼς 12. Μετρητὴς ἐντάσεως (τριπλῆς κλίμακος).

δὲ τῶν κατασκευαζομένων εἶναι τοῦ πρώτου τύπου. Προσέτι μελετᾶται ἡ κατασκευὴ ἀτομικῶν δοσιμέτρων, δυναμένων νὰ μετρήσουν μεγαλυτέρας δόσεις.

Δι' ἐκπαιδευτικοὺς σκοποὺς χρησιμοποιοῦνται εἰδικὰ τοιαῦτα ὄργανα, τοῦ ἰδίου ἀκριβῶς σχήματος πρὸς τὰ περιγραφέντα ἀνωτέρω, ἀλλὰ δυνάμενα νὰ μετρήσουν ἀκτινοβολίας μέχρι 0,5 ραῦντγκεν ἐξ εἰδικῶν ραδιενεργῶν πηγῶν.

Τὸ ἀτομικὸν δοσίμετρον δέον νὰ φορτισθῇ πρὸ τῆς χρήσεως, ἵνα ἡ βελόνη εὑρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον «Ο». Ἡ φόρτισις γίνεται δι' εἰδικοῦ ὀργάνου φορτίσεως, τύπου «δυναμὸ» καὶ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς στροφῆς ἑνὸς κοχλίου (εἰκὼν 10) μέχρις ὅτου ὁ δείκτης δείξῃ «0». Ἡ συσκευὴ φορτίσεως εἶναι αὐτάρκης ἀπὸ ἀπόψεως ρεύματος, σπουδαῖον πλεονέκτημα ἐν καιρῷ πολέμου. Φόρτισις πρὸ τῆς χρήσεως καὶ «ἐκφόρτισις» μετὰ ταύτην γίνεται συνήθως εἰς τὰς «βάσεις» ἢ εἰς τὰς ἄλλας θέσεις, ὅπου ἔχουν ἐγκατασταθῇ αἱ ὑπηρεσίαι.

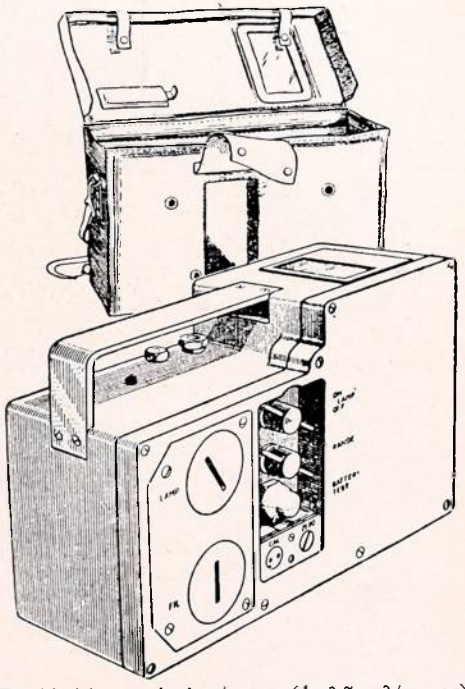
2. Μετρητὴς ἐντάσεως ἢ ρυθμόμετρον.

Τὸ ὄργανον τοῦτο χρησιμοποιεῖται διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς μολυνθείσης περιοχῆς, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τούτου ἐνασκηθῇ ραδιολογικὸς ἔλεγχος.

Δύο τύποι τοῦ ὀργάνου τούτου ἔχουν κατασκευασθῇ. Ὁ εἷς διαθέτει τρεῖς κλίμακας, (0-3 ραῖντγκεν ὡριαίως, 0-30 ραῖντγκεν ὡριαίως, 0-300 ραῖντγκεν ὡριαίως—εἰκὼν 12), καὶ ἕτερος ἁπλῆς κλίμακος (ἀπὸ 0-3 ραῖντγκεν ὡριαίως—εἰκὼν 13). Τὸ ὄργανον τοῦτο λειτουργεῖ διὰ συσσωρευτοῦ, εἶναι εὐκόλως φορητὸν καὶ φέρεται ἐντὸς εἰδικοῦ σάκκου.

Εἰς περίπτωσιν χρησιμοποιήσεώς του δι' ἐπιχειρησιακοὺς σκοπούς, ὁ μετρητὴς ἐντάσεως προστατεύεται ἐκ τῆς ραδιενεργοῦ κόνεως ἐντὸς εἰδικῆς λεπτῆς διαφανοῦς θήκης ἐκ πλαστικῆς ὕλης, ἡ ὁποία καλύπτει τὸ ὄργανον καὶ τὸν σάκκον αὐτοῦ.

Οἱ κοχλίαι χειρισμοῦ δύνανται νὰ χρησιμοποιῶνται καὶ ἡ πλὰξ ν' ἀναγιγνώσκεται διὰ μέσου τῆς προφυλακτικῆς θήκης. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀτομικοῦ δοσιμέτρου, οὕτω καὶ διὰ τὴν μετρητὴν ἐντάσεως, ἡ θήκη ἐκ πλαστικῆς ὕλης ἀντικαθίσταται ἐὰν μολυνθῇ.



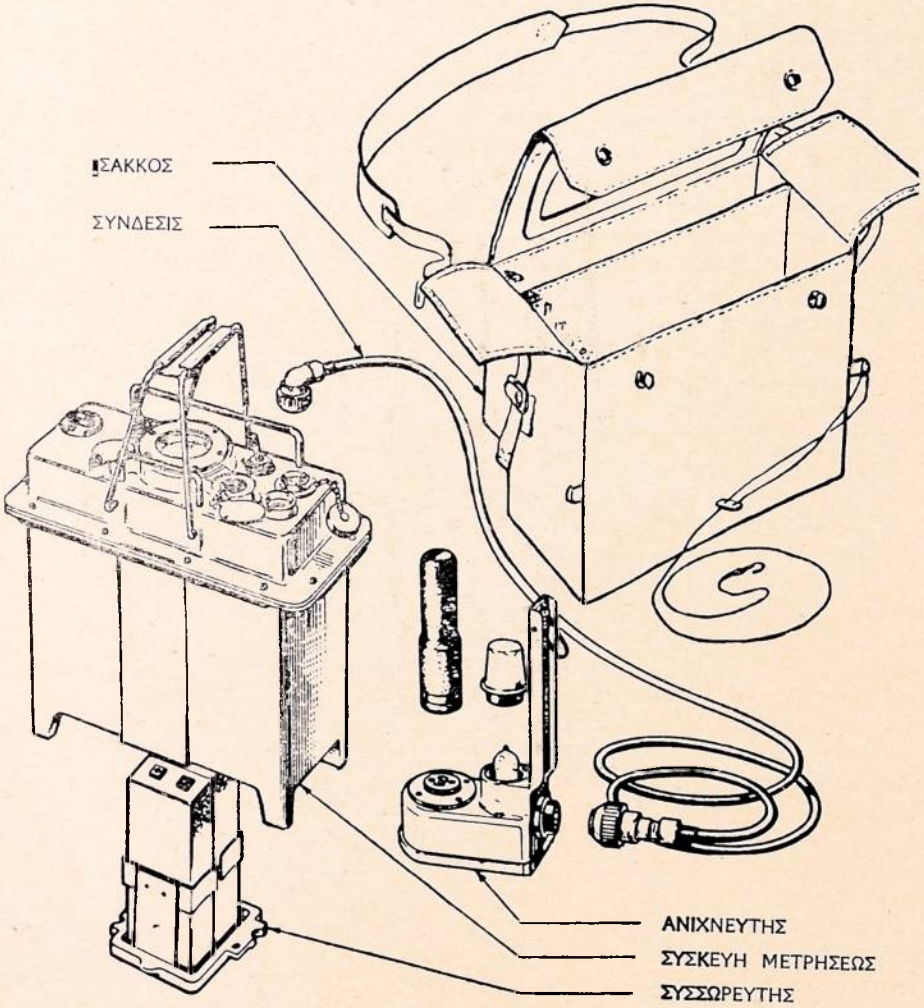
Εἰκ.13. Μετρητὴς ἐντάσεως (ἁπλῆς κλίμακος).

Δι' ἐκπαιδευτικοὺς σκοποὺς χρησιμοποιεῖται εἰδικὸν ὄργανον, πανομοιότυπον τῶν προαναφερθέντων, ἀλλ' ἔχον κλίμακα μέχρι 400 μικροραῖντγκεν ὡριαίως, διὰ τὴν μέρησιν ραδιενεργείας ἐξ εἰδικῶν ἐκπαιδευτικῶν ραδιενεργῶν πηγῶν.

Μετρητὴς μολύνσεως: Τὸ ὄργανον τοῦτο χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἀνίχνευσιν ραδιενεργοῦ κόνεως καὶ μολύνσεως γενικῶς ἐπὶ τοῦ δέρματος, τῶν ἐνδυμάτων ἢ τῶν ὑλικῶν, τὰ ὁποῖα φέρει τὸ προσωπικὸν τῶν εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν, τὸ ὁποῖον ἐνδεχομένως νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ ἐφ' ὡρισμένον χρόνον εἰς μολυνθεῖσαν περιοχὴν (εἰκὼν 14). Ὁ κίνδυνος ἐκ τῆς τοιαύτης μολύνσεως προέρχεται κυρίως ἐκ τῶν σωματιδίων βῆτα, ἐὰν ταῦτα παραμείνουν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἢ ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, διότι ἐκεῖ ταῦτα εὑρίσκονται πλησιέστερον εἰς τὴν ὁδόν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὸ ὀργανισμὸν διὰ τοῦ στόματος, τῆς ρινός, τραυμάτων ἢ ἄλλης λύσεως τῆς συνεχείας τοῦ δέρματος. Εἶναι δύσκολος ἡ μεμονωμένη μέτρησις τῆς ἐντάσεως τῆς ἀκτινοβολίας βῆτα. Τὸ ὅτι, ὅμως, ἡ ἀκτινοβολία βῆτα τῶν προϊόντων τῆς ἐκρήξεως πάντοτε συνοδεύεται ὑπὸ ἀκτίνων γάμμα εἰς σταθερὰν γνωστὴν ἀναλογίαν, διευκολύνει τὴν μέτρησιν τῆς τελευταίας καὶ δι' ἀφαιρέσεως αὐτῆς καθορίζεται ἐμμέσως ἡ ἔντασις τῆς πρώτης.

Λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ μετρητὴς μολύνσεως εἶναι ἄκρως εὐαίσθητος καὶ μετρᾷ καὶ τὰς πλέον ἐλαχίστας δόσεις ἀκτινοβολίας γάμμα, δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐντὸς μολυνθείσης περιοχῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ πλήρως προστατευθῇ ἐκ τῆς (γενικῆς) ἀκτινοβολίας τῆς περιοχῆς. Καὶ τοῦτο διότι ἡ δαδιενέργεια τοῦ ἐδάφους θὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς χαμηλῆς ραδιενεργείας τῆς μολύνσεως τοῦ ἐλεγχομένου προσώπου ἢ ἀντικειμένου. Ἡ «ἀπομόνωσις» τοῦ ὀργάνου δὲν εἶναι εὔκολος καὶ δέον ὅπως τοῦτο, κατὰ τὸ δυνατόν, χρησιμοποιῆται μακρὰν μολυνθείσης περιοχῆς. Ὁ εὐαίσθητος ἀνιχνευτὴς (ὁ κυρίως δηλαδὴ ἀνιχνευτής, γνωστὸς ὡς ἀνιχνευτὴς γκάϊγκερ) εἶναι χωριστὸν τμῆμα τοῦ ὀργάνου καὶ συνδέεται μετ' αὐτοῦ διὰ καλωδίου. Τὸ ὄργανον

λειτουργεῖ διὰ συσσωρευτῶν καὶ διαθέτει διακόπτας (κομβία) λειτουργίας καὶ δοκιμῆς τῶν συσσωρευτῶν, ὅπως ἀκριβῶς ὁ μετρητὴς ἐντάσεως. Διὰ τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἀνιχνευτοῦ γκάϊγκερ εἰς μολυνθὲν πρόσωπον, ὁ δείκτης δεικνύει τὴν ἔντασιν τῆς δόσεως καὶ ἀμέσως καθορίζεται ὁ βαθμὸς τῆς μολύνσεως. Πρὸς τοῦτο ἡ πλὰξ ἔχει



Εἰκὼν 14. Μετρητὴς ραδιενεργοῦ μολύνσεως.

διαιρεθῇ εἰς τμήματα διαφόρου χρωματισμοῦ ἕκαστον, δι' ὧν ἐμφαίνεται τὸ «ἀκίνδυνον», «ἀποφευκτέον» καὶ «ἐπικίνδυνον» τῆς μετρουμένης ἐντάσεως.

Ὁ ἀνιχνευτὴς γκάϊγκερ δύναται νὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς εἰδικῆς διαφανοῦς θήκης ἐκ πλαστικῆς ὕλης, ὡς ἡ περιγραφεῖσα διὰ τὸ ἀτομικὸν δοσίμετρον, ἵνα οὕτω προστατεύεται ἐκ τῆς μολύνσεως τῶν προσώπων ἢ τῶν ὑλικῶν, τὰ ὁποῖα ἐλέγχονται, δεδομένου ὅτι, ἂν μολυνθῇ, αἱ ὑπ' αὐτοῦ γενόμεναι μετρήσεις θὰ εἶναι ἐσφαλμέναι.

Τὸ ὄργανον τοῦτο εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐαίσθητον καὶ κατὰ συνέπειαν δύναται κάλλιστα νὰ χρησιμοποιηθῇ, ὡς χρησιμοποιεῖται δι' ἐκπαιδευτικοὺς σκοπούς, μὲ πηγὰς ραδιενεργείας μικροτέρας ἐντάσεως.

(Συνεχίζεται)

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ 1821

Ὑπὸ τοῦ κ. **Α. ΜΑΝΙΚΗ**

Μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ μεγάλου ἡφαιστείου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, εἰς τὴν Ὕδραν δὲν εἶχε παρουσιασθῇ ἡ ἀνάγκη τῆς συστάσεως εἰδικοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀλλὰ δὲν συνέβη τὸ ἴδιον, εὐθὺς μετὰ τὴν ἔκρηξιν αὐτῆς. Ἀντιθέτως αἱ ἐξαιρετικαὶ καὶ δυσχερεῖς συνθῆκαι, πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς τεραστίας ἐκείνης προσπαθείας, ἐπέβαλον ὅπως ληφθοῦν μέτρα, διὰ νὰ ἐξουδετερωθοῦν ὅλα τὰ ἐμφανιζόμενα προσκόμματα καὶ ἐμπόδια, ποὺ ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦσαν δὲν ἔπαυαν νὰ ἦσαν καὶ ἐμπόδια. Ἕνα ἐκ τῶν μέτρων τούτων, ποὺ ἐλήφθησαν, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀπόφασις περὶ συστάσεως κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1821 Ἀστυνομίας εἰς τὴν Ὕδραν, μὲ καθωρισμένα δικαιώματα καὶ καθήκοντα καὶ προδιαγεγραμμένην δικαιοδοσίαν. Ἀφορμὴν δὲ εἰς αὐτὴν ἔδωσεν ἡ μεγάλη συρροὴ ξένων εἰς τὴν νῆσον, Ἑλλήνων καὶ μή, οἱ ὁποῖοι, ὑπὸ τὸ ἄλφα ἢ βῆτα πρόσχημα, «μπαινοβγαίνανε» εἰς αὐτήν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς οὔτε «ἀπὸ ποῦ κρατάει ἡ σκούφια τους», οὔτε καὶ τὴν πραγματικὴν αἰτίαν τοῦ ταξιδίου των.

Καὶ ὅτι ἡ Διοίκησις τῆς Ὕδρας θὰ ἐνήργει κάποιον ἔλεγχον ἐπὶ τῶν εἰσερχομένων ξένων εἶναι βέβαιον, πλὴν οὗτος θὰ ἦτο πλημμελὴς καὶ ὄχι ἐκεῖνος, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἦτο. Καὶ πολὺ φυσικά, διότι οἱ πρόκριτοι περιβαλλόμενοι ἀπὸ ἀπείρους καὶ κολοσσιαίας εὐθύνας καὶ ἔχοντες ἐπὶ τῶν ὤμων των ὅλον τὸ τεράστιον βάρος τῆς διεξαγωγῆς καὶ διευθύνσεως τῆς Ἐπαναστάσεως, δὲν ἦτο δυνατόν, δὲν ἐπαρκοῦσεν ὁ χρόνος ν' ἀπασχολῶνται μὲ τὴν συστηματικὴν παρακολούθησιν τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀρκετοὶ θὰ ἦσαν καὶ ὄχι τόσον εὐκαταφρόνητοι κατὰ τὴν πανουργίαν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα ὅπως «ξεφεύγουν καὶ ξεγλυστροῦν ἀπὸ τὰς ὀχληρὰς καὶ ἐπικινδύνους ἀνακρίσεις».

Πρέπει, ἄλλωστε, νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ὅπως εἰς ὅλους τοὺς πολέμους, τὰς ἐπαναστάσεις ἢ τὰς μεγάλας κοινωνικὰς ἀναστατώσεις, ἀναφαίνονται καὶ δροῦν «ἐν τῇ σκοτίᾳ», δι' ἴδιον πάντοτε λογαριασμὸν καὶ ὄφελος, ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν προσωπίδα τοῦ περὶ τὰ κοινὰ ἀφιλοκερδῶς ἐνδιαφερομένου, διάφοροι ὕποπτοι, καταδόται, τυχοδιῶκαι, κατάσκοποι καὶ ἄλλοι, ἔτσι καὶ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς Ἐπαναστάσεώς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, ἄπειροι ὅσοι ἐκ τῶν φυραμάτων τούτων, εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δῆθεν φιλέλληνες, εἶχαν καταπλημμυρίσει τὴν Ἑλληνικὴν Χώραν καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια αὐτῆς «ἐχαίροντο εἰς τὴν ἀναμπομπούλαν», καθὼς ὁ λύκος τῆς παροιμίας.

Χαρακτηριστικὴ περὶ τῶν ὑπόπτων τούτων ξένων εἶναι καὶ ἡ περικοπὴ τῆς ἐκ Λονδίνου καὶ ἀπὸ 12/24 Μαΐου 1824 ἐπιστολῆς τῶν Ἰω.Ὀρλάνδου καὶ Ἀνδρέα Λουριώτη πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ Ἐκτελεστικοῦ κυρ Γεώργην Κουντουριώτην, ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

«Προσέχετε, ὡς πολλάκις σᾶς εἴπομεν, γενικῶς ὅλους τοὺς ξένους, καθότι » πολλοὶ θὰ πλακώσουν αὐτοῦ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Τοὺς καλοὺς καὶ » ἀξίους ξένους στρατιωτικούς, ἂς τοὺς μεταχειρισθῇ ἡ Διοίκησις εἰς τὴν τακτικὴν » διοργάνωσιν τῶν στρατευμάτων της. Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχητε » καλὴν ἀστυνομίαν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ μανθάνετε καὶ προλαμβάνετε κάθε ἐνδε- » χόμενον».

Ἀλλ' ἂν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔδρων, ἂς ὑποθέσωμεν, τόσοι, εἰς τὴν Ὕδραν εἶχαν καταφθάσει ἀπείρως ἄλλοι τόσοι, διότι αὕτη ἦτο ὄχι μόνον ὁ πρῶτος λιμὴν τῆς ἐπαναστατημένης χώρας, ἀλλὰ καὶ μία τῶν κυριωτέρων ἑστιῶν, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν

ή κυριωτέρα τῆς Ἐπαναστάσεως. Καί, κατὰ συνέπειαν, δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς «σκοτεινούς» ἀνθρώπους, τὸ πεδίον τῆς δράσεως παρουσιάζετο ἐκεῖ εὐρύτερον καὶ πλέον καρποφόρον.

Τὴν δημιουργηθεῖσαν αὐτὴν κατάστασιν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς δεινὰ καὶ ἐμπόδια δὲν ἐβράδυναν ν' ἀντιληφθοῦν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου, πρῶτοι δὲ μεταξὺ τούτων, οἱ εὐθεῖς μὲν κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἁπλοῖ τοὺς τρόπους πλὴν πολλὰ ἰδόντες καὶ παθόντες, κατὰ τὰ ταξίδια των, κοσμογυρισμένοι καπεταναῖοι. Καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρόν, ἀνέλαβον τὴν πρωτοβουλίαν, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ ἥρωος τοῦ Νεοκάστρου καπετὰν Ἀναστάση Τσαμαδοῦ, νὰ ἐξουδετερώσουν πᾶσαν κακὴν ἐνέργειαν τῶν «σκοτεινῶν» ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τυχὸν ἤθελον εἰσέλθει εἰς τὴν νῆσον, διὰ τῆς ἱδρύσεως εἰδικοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, προορισμὸν ἔχοντος καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο τὸ δευτερεῦον καὶ πάρεργον, κυρίως ὅμως τὴν παρακολούθησιν τῶν παντοίων ἀλλοδαπῶν. Ἀπεφάσισαν, δηλαδὴ νὰ ἱδρύσουν, κάποιαν ὑπηρεσίαν ἀλλοδαπῶν, ὄχι, βεβαίως, ἐντελῶς σκέτην, ἀλλὰ καὶ μὲ γαρνιτοῦραν Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ Ὑπηρεσίας Ἀντικατασκοπείας, καθὼς θὰ ἴδωμεν παρακάτω.

Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν, χωρὶς τὴν ἔγκρισιν τῶν προκρίτων—τῆς Διοικήσεως τῆς Ὕδρας. Ὡς ἐκ τούτου οἱ πλοίαρχοι, σαράντα τέσσερες τὸν ἀριθμόν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐκ τῶν λαμπροτέρων τῆς νήσου Ἀναστ. Τσαμαδοῦ, Γιακ. Ν. Τουμπάζη, Λαζ. Λαλεχοῦ, Λαζ. Πινότση, Δημ. Ἀν. Μιαούλη, Γεωργ. Σαχίνη, Γεωργ. Σαχτούρη, Ἀντ. Γ. Κριεζῆ καὶ ἄλλων ἀπηύθυναν πρὸς τοὺς προκρίτους, τὴν ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1821 ἀναφοράν των, ὄχι μόνον ἐκθέτοντες τοὺς λόγους, ποὺ ἐπέβαλλον τὴν ἵδρυσιν Ἀστυνομίας, εἰς τὴν νῆσον, ἀλλὰ καὶ καθορίζοντες τὰ καθήκοντα καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἱδρυθησομένης Ὑπηρεσίας, ἔστω καὶ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς.

Γράφουν δὲ εἰς τὴν ἀναφοράν των αὐτὴν «οἱ πατριῶται πλοίαρχοι», ὅτι: «Βλέποντες τὰς καθημερινὰς ἀταξίας ὅπου συμβαίνουσιν εἰς τὸν τόπον ἀπὸ τοὺς » εἰσερχομένους ξένους—τὶς οἶδε τί θὰ διέπραττον οἱ εἰσβολεῖς ἐκεῖνοι καὶ ἐπήλυδες!— » καὶ τὰ βάρη ὅπου ὑμεῖς οἱ προύχοντες εἶσθε πεφορτισμένοι, ἐστοχάσθημεν ὅλοι » ἐκ συμφώνου, πὼς εἶναι ὄχι μόνον ὠφέλιμον, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐσωτερι- » κὴν καὶ ἐξωτερικὴν εὐταξίαν νὰ συστηθῇ μία Ἀστυνομία ἢ Ἀρχὴ ἐκτελοῦσα τὰς » προσταγὰς τῶν κριτηρίων καὶ τῆς διοικήσεως, ἡ λεγομένη παρ' Ἰταλοῖς «πολί- » τζια ἐξεκουτίβα». Δηλαδὴ Ἀστυνομία ὠργανουμένη κατὰ τὰ ἰσχύοντα τότε εἰς τὰ κράτη τῆς Ἰταλίας καὶ σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διαταγῶν τῆς διοικήσεως καὶ τῶν δικαστηρίων.

Καὶ προχωροῦντες παρακάτω προσθέτουν ὅτι τὸ ἱδρυθησόμενον Ἀστυνομικὸν Σῶμα πρέπει νὰ ἔχῃ δυὸ Ἀρχηγοὺς ἐναλλασσομένους τὸν καθένα κατὰ μῆνα καὶ δύο Γραμματεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν εἰσερχομένων ξένων, συντάσσων τὰς οἰκίας ἐκθέσεις, ὁ δὲ ἄλλος νὰ τηρῇ ἡμερολόγιον, ὅπου νὰ καταχωρῇ καὶ τὰς ἐν λόγῳ ἐκθέσεις, μ' ἐπιπρόσθετον ὑπηρεσίαν τὴν ἔκδοσιν καὶ θεώρησιν τῶν διαβατηρίων. Ὥστε, ὡς βλέπομεν, εὐθὺς ἀμέσως ὡς κύριον ἔργον τῆς Ἀστυνομίας καθωρίσθη ἡ παρακολούθησις τῶν ἀλλοδαπῶν. Πρὸς τοῦτο, οἱ Ἀστυνόμοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐρευνοῦν ἐπιμελῶς ὄχι μόνον τὰ ἐρχόμενα πλοῖα, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον πρόσωπον ὅπου ἔρχεται εἰς τὸν τόπον, πόθεν ἔρχεται, πῶς ὀνομάζεται, τί ἡλικίαν ἔχει, ποίου ἐπαγγέλματος εἶναι, τί ζητεῖ ἐδῶ, ποῖον γνωρίζει, εἰς ποῖον εἶναι συστημένος, πόσας ἡμέρας ἔχει νὰ διατρίψῃ, ὁποίας εἰδήσεις ἔχει κ.τ.λ.

Περὶ ὅλων δὲ τούτων ἦσαν ὑποχρεωμένοι οἱ Ἀστυνόμοι νὰ ὑποβάλουν ἑκάστοτε ἔγγραφον ἀναφορὰν πρὸς τοὺς προκρίτους. Ἔτσι ἡ ἀρκετὰ ἐπιφορτισμένη μὲ ἄλλας εὐθύνας Διοίκησις τῆς νήσου θ' ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐξετάσεως ἑνὸς ἑκάστου τῶν εἰσερχομένων ξένων.

Ἐπίσης, ἐκτὸς τῆς παρακολουθήσεως τῶν ξένων, ἡ Ἀστυνομία ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἐξετάζῃ τὰς ἐρχομένας εἰς τὴν νῆσον ἢ στελλομένας ἀπὸ ἐκεῖ ἐπιστολάς, διὰ τὸ ἄνοιγμα ὅμως αὐτῶν οἱ πλοίαρχοι ἐπαφίενται εἰς τὴν Διοίκησιν, διὰ ν' ἀποφασίσῃ, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει τὸν μεγάλον σεβασμὸν τῶν πολιτισμένων ἐκείνων καπεταναίων, πρὸς τὸ ἀπαραβίαστον τῶν ἐπιστολῶν.

Παρεκτὸς ὅμως τοῦ ἐκτεθέτος κυρίου ἔργου ἡ Ἀστυνομία, τῆς ὁποίας «ἡ καθέδρα» ὤφειλε νὰ ὁρισθῇ ἐντὸς τῆς καντζελλαρίας (Διοικητηρίου), καθῆκον ἐπίσης ἔπρεπε νὰ εἶχε καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως. Δι' αὐτὸ οἱ προϋπάρχοντες κοινοτικοὶ κλητῆρες (κολτζῆδες) ὤφειλον νὰ ὑπαχθοῦν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν Ἀστυνόμων.

Εἰς τὴν ἀναφορὰν αὐτήν, ὡς ἦτο φυσικὸν καὶ εὔλογον, ἡ ἀπάντησις τῶν προκρίτων, αὐθημερὸν γενομένη (24 Ἰουνίου 1821), ἦτο ἐγκριτική, «ὡς ὀρθὴ καὶ τακτικὴ ἡ αἴτησίς των» καὶ παρεῖχε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς πλοιάρχους ὅπως προβοῦν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν προτεινομένων, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅμως ὅπως ἀποφύγουν «ἀπὸ πᾶσαν παραμικρὰν κατάχρησιν».

Πράγματι δὲ χωρὶς καμμίαν ἀναβολήν, οἱ πλοίαρχοι προέβησαν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ πρώτου εἰδικοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος εἰς τὴν νῆσον, διορίσαντες, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν περισωθέντων ἐγγράφων, ἀντὶ τῶν προταθέντων δύο Ἀστυνόμων καὶ δύο Γραμματέων, ἀνὰ ἕνα εἰς ἑκάστην θέσιν. Ποῖος ὁ πρῶτος Ἀστυνόμος ἄγνωστον. Πάντως ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξε οὗτος, εἰς τὴν θέσιν του θὰ παρέμεινεν ὀλίγους μῆνας καὶ τὸ πολὺ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1822. Διότι ἔχομεν τὴν ἔγγραφον παραίτησιν τοῦ δευτέρου κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν Ἀστυνόμου καπετὰν Ν. Βίκου (Μπίκου), γενομένην ἀποδεκτὴν ὑπὸ χρονολογίαν 8 Ἰουνίου 1823, ἀναγράφουσαν, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι: «Ἐπειδὴ πρὸ δέκα ἓξ ἤδη μηνῶν ἀδιακόπως ἐδούλευσα τὴν » πατρίδα μου, ὡς Ἀστυνόμος κλπ.». Δηλαδὴ εἶχεν ἀναλάβει ὡς Ἀστυνόμος ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον —Φεβρουάριον 1922.

Τὸν πρῶτον, ἐν τούτοις, Γραμματέα τῆς Ἀστυνομίας γνωρίζομεν. Οὗτος εἶναι ὁ περίφημος ἰταλὸς πολιτικὸς ἐξόριστος καὶ φιλέλλην, Ἰωσὴφ Κιάππε, διορισθεὶς κατ' εἰσήγησιν τοῦ καπετὰν Ἀναστάση Τσαμαδοῦ, εἰς τὸ βρίκιον τοῦ ὁποίου «Ἀγαμέμνων» ὑπηρέτει μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς γραμματεὺς καὶ διερμηνεὺς τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν παρέμεινεν ὁ Κιάππε μέχρι τοῦ Μαρτίου 1824, ὅτε παρητήθη, διότι, προκειμένου νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἐφημερίδα του «Ὁ Φίλος τοῦ Νόμου» καὶ ὑπηρετῶν συγχρόνως εἰς τὴν Κοινότητα ὡς γραμματεὺς αὐτῆς, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐκτελῇ καὶ τὰ χρέη τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως καὶ εὐθὺς ὡς συνέστη ἡ Ἀστυνομία, οἱ πρόκριτοι, καθ' ὑπόδειξιν ἴσως τῶν πλοιάρχων, ἐξέδωκαν πρὸς τοὺς Ἀστυνόμους διαταγάς, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν συνταχθείσας, αἱ ὁποῖαι καθώριζον λεπτομερῶς τὰ καθήκοντα καὶ τὴν δικαιοδοσίαν των.

Τὰς «διαταγὰς αὐτάς, ὡς πολὺ ἐνδιαφερούσας κρίνομεν εὔλογον καὶ ὀρθὸν ν' ἀναδημοσιεύσωμεν.

«Διαταγαὶ ἐκ μέρους τῶν προυχόντων πρὸς τοὺς Ἀστυνόμους, τὰς ὁποίας » αὐτοὶ χρεωστοῦν νὰ βάλουν εἰς πρᾶξιν.

«1ον. Νὰ διορισθῇ μία ἐποχὴ καὶ ὅσοι ξένοι εὑρίσκονται εἰς τὴν Ὕδραν φερό- » μενοι μετὰ τὴν διωρισμένην ἐποχήν, νὰ προσταχθοῦν εἰς διάστημα τριῶν ἡμερῶν » νὰ παρρησιασθῶσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ νὰ λάβωσι τὰ ἔγγραφα διαμονῆς. » Αὐτὴ ἡ προσταγὴ νὰ κηρυχθῇ μὲ προκήρυξιν ἀπὸ μέρους τῶν ἀρχόντων, καὶ ὅποιος » ξένος εὑρεθῇ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας χωρὶς τὸ γράμμα αὐτό, ὑπόκειται νὰ φυλακισθῇ » διὰ νὰ ἐξετασθῇ ἀκριβῶς ἡ αἰτία τῆς ἀπειθείας του καὶ νὰ παιδευθῇ κατὰ τὰς περι- » στάσεις.

«2ον. Ὅσοι ξένοι ἔρχονται, χρεωστεῖ ὁ λιμενοφύλαξ νὰ τοὺς στέλνῃ εἰς τὸν » ἀρχηγὸν τῆς ὑγείας, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς ὑγείας νὰ τοὺς συντροφεύῃ μὲ ἕνα φύλακα

» εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ νὰ ἐξεταχθῶσι καὶ νὰ τοὺς δοθῇ γράμμα τῆς ἀσφαλείας.

«3ον. Τὸ τῆς ἀσφαλείας γράμμα πρέπει νὰ δίδεται μόνον εἰς ἀνθρώπους, ὅπου » ἔχουσι γραικικὰ ἢ φιλικὰ πασαπόρτια, καὶ εἶναι πρὸς τούτοις γνωρισμένοι ἀπὸ δύο » ἢ τουλάχιστον ἀπὸ ἕνα Ὑδραῖον, ὅστις πρέπει νὰ παρρησιασθῇ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν » διὰ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς γνωριμίας ταύτης. Ὅστις δὲ ἤθελεν εὑρεθῇ χωρὶς πασα- » πόρτι, ἐὰν εἶναι γραικός, πρέπει νὰ εὕρῃ δύο ἐγγυητὰς συμπολίτας Ὑδραίους διὰ » τὴν αὐτοῦ διαγωγήν, διὰ νὰ λάβῃ τὸ τῆς ἀσφαλείας γράμμα, εἰ δὲ καὶ εἶναι ἄλλης » φυλῆς, ἐὰν καὶ δώσῃ τοὺς ἐντοπίους ἐγγυητάς, πρέπει ν' ἀναφερθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς » τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν καὶ αὐτὴ νὰ διορίσῃ ἐὰν εἶναι ἄξιος τοῦ τῆς ἀσφαλείας γράμ- » ματος.

«4ον. Ὅποιος ξένος δὲν ἀπολαύσῃ γράμμα τῆς ἀσφαλείας, πρέπει ἀμέσως νὰ » ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ὕδραν καὶ εἰ μὲν ἀπὸ ἐναντίον καιρὸν ἢ ἔλλειψιν ἀπαντημάτων » ἐμποδισθῇ διὰ καμμίαν ἡμέραν, πρέπει εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ νὰ μείνῃ εἰς τοὺς » ὀντάδες τοῦ Λαζαρέτου ἢ ἄλλου φυλαγμένου τόπου, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ συνο- » μιλήσῃ, εἰμὴ μόνον μὲ ἀνθρώπους ἔχοντας ἔγγραφον περὶ τούτου ἄδειαν ἀπὸ τοὺς » ἐπιστάτας τῆς Ἀστυνομίας.

«5ον. Ὅποιος ἐγκάτοικος ὑποδεχθῇ ξένον εἰς τὸ ὀσπήτιόν του ἢ ὅποιος ἐνοι- » κιάσῃ εἰς ξένον κανένα ὀντᾶ, μαγαζὶ ἢ σπήτι ὁλόκληρον, χρεωστεῖ νὰ τὸ κάμῃ » γνωστὸν εἰς τοὺς ἐπιστάτας τῆς Ἀστυνομίας μὲ ἔγγραφον φανέρωσιν ὡς κάτω.

«—Ἐγὼ ὁ δεῖνας Ὑδραῖος ἢ κάτοικος τῆς Ὕδρας, φανερώνω ὅτι εὑρίσκεται » κονεμένος εἰς τὸ σπήτι μου εἰς τὴν δεῖνα στράταν ὁ κύριος δεῖνας ἀπὸ τὸν δεῖνα » τόπον μὲ γράμμα τῆς ἀσφαλείας σημειωμένον Νο...».

«Ἀπερνῶντας δὲ 4 ὥραις ἀφ' οὗ ἐδέχθη τὸν ξένον, ἢ ξένους ἢ ἐνοικίασε τὸ » σπήτι, ὀντᾶ ἢ μαγαζί, χωρὶς νὰ ἔκαμε τὴν εἰρημένην φανέρωσιν ὑπόκειται εἰς » χρηματικήν τινα ζημίαν».

Ἐπὶ τῇ βάσει καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν αὐτῶν ἐξεδόθη συγχρόνως καὶ προκήρυξις πρὸς τοὺς ξένους, εἰς τὴν «καθομιλουμένην Ἑλληνικὴν καὶ Ἰταλικὴν » διάλεκτον, διὰ νὰ μὴ προφασισθῇ τις ὅτι ἀγνοεῖ τὴν διαταγὴν ταύτην», ἀναγγελθεῖσα διὰ τοῦ κήρυκος καὶ τοιχοκολληθεῖσα εἰς τοὺς συνηθισμένους δημοσίους τόπους.

Τὴν σύστασιν τῆς Ἀστυνομίας ἔσπευσαν οἱ πρόκριτοι τῆς Ὕδρας ν' ἀναγγείλουν, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἑπομένου μηνὸς Αὐγούστου καὶ πρὸς ἄλλας πόλεις ἢ νήσους τῆς ἐπαναστατημένης Χώρας, συγκεκριμένως δὲ πρὸς τὰς Σπέτσας, τὴν Μῆλον, τὸν Πόρον καὶ πρός τὸν πληρεξούσιον τῶν στρατευμάτων τῆς Ἀττικῆς Λιβέριον Λυβερόπουλον, προτρέποντες αὐτοὺς ὅπως πράξουν τὸ αὐτό.

Σημειώσατε προσέτι ὅτι ἡ Ἀστυνομία αὐτὴ τῆς Ὕδρας εἶναι ἡ πρώτη συ- σταθεῖσα εἰς τὴν ἐλευθέραν Πατρίδα, διότι ἡ κεντρικὴ τῆς ἐν Ναυπλίῳ Διοικήσεως τῆς Χώρας μόλις τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1822 διωργανώθη διορισθέντος ὡς Γενικοῦ Ἀρμοστοῦ αὐτῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀξιώτη, ὡς τοῦτο πληροφορούμεθα ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 850 τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1822 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ (Μινίστρου) τῶν Ἐσωτερικῶν Ι. Κωλέττη πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς Ὕδρας, παρακαλουμένους «ὅπως » δώσουν τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς πρὸς τὴν αὐτόθι Ἀστυνομίαν, ἵνα αὕτη ἀκολου- » θῇ τὴν σχετικὴν ὑπάλληλον ἀνταπόκρισιν μετ' αὐτῆς καὶ δέχεται κατὰ χρέος τὰς » ὁδηγίας της καὶ οὕτω διενεργῶνται ἐπιπλέον διακεκριμένως καὶ εἰς ἐξακρίβωσιν » τὰ καθήκοντα καὶ χρέη ἑκάστης εἰς τοιαύτας μάλιστα περιστάσεις».

Παρεκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω κυρίων καθηκόντων της, ἡ Ἀστυνομία εἶχε καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἐπληθύνοντο.

Ἔτσι παρατηροῦμεν ὅτι ἡ Διοίκησις τῆς Ὕδρας διὰ τοῦ ἀπὸ Μαρτίου 1822 θεσπίσματός της περὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς πυρίτιδος, ἀνέθηκε τὴν ἐποπτείαν τῆς λια- νικῆς πωλήσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ἐπίσης εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ τοπικοῦ τελωνείου ἐνεργὸν θέσιν εἶχε καὶ ἡ Ἀστυνομία.

Σὺν τῷ χρόνῳ δὲ κατέστη καὶ τὸ κέντρον συλλογῆς παντοειδῶν πληροφοριῶν, γενικῆς ἢ τοπικῆς φύσεως ἐπὶ τοῦ διεξαγομένου ἀγῶνος. Καί, διὰ νὰ τελειώνωμεν ὄχι μόνον ἡ μέριμνα διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ διὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ὡρισμένα ἔργα φιλανθρωπίας.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν καθηκόντων τῆς Ἀστυνομίας ἦτο πλημμελής, διότι μερικοὶ πλοίαρχοι τῆς νήσου ἀπέφευγον νὰ συμμορφοῦνται πρὸς τὰς διδομένας ἑκάστοτε ὁδηγίας καὶ διαταγάς. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἀστυνόμος Ι. Μπαρμπαρῆς ἠναγκάσθη ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς νήσου τὴν ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1825 ἔντονον πλὴν καὶ χαριτωμένην εἰς ὕφος ἀναφοράν του, ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

—«Κρίνω χρέος μου νὰ ἰδεάσω ὅτι εἰς τὴν Ἀνστυνομίαν δὲν ὑπάρχει, οὐδὲ » ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ καμμία εὐταξία, ἐνόσῳ, οἱ καπετανέοι τῶν σκουνῶν καὶ γο- » λεττῶν καὶ διαφόρων τρεχαντηρίων δὲν παρουσιάζονται εἰς αὐτὴν διὰ νὰ τὴν πλη- » ροφορῶσι τὰ πάντα, παρρησιάζοντες καὶ τοὺς ἐπιβάτας των. Ἐκ τούτου ἀκολουθεῖ » νὰ μὴν ἐξεύρῃ ἡ Ἀστυνομία ἐν καιρῷ τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τ' ἄλλα ἀναγκαῖα, ἀλλὰ » νὰ περιμένῃ νὰ τ' ἀκούσῃ ἀπὸ τοὺς καφενέδες.

«Ὅθεν ἀνάγκη πᾶσα νὰ διαταχθῶσιν οἱ ἐπιστάται τοῦ τελωνείου, τοῦ καθαρ- » τηρίου, οἱ φύλακές των καὶ οἱ καραβοκύριοι καὶ καπετάνοι διὰ νὰ παρουσιάζωνται » εἰς τὸ ἀστυνομεῖον καὶ φεύγοντες καὶ ἐρχόμενοι· διότι ἀλλέως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ » ἐξεύρωμεν οὔτε τί γράμματα ἐμβαίνουν καὶ ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴν πατρίδα, οὔτε » ὁποῖοι ἄνθρωποι, οὔτε ὁποίας εἰδήσεις καὶ χωρὶς τὴν ἐνέργειαν ὅλων τούτων, εἶναι » μὲ φαίνεται περιττὰ καὶ ἀστυνομία καὶ ἀστυνόμος».

Ἐπιπροσθέτως ἐτοιχοκόλλησεν ὁ Μπαρμπαρῆς, κατόπιν βεβαίως συνεννοήσεως μὲ τοὺς προκρίτους τὴν ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1825 προκήρυξιν, πρὸς «τοὺς καπε- » τάνους τῶν σκουνῶν καὶ γολεττῶν καὶ παντὸς ἄλλου πλοιαρίου συμπατριώτας » καὶ ξένους».

—«Ἡ πατρὶς ὡς σᾶς εἶναι γνωστὸν εὑρίσκεται εἰς μέγαν πόλεμον καὶ ἀπαιτεῖ » ἀπὸ ὅλους ἄγρυπνον προσοχὴν κατὰ πάντα διὰ τὴν ἀσφάλειάν της. Ἡμεῖς δὲν » ἐμποροῦμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ χρέος μας ἀκριβῶς, χωρὶς τὴν συνδρομήν σας. » Διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ διευθύνετε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὅλους τοὺς ξένους, ὁμοίως καὶ » ὅσα γράμματα φέρετε ἢ λαμβάνετε ἐντεῦθεν παρρησιάζόμενοι εἰς τὸ ἀστυνομεῖον » καὶ σεῖς αὐτοί, διὰ νὰ ἀναφέρητε ὅσας ἀξίας ἀκοῆς ἔχετε εἰδήσεις. Οὕτω δὲ ἐκ- » πληροῦντες τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος σας τὴν ἀσφαλίζετε τὸ καθ' ὑμᾶς καὶ φυλάσ- » τετε καθαρὰν τὴν συνείδησίν σας».

Κατὰ πόσον ἔφερε κάποιο ἀποτέλεσμα ἡ προκήρυξις αὕτη δὲν γνωρίζομεν. Πάντως πολὺ ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ συνεμορφώθησαν πρὸς τὰ πράγματα οἱ ὑπερηφανευόμενοι διὰ τὸ ἀγύριστον τῆς κεφαλῆς των μικροκαπετανέοι τῆς Ὕδρας, οἱ ἐνεργοῦντες τὰς μεταφορὰς καὶ τὴν συγκοινωνίαν αὐτῆς, διότι περὶ αὐτῶν ἀκριβῶς πρόκειται. Πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀμφιβολίας μας αὐτῆς, ἔρχεται καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διατήρησις τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἡ καλὴ αὐτῆς ἐμφάνισις καὶ παράστασις προσέκρουεν ἀδιακόπως εἰς τὰ παντοειδῆ ἐμπόδια τὰ παρεμβαλλόμενα παρὰ τῶν αὐτῶν ἀτιθάσσων μικροκαπετανέων, οἱ ὁποῖοι, θεωροῦντες κάθε τι νέον, οὔτε πολύ, οὔτε λίγο ὡς «μασκαραλήκι», ὄχι μόνον ἀπέστεργον οἱ ἴδιοι νὰ τὸ συντρέχουν, ἀλλὰ καὶ πάντα ἄλλον ὑπόχρεον παρημπόδιζον. Ἔτσι βλέπομεν ὅτι καὶ τὴν ἐλαχίστην φορολογίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ὑποβάλει τοὺς ξένους διὰ τὴν στοιχειώδη συντήρησιν τῆς Ἀστυνομίας, μὴ καταβαλλομένην παρ' αὐτῶν, διότι τοὺς ἔθετον, μὲ ποικίλα προσχήματα, ὑπὸ τὴν προστασίαν των οἱ ἐντόπιοι, κυρίως δὲ οἱ προαναφερόμενοι μικροπλοίαρχοι.

Ζωντανὴν περιγραφὴν τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς καταστάσεως μᾶς δίδει ἡ ἀπὸ 1ης

Δεκεμβρίου 1826 ἀναφορὰ τοῦ ἀπογοητευμένου—καὶ μ' ὅλο του τὸ δίκηο—'Αστυνόμου 'Ιω. Μπαρμπαρῆ, προσυπογράφοντος καὶ τοῦ Γραμματέως Νικολ. Παγκαλάκη.

Τὴν ἀναφορὰν αὐτήν, παρ' ὅλην τὴν ἔκτασίν της, κρίνομεν εὔλογον ν' ἀναδημοσιεύσωμεν, διότι ὁσονδήποτε καλὴν περίληψιν καὶ ἂν προσπαθήσωμεν νὰ δώσωσωμεν, δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ τὴν γλαφυρότητα τοῦ ὕφους καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς νὰ μὴ διαστρέψωμεν:

—«Εὐγενέστατοι,

«Διὰ πολλῶν προφορικῶν ἀναφορῶν μας σᾶς ἔγινε πολλάκις γνωστὴ ἡ » κατάστασις τῆς ἐνταῦθα 'Αστυνομίας, ὥστε ποτὲ δὲν ἠθέλαμεν σᾶς διευθύνει τὴν » παροῦσαν ἔγγραφόν μας ἐὰν δὲν ἦσαν δεινὰ καὶ ἀκαταμάχητα τὰ παρακινοῦντα » μας αἴτια.

«Γνωρίζετε κάλλιστα, κύριοι, ὅτι ἡ ἀστυνομία αὕτη μ' ὅλον ὅτι ἀναγκαία ὡς » εἰς πᾶσαν πόλιν, μ' ὅλον ὅτι συντείνει εἰς εὐταξίαν, στολισμὸν καὶ τὴν ὑπόληψιν » τῆς πατρίδος, μ' ὅλον ὅτι ἀνακουφίζει τὴν τοπικὴν διοίκησιν ἀπὸ διάφορα δικανικὰ » βάρη, ἀνταποκρίσεις τινας καὶ ἄλλα ἔγγραφα, μ' ὅλο τέλος πάντων συντελεῖ τὸ » κατὰ δύναμιν εἰς εὐχαρίστησιν τῶν ἐνταῦθα κατοίκων καὶ παροίκων, ὁ τόπος μ' » ὅλα ταῦτα δὲν ὑποφέρει τὸ παραμικρὸν βάρος διὰ τοιαῦτα καλά. Ἑπομένως οἱ » ὑπουργοῦντες εἰς τὴν εἰρημένην ἀστυνομίαν εἶναι ὑπόχρεοι πλὴν τῶν ἄλλων χρεῶν » των νὰ καταγίνωνται καθ' ἑκάστην διὰ νὰ συνάζουν ἀπὸ 5,10 καὶ 40 παράδες, » τ' ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀστυνομίαν ἔξοδα. Εἶναι ὑπόχρεοι, τὸ λέγουν μὲ πόνον τῆς » ψυχῆς των (ὄχι βέβαια καθὼς εἰς τὴν Εὐρώπην) νὰ συνάζουν τ' ἀνωτέρω χρήματα » ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀνθρώπους πτωχούς, φιλονεικοῦντες εἰς μάτην μὲ τοὺς δυ» νατούς, στενοχωρούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀγροίκους καὶ βαρβάρους, καταφρονούμενοι ἀπὸ » τοὺς δυνατωτέρους καὶ συγχιζόμενοι πολλάκις καὶ μ' ἀπειλὰς ἀπὸ πολλοὺς ἐντο» πίους. Ἂν πρόκειται νὰ πληρώσῃ τις ξένος πραγματευτὴς ἢ διαβάτης, ὁ ἐντόπιος » ἀποκρίνεται ὅτι τὸν ἔχω φίλον ἢ ὅτι εἶναι ἄδικον νὰ πληρώσῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ τοιαῦ» τα μασκαραλήκια. Ἂν πρόκειται νὰ πληρώσῃ πλοῖον, ὁ ἐντόπιος λέγει ὅτι τὸ » ἐναύλωσα ἐγὼ καὶ ἐσυμφώνησα νὰ μὴν πληρώσῃ κανὲν ἔξοδον εἰς τὴν Ὕδραν.

«Ἂν καὶ τὰ δεινὰ τοιαῦτα, ὁ νῦν ἀστυνόμος ἐνόμισεν ἐξ ἀρχῆς χρέος του ἱερὸν » νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὅλα γενναίως διὰ τὴν πατρίδα καὶ λαμβάνων μετριώτατον μισθὸν » (μόλις 125 γρόσια ἐλάμβανε κατὰ μῆνα ὁ ἄμοιρος ἐκεῖνος νεώτερος πτωχοπρόδρο» μος) ἐνῷ κρατεῖ σπίτι καὶ φαμίλιαν μὲ τοὺς ἰδίους του κόπους κατεδέχθη καὶ τὸν » φύλακα καθημέραν νὰ κάμῃ κ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ ταξιδεύῃ πολλάκις » ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ μὲ λόγον καὶ μὲ παράδειγμα. Ὁ δὲ γραμματεὺς » χρόνους ὁλοκλήρους ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν Ὕδραν καὶ δουλεύων ἀκαταπαύστως » εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἄλλοτε γραμματεὺς καὶ ὑπογραμματεὺς εἰς τὴν κοινότητα, » ἄλλοτε γραμματεὺς ἐπιτροπῶν ἢ ἀντιγραφεὺς τῆς κοινότητος, τῆς καγκελαρίας » καὶ παντὸς Ὑδραίου καὶ τοῦ τυχόντος, ἔδειξεν εἰς μάτην τὸν πλέον σταθερὸν χαρα» κτῆρα καὶ ὑποφέρει τὰ πάνδεινα στερούμενος καὶ τῶν ἀναγκαίων (μόλις 70 γρόσια » τὸν μῆνα ἐλάμβανεν ὁ γραμματεύς, ὁ πτωχὸς ὁ Παγκαλάκης) ἐνῷ ἡ μήτηρ καὶ » λοιποὶ συγγενεῖς του, ματαίως τὸν ἀπαιτοῦσι καθ' ἑκάστην βοήθειαν.

«Καὶ ὑπομονὴ ἐὰν τὰ δεινά μας ἐπεριορίζοντο ἕως ἐδῶ. 'Αλλ' ἐνῷ μὲ τοσαῦτα » βάσανα ἐδυνήθημεν ἄχρι τοῦδε νὰ ἐξοικονομήσωμεν αὐτὴν τὴν ἀστυνομίαν, ἐνῷ » μόλις λαμβάνομεν κατὰ μῆνα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐνῷ τὸν παρόντα μῆνα δὲν ἐσυνά» χθησαν εἰμὴ 119 γρόσια μόλις ἐξαρκοῦντα διὰ νὰ πληρωθοῦν μόνοι οἱ φύλακες » (ἡ ἀστυνομία εἶχε δύο φύλακες, κλητῆρας ἴσως, ἕνα μεγάλον πρὸς 60 γρόσια κατὰ » μῆνα καὶ ἕνα μικρὸν πρὸς 12 γρόσια κατὰ μῆνα), ἔχομεν καὶ τοὺς ἔξω χαιρεκά» κους καὶ φθονεροὺς καταβοῶντας καθ' ἡμῶν ὅτι πλουτοῦμεν παρ' ἀξίαν, γυμνώνο» μεν ἀδίκως τοὺς φτωχοὺς καὶ ἄλλα ὅσα ἡ μισόκαλος φαντασία δύναται νὰ γεν» νήσῃ.

«Ἰδού, εὐγενέστατοι κύριοι, εἰλικρινῶς ἐκθεμένα τὰ ἀκαταμάχητα, ὡς εἴπομεν » αἴτια, τὰ ὁποῖα μᾶς ὑπαγόρευσαν τὴν παροῦσαν ἔγγραφον ἀναφοράν, διευθυνομένην » πρὸς τὰ εὐγενῆ ὑποκείμενά σας ὡς ἱκανὰ νὰ κρίνουν τὸ βάρος τῶν λεγομένων μας. » Ὁ χαρακτήρ μας καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν εὐγενείαν σας ἀφοσίωσίς μας σᾶς » ἔγιναν ἤδη γνωστά. Δὲν σᾶς ζητοῦμεν ἄλλο εἰμὴ νὰ μᾶς λυτρώσητε εἰς τὸ ἑξῆς ἀπὸ » τοιαῦτα δεινά, ἢ νὰ μᾶς δώσετε τὴν ἄφεσίν μας, διότι ἡμεῖς πλέον δὲν δυνάμεθα » οὕτω νὰ ὑποφέρωμεν.

«Μένομεν δὲ μὲ βαθύτατον σέβας».

Ἀλλὰ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα».

Εἰς τὴν ἀναφορὰν αὐτὴν οἱ πρόκριτοι, περιβαλλόμενοι κατὰ τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα τῆς Ἐπαναστάσεως ἔτη 1825—1827 ἀπὸ φοβερὰς εὐθύνας καὶ βαρυνόμενοι μὲ ἔξοδα ὑπέρογκα, δὲν ἀπήντησαν οὔτε καὶ κατέβαλον τὰ διὰ μισθοὺς τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ λοιπὰ ἔξοδα ὀφειλόμενα. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἴδιοι, Ἀστυνόμος καὶ Γραμματεύς, ἐπανῆλθον «δριμύτεροι» δι' ἑτέρας ἀναφορᾶς των, τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 24 Ἰανουαρίου 1927, ἐπισυνάπτοντες εἰς αὐτὴν καὶ λεπτομερῆ πίνακα τῶν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1825 μέχρι τῆς 30ης Νοεμβρίου 1826 οἰκονομικῶν τῆς Ἀστυνομίας ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ καθυστερούμενα ἀνέρχονται εἰς 445 γρόσια.

Διὰ τῆς ἀναφορᾶς των αὐτῆς, ἀφοῦ ὑπενθυμίζουν τὴν προηγουμένην εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἐδόθη ἀπάντησις, ἀφοῦ ἐπαναλαμβάνουν ὅτι «οἱ καραβοκύριοι καὶ οἱ καπετάνιοι δὲν θέλουν οὔτε αὐτοὶ νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὴν ἀστυνομίαν, οὔτε τοὺς διαβάτας (ἐπιβάτας) νὰ παρουσιάζωσι, διὰ νὰ κάμῃ ἡ ἀστυνομία τὸ χρέος της καὶ νὰ ἐκβάλῃ τὰ ἔξοδά της» καί, τέλος, ἀφοῦ παρακαλοῦν νὰ τοὺς καταβληθοῦν τὰ καθυστερούμενα 445 γρόσια, ὑποβάλλουν τὴν παραίτησίν των, διότι δὲν ἠμποροῦν, ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, νὰ παραμείνουν εἰς τὴν θέσιν των.

Ἀλλὰ—δὲν βαρυέσαι—οὔτε καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἀναφορὰν ἐδόθη ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις. Ὡς ἐκ τούτου παρητήθησαν καὶ ὁ Ἀστυνόμος Μπαρμπαρῆς καὶ ὁ Γραμματεὺς Παγκαλάκης. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος παρακληθεὶς ἀνέλαβε καὶ πάλιν, μετὰ πάροδον ὀλίγων μηνῶν, τὴν ἐπιστασίαν τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Παγκαλάκης ὅμως «ἔρριξε πέτρα πίσω του» ὁριστικῶς παραιτηθεὶς καὶ ἀντικατασταθεὶς εἰς τὴν Γραμματείαν ἀπὸ ἄλλον, τὸν Α. Κοκκίνην.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ νέου ἐπιστασία τῆς Ἀστυνομίας παρὰ τοῦ Ι. Μπαρμπαρῆ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ, διότι οἱ πρόκριτοι δὲν ἠθέλησαν νὰ πληρώσουν εἰς αὐτόν, κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενον τοὺς καθυστερουμένους μισθούς του ἀνερχομένους εἰς τὸ ποσὸν τῶν 713.80 γροσίων. Δι' αὐτὸ καὶ πολὺ δικαίως παρητήθη ὁριστικῶς «ἀπασχοληθεὶς » πλέον μὲ τὴν οἰκιακήν του οἰκονομίαν».

Αὐτοὺς τοὺς καρποὺς κατωρθώσαμεν ν' ἀποκομίσωμεν διὰ τὴν Ἀστυνομίαν τῆς Ὕδρας, κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἐκ τοῦ ἀνὰ τὸν ἀπέραντον λειμῶνα τῶν Ἱστορικῶν Ἀρχείων Ὕδρας κουραστικοῦ περιπάτου μας. Ἂν δὲν εἶναι ἀρκετά, συγγνώμης δεόμεθα. Εἴμεθα ὅμως εὐχαριστημένοι διότι, ὅσον ἦτο δυνατόν, περιελάβομεν εἰς τὸ σημείωμά μας τοῦτο ὅ,τι ἐγράφη διὰ τὸ ἱστορούμενον θέμα καὶ συνοπτικῶς ἐγνωρίσαμεν καὶ πέραν τῶν στενῶν Ὑδραϊκῶν ὁρίων ὅτι εἰς τὴν ἡρωοτόκον Ὕδραν, παρεκτὸς τῶν ἄλλων, συνέστη διὰ πρώτην φορὰν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος, ὠργανωμένον Ἀστυνομικὸν Σῶμα, κύριον μὲν σκοπὸν ἔχον τὴν παρακολούθησιν ἀλλοδαπῶν, ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλων κοινωνικῶν χρεῶν περιβαλλόμενον.

Α. ΜΑΝΙΚΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Χαῖρε Ὀλυμπιονίκα

ΦΤΑΣΑΝ 'στὴν ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ, μαντατοφόροι
κι' εἶπαν, ὁ ΝΙΚΗΤΗΣ πὼς φθάνει τῆς ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ...
Τῆς ΒΑΣΙΛΟΜΑΝΝΑΣ καὶ τ' ΑΡΧΟΝΤΑΝΘΡΩΠΟΥ τ' ἀγόρι,
τὸ κρυφὸ καμάρι καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ!

*

Κι' ἄπλωσε μιὰ κοσμοθάλασσα παντοῦ, γιὰ νὰ δεχθῇ,
νὰ χαρῇ, νὰ καμαρώσῃ, νὰ γιορτάσῃ ΕΚΕΙΝΟΝ
ποὺ 'στὸν στῖβο της ἡ ΡΩΜΗ ἔστεψε θριαμβευτή...
Τὸν Διάδοχον ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ!
Καὶ νά!... Προτοῦ ἀκόμα ἰδοῦν τὸν ΝΙΚΗΤΗ,
δάκρυα καὶ ροδοπέταλα πέφτουν 'στὴ Γῆ,
καὶ ξεσπάει μιὰ οὐρανομήκης ἰαχή!
Κι' ἦταν, ὁ ψυχοθρίαμβος τῶν ΠΑΝΕΛΛΗΝΩΝ!...

*

'Εμπρὸς ναί!...—"Ας ἀκουσθοῦν Νικητήριοι παιᾶνες!
"Ας ξεσπάσουν οἱ Σάλπιγγες, κι' ἂς μιλήσουν οἱ ἦχοι...
'Αναστάσιμα ἂς ἀντηχήσουν καὶ οἱ καμπάνες
καὶ ἂς γκρεμίσουν οἱ Φρουροί, τῆς πόλεως τὰ τείχη!

*

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀσφαλείας...—Παλληκάρι
γερό, ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΝ, μᾶς χάρισεν ἡ Μοῖρα...
Γιὰ τοῦτο τὸ περίλαμπρο βασιλικὸ βλαστάρι,
θ' ἀκουσθῇ ξανὰ 'στὴν ΕΛΛΑΔΑ, τοῦ ΠΙΝΔΑΡΟΥ
ἡ Λύρα!

*

Εἰς τὸν στῖβον παρέδωσε ἀναμμένη τὴν δᾷδα
τοῦ ἱεροῦ Φωτὸς τῆς ΟΛΥΜΠΙΑΣ, μὰ ἐντὸς Του
νὰ ξαναζωντανεύῃ νοιώθει τὴν παληὰ ΕΛΛΑΔΑ
καὶ τὸ πανάρχαιον πνεῦμα νὰ γίνεται παλμός Του...

*

Βασιλέων ἡρώων ἐγγόνι καὶ παιδὶ Βασιλῆᾶ,
'στὸν Διεθνῆ στῖβον ἀμίλλης ποθεῖ νὰ πατήσῃ...
Τὴν πολυπόθητη νὰ κερδίσῃ ἱερὴν ἀγριελιά,
τοὺς Προγόνους μ' αὐτὴ νὰ ΤΙΜΗΣΗ...

*

Μ' ὁδηγὸ τὴν ἐλπίδα, ὡς ΕΛΛΗΝ, σεμνὰ προχωρεῖ...
"Ενα Σύμβολο λάμπει μπροστά Του :—«'Εν τούτῳ νίκα!...».
Καὶ νὰ τώρα...—Μυριόστομος μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ...
—«ΧΑΙΡΕ, ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΕ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑ!...».

Κα ΖΑΝΑΝΤΡΙΣ

Μετέωρα

Ὑπὸ κ. Ι. ΝΟΥΣΙΑ

Μὲ τὴν ἀμαξιτὴ γραμμὴ Ἀθηνῶν, διὰ μέσου τῆς Καρδίτσης φθάνουμε στὴν Καλαμπάκα κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο στὸ χωριὸ Καστράκι, κοντὰ στὰ Μετέωρα. Εἴμαστε 356 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Πρὸς Β. καὶ Β.Δ. μᾶς περιβάλλουν τὰ βουνὰ Χάσια καὶ πρὸς τὰ Δ. τὸ βουνὸ Κόζακας. Πρὸς τὰ Δ. ἐπίσης ἁπλώνεται ὁ ἀπέραντος κάμπος τοῦ νομοῦ Τρικάλων καὶ Καρδίτσης, μὲ τὴ μεγάλη γεωργικὴ καλλιέργεια καὶ τὶς ἀμέτρητες ἀγέλες καὶ τὰ κοπάδια τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων κατοικιδίων ζώων, ποὺ ζωντανεύουν πιὸ πολὺ τὴν ὄψι τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς καὶ τὴν κάνουν περισσότερο εἰδυλλιακή. Πρὸς τὰ Α. τὸ συγκρότημα τῶν βουνῶν Ὀλύμπου καὶ Κισσάβου, μὲ τὶς ψηλὲς χιονοσκέπαστες κορφές τους, σὰ γιγάντια τείχη, φράζει τὸν Θεσσαλικὸ κάμπο, ἀπὸ τὸν κάμπο τῆς Κοζάνης καὶ τῆς Κατερίνης. Ὁ Πηνειὸς κατεβαίνοντας ὁρμητικὰ ἀπὸ τὸ Περιστέρι καὶ τὸ Ζυγὸ τῆς κεντρικῆς Πίνδου, διαβρέχει μὲ τὰ πολλὰ νερά του τὶς γόνιμες πεδιάδες τῶν νομῶν Τρικάλων καὶ Λαρίσης. Μαζεύει τὰ πολλὰ παραποτάμια του ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ Χάσια, τὸν Κόζακα, τὸ Ζυγό, τ' Ἄγραφα καὶ τὰ Πιέρρια. Σκίζει ἀνάμεσά τους τὰ βουνὰ Ὄλυμπο καὶ Κίσσαβο, κοντὰ στὴ ρο-



Ἡ Μονὴ Ρουσσάνου.

μαντικὴ κοιλάδα τῶν Τεμπῶν καὶ σιγαλὸς—σιγαλὸς πάει νὰ σμίξῃ τὰ νερά του μὲ τὰ θαλασσινὰ νερὰ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, κοντὰ στὴ Πλαταμῶνα. Τὸ ἀνθοστόλιστο Πήλιο, βαθειὰ στὰ ἀνατολικά μας, λούζει τὴ λιγερὴ σιλουέττα του στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Κατατοπισθήκαμε στὸ γοητευτικὸ φυσικὸ περιβάλλον μας. Βρισκόμεθα στὰ Μετέωρα. Στοὺς πρόποδές τους οἱ ἀμαξιτὲς γραμμὲς Καρδίτσης—Τρικάλων καὶ Λαρίσης ἀνταμώνονται καὶ τραβᾶνε ἀπὸ τὶς ἐλατόφυτες χαράδρες τῆς Κατάρας γιὰ τὰ τουριστικὰ μέρη τοῦ Μετσόβου—Ἰωαννίνων—Ἡγουμενίτσης—Κερκύρας—Ἰταλίας. Πρὸς τὰ Β. Δ. μας ἡ ἄλλη ἀμαξιτὴ γραμμὴ διασχίζει τὰ δασόφυτα Χάσια καὶ τραβάει γιὰ τὰ Γρεβενὰ καὶ τὴν τουριστικὴ Καστοριά. Οἱ ἀμαξιτοὶ δρόμοι ἐδῶ μᾶς περικυκλώνουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τους καὶ τὰ γύρω—γύρω ἀτέλειωτα βουνὰ μᾶς

καταπλήσσουν καὶ μᾶς κατακτοῦν μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ θέα τους. Μ ε τ έ ω ρ α ! Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὰ Μετέωρα τῆς Θεσσαλίας θὰ ἰδῇ ἕνα ἀκόμη θαῦμα τῆς φύσεως, θὰ ἰδῇ ἕνα κατόρθωμα τοῦ ἀνθρώπου. Ὀκτακόσιοι περίπου βράχοι κρημνώδεις ὑψώνονται ἐδῶ σὰν γιγάντιοι στύλοι καὶ ἐπάνω σ' αὐτοὺς εἶναι χτισμένα τὰ μοναστήρια ποὺ λέγονται Μετέωρα. Ἀπὸ μακρυὰ φαίνονται σὰν ἄσπροι περιστεργιῶνες κολλημένοι στὰ βράχια. Ὅταν τὰ κυττάζουμε ἀπὸ κάτω—ἀπὸ τὸ χωριὸ Καστράκι—μᾶς πιάνει δέος, γιατὶ φαίνονται σὰν... μετέωρα ἀνάμεσα οὐρανὸ καὶ γῆς. Καὶ σκεπτόμαστε, μποροῦμε ἆρά γε ν' ἀνεβοῦμε κεῖ ψηλά; Νὰ ζοῦνε ἄνθρωποι κεῖ στὸν ἴλιγγο τῶν κρημνῶν; Καὶ ὅμως ἡ φαντασία μας προσγειώνεται ὁμαλώτατα ἐπάνω στὴν πραγματικότητα, στὸ τεράστιο αὐτὸ συγκρότημα ἀπὸ γυμνοὺς καὶ ἀπότομους βράχους, ποὺ τραβοῦν τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ θαυμασμὸ πολυπληθῶν ἐπισκεπτῶν του ἀπὸ ὅλη τὴν ὑδρόγειο. Εἶναι ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ἀξιοθέατα τῆς Ἑλλάδος. Λένε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς Ἀνατολῆς. Βρίσκονται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ Θεσσαλικοῦ κάμπου καὶ σὲ θέση ἀπροσδόκητη καὶ παράξενη. Τὰ Μετέωρα μοιάζουν μὲ πλῆθος ἀπὸ τρομεροὺς βράχους, ποὺ καταλήγουν σὲ μυτερὲς κορφές. Στὶς κορφὲς ἀπὸ τοὺς λεπιδωτοὺς αὐτοὺς βράχους εἶναι χτισμένα τὰ μοναστήρια. Ὅταν τὰ βλέπουμε κεῖ ψηλὰ μᾶς φαίνονται σὰ νὰ τὰ θεμέλιωσαν στὸν ἀέρα μυθολογικοὶ ἄνθρωποι. Φαίνονται σὰν κρεμασμένα στὰ βράχια κι' εἶναι ἕτοιμα νὰ κατρακυλήσουν στὴν ἄβυσσο. Νομίζουμε ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε ἐπίτηδες τοὺς ἀπόκρημνους καὶ γιγάντιους αὐτοὺς στύλους γιὰ νἄχουν στὴν κορφή των τὴν κατοικία τους οἱ καλόγηροι. Δὲν τἄχτισαν ἔτσι ἀλογάριαστα, οὔτε ἀπὸ ἀνθρώπινο θρησκευτικὸ βίτσιο. Κάθε ἄλλο. Συνδέονται πολὺ μὲ τὴν βυζαντινὴ ἱστορία. Τὰ μοναστήρια αὐτὰ τὰ ἔστησαν ἐκεῖ ψηλὰ ἄνθρωποι τρομαγμένοι ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς γιὰ νὰ ξεφύγουν τὸ θάνατο. Τἄχτισαν τὸν 14ο αἰῶνα μ. Χ. ὅταν πολεμοῦσαν τοὺς σέρβους οἱ βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες. Πρὸ πάντων ὅταν πολεμοῦσαν τὸ βασιληᾶ τῶν σέρβων Συμεὼν Οὐρούς, ποὺ ἦρθε κι' ἐγκατεστάθηκε στὰ Τρίκαλα. Ἡ λεηλασία κ' οἱ σφαγές, ποὺ ἔκαναν τότε οἱ ἐπιδρομεῖς σλαῦοι στὴ Θεσσαλία, ἦταν ἡ αἰτία νὰ γίνουν σ' αὐτὲς τὶς ἀπάτητες κορφὲς ἐρημητήρια καλογήρων. Τὸ πιὸ παληὸ ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Δούπιανης. Ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηριοῦ αὐτοῦ ἦταν καὶ καθηγούμενος τῆς σκήτης τῶν Σταγῶν. Σταγοὶ ἦταν ἡ βυζαντινὴ ὀνομασία τῆς σημερινῆς Καλαμπάκας. Ἡ ἔννοια τῆς λέξεως «Σταγοὶ» εἶναι πολὺ ἁπλῆ. Οἱ χωρικοὶ ὅταν πήγαιναν στὰ μοναστήρια τῶν Μετεώρων νὰ προσευχηθοῦν λέγαν ὅτι πᾶνε «στοὺς Ἁγιοὺς (Ἁγίους)». Συντόμεψαν μὲ τὸ χρόνο τὴ λέξη καὶ τὴν ἔκαναν «Σταγούς». Ἔτσι ἀπὸ τὴν αἰτιατικὴ βγῆκε ἡ ὀνομαστικὴ «Σταγοί». Ἕνας ἀπ' τοὺς καθηγούμενους τῆς σκήτης αὐτῆς τῶν Σταγῶν, ὁ Κύριλλος ἢ Κὺρ' Νεῖλος, ἔχτισε τὸ 1367 ἐπὶ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννου Ε' Παλαιολόγου (1341—1376) στοὺς γύρω βράχους καὶ 4 ἄλλες κοινότητες ἀπὸ ἐρημίτες. Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ πρῶτα ἐρημητήρια ἔγιναν κι' ἄλλα. Ἀνάμεσα στὸ 1356—1372 μ. Χ. ὁ ἡγούμενος Ἀθανάσιος ἔχτισε πάνω στὸν πιὸ πλατὺ βράχο τὸ μοναστήρι Μετέωρο κι' ἔγραψε αὐστηρὸ κανονισμὸ τῶν κοινοβίων μοναστηριῶν τῶν Μετεώρων. Σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ αὐτὸ σὲ καμμία γυναῖκα δὲν ἐπιτρέπεται ὄχι μόνο νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ μοναστήρια, ἀλλὰ οὔτε ἁπλῶς νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτά.

Κατὰ τὸ 1388 ἐπὶ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννου Ζ' Παλαιολόγου (1379—1391), ὁ μαθητὴς τοῦ ἡγουμένου Ἀθανασίου, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰωσήφ, τὸ μεγάλωσε καὶ τὸ ἔκαμε πιὸ λαμπρὸ αὐτὸ τὸ μοναστήρι. Ὁ Ἰωσὴφ ἦταν γυιὸς τοῦ βασιληᾶ τῶν σέρβων Συμεὼν Οὐρούς καὶ ἀδελφὸς τῆς ἡγεμονίδος τῆς Ἠπείρου Ἀγγελίνας. Ἐπειδὴ εἶχε ἐλευθερία κι' ἦταν σ' ὅμορφη τοποθεσία, τὸ Μετέωρον ἔγινε τὸ πιὸ πλούσιο καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα μοναστήρια. Οἱ ἡγούμενοί του ζήτησαν νὰ γίνουν ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὸν καθηγούμενο τῆς σκήτης τῆς Παναγίας τῆς Δούπιανης, ὁ ὁποῖος κυβερνοῦσε ὅλα τὰ μοναστήρια στὰ Μετέωρα. Κατὰ τὴν περίοδο 1500—1600, ἐπὶ τῶν σουλτάνων Σελὴμ Α' (1612—1520), Σουλεϊμὰν Β'

(1520—1566), Σελὴμ Β' (1566—1574) καὶ Μουρὰτ Γ' (1574—1595), οἱ κοινότητες τῶν μοναστηριῶν παρήκμασαν καὶ τὰ μοναστήρια ζέπεσαν. Ἀπὸ τὰ 24 μοναστήρια ποὺ χτίσθηκαν καὶ λειτουργοῦσαν δὲν ἀπέμειναν παρὰ μόνον 4 σὲ καλὴ κατάσταση. Εἶναι δὲ αὐτὰ τὸ Μετέωρο, τοῦ Βαρλαάμ, τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Σ' αὐτὰ ἀσκητεύουν 38 καλόγηροι. Τ' ἄλλα εἶναι ἐρειπωμένα κι' ἀκατοίκητα. Ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς καὶ τοὺς μεταβυζαντινοὺς θρησκευτικοὺς θησαυροὺς δὲν διεσώθησαν ἀπὸ τὴ δήωση καὶ τὴν κλοπὴ παρὰ λίγοι ὡμορφοφτιαγμένοι σταυροί.

Ὅλα τὰ μοναστήρια τῶν Μετεώρων μοιάζουν μεταξύ τους. Ἅμα ἐπισκεφθῆτε δύο ἢ τρία ἀπ' αὐτά, εἶναι σὰ νὰ τὰ εἴδατε ὅλα. Οἱ κτήτορές των ἐδιάλεξαν ἐπίτηδες αὐτὴ τὴν τοποθεσία, γιὰ νὰ ἐξασφαλιστοῦν ἀπὸ ἐπιδρομὲς καὶ ἔστησαν τὰ ἐρημητήριά τους στοὺς σουβλεροὺς βράχους ὅπου ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνεβῇ ἄνθρωπος, ἀλλ' οὔτε καὶ κανένας δρόμος ὑπῆρχε ἐκεῖ γύρω ποὺ νὰ ὁδηγῇ κοντά τους. Οἱ καλόγηροι ἀνέβαιναν μὲ κρεμαστὲς σκάλες 200—400 μέτρα ὕψους καὶ τὶς τράβαγαν ὅταν οἱ Ἀγαρηνοὶ (Σλαῦοι), Ντουσμάνοι (Ὀθωμανοὶ) καὶ τζιλιάπηδες (κλέφτες) τοὺς ἔκαναν



Ἡ Μονὴ Βαρλαάμ.

«γιουρούσι» (ἔφοδο). Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ τὶς σκάλες αὐτὲς τὶς παράτησαν, γιατὶ ἐζαλίζοντο ὅταν ἀνέβαιναν. Ὕστερα χρησιμοποιοῦσαν τὸ βριζόνι (δίχτυ) γιὰ τὸ ἀνέβασμα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ μὲ τὸ χρόνο τ'ἄφησαν χωρὶς νὰ τὸ ἀχρηστεύσουν ἐντελῶς. Τὸ ἔχουν μονάχα γιὰ ν' ἀνεβάζουν τὰ τρόφιμά τους ἢ γιὰ τὸ τράβηγμα κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἢ καὶ γιὰ νὰ μᾶς θυμίζῃ τὸ βάθος τῆς παραδόσεως τῆς κατοικίας καὶ τῆς ζωῆς τῶν καλογήρων. Σήμερα, χωρὶς κανένα κίνδυνο καλόγηροι καὶ ἐπισκέπτες ἀνεβαίνουν τὰ πολυάριθμα καὶ στερεὰ σκαλοπάτια ποὺ οἱ σύγχρονοί μας ἐσκάλισαν πάνω στὰ βράχια. Μόνο τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τὸ πλησιάζουν ἀπὸ μονοπάτι.

Καθὼς εἴπαμε πάρα πάνω τὰ πιὸ σπουδαῖα μοναστήρια ποὺ ἀπέμειναν εἶναι :

1) Τὸ Μετέωρο, ποὺ τὸ ἔχτισε ὁ Ἀθανάσιος καὶ ὁ Ἰωσὴφ στὰ 1356 καὶ 1382. Ἡ ἐκκλησία του τῆς Μεταμορφώσεως ξαναχτίσθηκε τὸ 1545—1552 κ' ἔχει τὸ σχῆμα τῶν μοναστηριῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Οἱ εἰκόνες ποὺ παριστάνουν τὴ γιορτὴ τῶν Βαΐων, τὴ Σταύρωση, τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴ Μεταμόρφωση, εἶναι βυζαντινῆς ἁγιογραφίας. Ἐπίσης καὶ ἡ εἰκόνα, ποὺ παριστάνει τὸν ἡγούμενο Ἀθανάσιο μὲ ἅμ-

φια καλογήρου τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σκευοφυλάκιο, στὸ ὁποῖο φυλάσσονται ἅγια λείψανα, ἔχει καὶ πολὺ καλὴ βιβλιοθήκη.

2) Τοῦ Ἁγίου Βαρλαάμ. Περίφημο μοναστήρι, τοῦ ὁποίου κτήτορες εἶναι δύο ἀδελφοὶ μεγάλης οἰκογενείας ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα. Τὸ ἔχτισαν κατὰ τὸ ἔτος 1517 ἐπάνω στὸ ἐρημητήριο τοῦ Βαρλαάμ, τοῦ ἀναχωρητοῦ τοῦ 14ου αἰῶνα. Ἡ ἐκκλησία του, τῶν Ἁγίων Πάντων, ἔχει τὶς ἁγιογραφίες της φτιαγμένες ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη Φράγκο Κατελάνο. Ἀνακαινίσθηκε πάλι τὸ 1780. Διατηρεῖ βιβλιοθήκη καὶ αὐτό, καθὼς καὶ σκευοφυλάκιο μὲ ἱερὰ κειμήλια.

3) Ἄλλο μοναστήρι πολὺ καλὸ εἶναι τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Αὐτὸ διατηρεῖ 11 καλογήρους καὶ παρέχει στοὺς ἐπισκέπτες τὶς πιὸ πολλὲς ἀνέσεις. Τὸ ἐρημητήριό του τὸ ἔχτισε ὁ ἐρημίτης Ἱερεμίας τὸ 1312, ἐπὶ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Β' τοῦ γέροντος (1282—1328).

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἀνδρόνικος Γ' Παλαιολόγος (1328—1341) μεγάλωσε τὸ μοναστήρι καὶ ἔκανε πιὸ πλούσιο τὸν ἐσωτερικὸ διάκοσμο τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἐκκλησία του τιμᾶται στὄνομα τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Ἔχει εἰκονοστάσιο ἀπὸ ἐπιχρυσωμένο ξύλινο διάκοσμο, ἀπὸ γλυπτὰ εἰκόνων, καθὼς καὶ ἕνα φιλτισένιο ὀστεοφυλάκιο, στὸ ὁποῖο φυλάσσεται ἡ κάρα τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους καὶ μιὰ πολὺ παληὰ βυζαντινὴ εἰκόνα. Ἀπὸ τὴν τοποθεσία τοῦ μοναστηριοῦ ἡ θέα εἶναι πολὺ ὤμορφη πρὸς τὴν Πίνδο καὶ τὸν Πηνειό.

Τὸ Ὑπουργεῖο Συγκοινωνιῶν ἔχει τώρα κατασκευάσει ἀσφαλτόστρωτο ἁμαξιτὸ δρόμο ἀπὸ τὸ χωριὸ Καστράκι μέχρι ψηλὰ στὸ μοναστήρι τοῦ Βαρλαάμ. Τὰ πούλμαν τῶν ἐκδρομικῶν σωματείων ἀνεβαίνουν μὲ μεγάλη εὐκολία τὴν ἀνηφόρα καὶ οἱ ἐκδρομεῖς μποροῦν νὰ ἰδοῦν πιὸ ἄνετα τὰ ἱστορικὰ μοναστήρια. Ἐπίσης ὁ Ἑλληνικὸς Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ στὸ βράχο τοῦ μοναστηριοῦ Μετέωρον ἔχει ἱδρύσει ἕνα ὡραῖο τουριστικὸ περίπτερο πρὸς ἐξυπηρέτηση τῶν ντόπιων καὶ ξένων τουριστῶν.

Ἔτσι, λοιπόν, μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ μαθαίνομε ἐπὶ τόπου τὴν ἱστορία τῆς παναρχαίας χώρας μας, γιὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι ὅσο κανένας ἄλλο λαὸς τῆς γῆς.

Τοῦτο δὲ γιατί, ἂν ἄλλοι λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως οἱ Ἄραβες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, ἀνέπτυξαν στὴν ἐποχή τους ἀξιόλογο πολιτισμό, ὅμως αὐτὸς ἔμεινε περιωρισμένος στὰ στενὰ ὅριά τους καὶ ἔσβυσε γιὰ πάντα χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμιὰ ἄλλη συνέχεια, ὁ δὲ μετέπειτα ρωμαϊκὸς πολιτισμὸς εἶναι ἑτερόφωτος, ἄντλησε δηλαδὴ τὴ δύναμή του καὶ τὴν οὐσία του ἀπὸ τὸ πολιτιστικὸ φῶς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ὑπῆρξεν ἀνώτερος ὅλων, εἶναι κλασσικός. Δημιουργήθηκε φέροντας μέσα του τὴν ἀκατάλυτη δύναμη καὶ τὴν τελειότητα ἐκείνη ποὺ τὸν προώρισε νὰ ζήσῃ στοὺς αἰῶνες, ὅπως ἔζησε μέχρι σήμερα καὶ κατηύγασε τὴν ἀνθρωπότητα διὰ μέσου ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ὁ Will Durant, στὸν πρόλογο τοῦ συγγράμματός του «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ. Τόμος Β' . Ἡ κλασσική μας κληρονομία, Ἑλλάς», γράφει μεταξὺ ἄλλων: «... Ἐκτὸς τῶν μηχανημάτων, δὲν ὑπάρχει σχεδὸν τίποτε αἰωνόβιον » εἰς τὸν πολιτισμόν μας, ποὺ νὰ μὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα: Σχολεῖα, γυμναστή» ρια, ἀριθμητική, γεωμετρία, ἱστορία, ρητορική, φυσική, βιολογία, ἀνατομία, ὑγι» εινή, θεραπεία, διακοσμητική, ποίησις, μουσική, τραγῳδία, κωμῳδία, φιλοσοφία, » θεολογία, σκεπτικισμός, στωϊκότης, ἐπικούρειος φιλοσοφία, ἠθική, πολιτική, ἰδεα» λισμός... Ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου Ἑλληνικαὶ λέξεις, ποὺ ἀντι» προσωπεύουν μορφὰς πολιτισμοῦ, αἱ ὁποῖαι σπανίως ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, » ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ὡρίμασαν ἀπὸ τὴν πληθωρικὴν δραστηριότητα τῶν Ἑλλήνων... » Δὲν ὑπάρχει τίποτε εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ποὺ » νὰ μὴ φωτίζῃ τὸν ἰδικόν μας πολιτισμόν... καὶ τέλος, βλέ» πουμε τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν νὰ δέχεται τοὺς ρωμαίους ἐκείνους κατακτητάς, » μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλὰς ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκληροδοτοῦσεν εἰς τὴν Εὐ-



ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Βιζυηνοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Λαύρας 30, στὸ Γαλάτσι.

Ὁ Βιζυηνὸς Γεώργιος, λόγιος καὶ ποιητὴς τοῦ 19ου αἰῶνος, γεννήθηκε στὴ Βιζύη τῆς Θράκης τὸ 1848. Ὀρφανὸς ἀπὸ μικρός, σὲ ἡλικία 12 χρόνων, πῆγε στὴ Πόλι γιὰ νὰ μάθη τὴ ραπτική.

Φοίτησε στὴ Θεολογικὴ σχολὴ τῆς Χάλκης, ἔχοντας καθηγητὴ τὸν τυφλὸ ποιητὴ Ταντιλίδη. Ἐκεῖ συνέθεσε τὰ ποιητικά του πρωτόλεια, ἡ ἔκδοσις τῶν ὁποίων προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πλούσιου Ζαρίφη Γ.

Μὲ χρήματα τοῦ προστάτου του, σπούδασε στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν κι' ἀργότερα στὴν Γερμανία. Πῆρες μέρος σὲ λογοτεχνικοὺς καὶ ποιητικοὺς διαγωνισμούς, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἐπεσκέφθη τὸ Παρίσι καὶ τὸ Λονδῖνο, ἀλλὰ ἐπέστρεψε ξανὰ στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ πέθανε, ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πλούσιος προστάτης του.

Ὡς καθηγητὴς τῆς δραματολογίας στὸ Ὠδεῖο Ἀθηνῶν ἐρωτεύτηκε παρά-

---

» ρώπην τὰς ἐπιστήμας της, τὴν φιλοσοφίαν της, τὰ γράμματά της καὶ τὰς τέχνας » της, ποὺ εἶναι ἡ ζωντανὴ β ά σ ι ς τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ συγχρόνου κόσμου».

Καὶ εἶναι γνωστὸ καὶ χαρακτηριστικὸ τῆς ζωτικότητας τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ἐδημιούργησε τὸ Βυζαντινὸ Κράτος, τὸ ὁποῖο ἀργότερα ἀποσπάσθηκε ἀπ' αὐτὴ ὁλοκληρώνοντας ἔτσι τὴν κατάρρευσή της. Καὶ ἀναβίωσε πάλι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς στὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία εὐεργέτησε τὴν ἀνθρωπότητα γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ τὰ ἐκλεκτὰ τέκνα της, τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπιστήμης, τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης ποὺ κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς τὸ 1453 κατέφυγαν στὴν Εὐρώπη καὶ ἐδημιούργησαν ἐκεῖ τὴν «ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως».

Τὰ μνημεῖα ἔργων τέτοιων προγόνων καὶ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ πολιτισμοῦ των, ποὺ εἶναι σήμερα τὸ προσκύνημα ὅλων τῶν πολιτισμένων λαῶν τῆς γῆς, πρέπει πρῶτοι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ γνωρίσουμε καλὰ-καλὰ καὶ νὰ τὰ ἀξιολογήσουμε.

Ι. ΝΟΥΣΙΑΣ

φορα τὴν μαθήτρια του, Μπετίνα Φραβασίλη. Παράξενες καὶ ἔμμονες ἰδέες τυραννοῦσαν τὴν ψυχή του. Κι' ὅταν ἡ ψυχοπάθειά του ἔφθασε στὸ ζενίθ, ὡδηγήθηκε στὸ Δρομοκαΐτειο. Ἐκεῖ ἔμεινε 4 χρόνια, ὥσπου πέθανε στὶς 15 Ἀπριλίου 1896.

Πεζογράφος, αἰσθητικὸς καὶ ποιητής, ἀρχίζοντας μὲ τὴν καθαρεύουσα, προσανατολισμένος ὅμως στὴ δημοτική, πέρασε μέσα ἀπὸ πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς ἐποχῆς του, ντυμένος τὴν ἀσπίδα τῆς Εὐρωπαϊκῆς καλλιεργείας. Ἁπλός, εἰλικρινής, δημιουργικὸ ταλέντο, ἔθεσε τὶς βάσεις τῆς νέας μας πεζογραφίας. Πολλὰ καὶ διάφορα εἶναι τὰ ἔργα του. Ἂς θυμηθοῦμε ὅμως μερικοὺς στίχους του ἀπὸ τὸν «τελευταῖο Παλαιλόγο»

«Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, γιαγιὰ τὸν Βασιλέα
ἢ μήπως καὶ σὲ φάνηκε σὰν ὄνειρο, νὰ ποῦμε
σὰν παραμύθι τάχα ;
Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ὡσὰν καὶ σένα νέα,
πᾶ νὰ γεννῶ ἑκατὸ χρονῶ κι' ἀκόμα τὸ θυμοῦμαι
σὰν ἄταν χθὲς μονάχα.

Βιζύης.

Βρίσκεται στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Μαδύτου, στὸ Σταθμὸ Λαρίσης.

Ἡ Βιζύη ἢ Βίζα, πόλις τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, ἀπέχει ἀπὸ τὴν Κων/πολι περὶ τὰ 130 χιλ. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, ἦτο ἕδρα Μητροπόλεως κι' εἶχε περίπου 3.000 Ἕλληνες. Κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ἡ Βιζύη ἦτο τὸ προπύργιο τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ Βορρᾶ. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἅλωσι τῆς Κων/πόλεως, κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὁπότε καὶ κατεστράφη. Εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Γεωργίου Βιζυηνοῦ.

Βιθυνίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τζουμαγιᾶς 40, στὸ Πολύγωνο.

Ἡ Βιθυνία, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, διαρρέεται ἀπὸ τὸν ποταμὸ Σαγγάριο. Στὴν ἀρχαιότητα , κατείχετο ἀπὸ τοὺς Πέρσες κι' ἀργότερα, μέχρι τὸ 71 π.Χ. ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο. Τὸ καιρὸ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἦτο μιὰ ἀπὸ τὶς εὐφορώτερες περιφέρειες. Εἶχε μεγάλες καὶ πλούσιες πόλεις ὅπως τίς : Νικομήδεια, Προύσα (μὲ τὰ ξακουστὰ λουτρά), Νίκαια (ὅπου συνῆλθε ἡ Α' οἰκουμενικὴ σύνοδος καὶ ὑπῆρξε πρωτεύουσα τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Κων/πόλεως ἀπὸ τοὺς Λατίνους) κλπ. Ἡ στρατιωτικὴ σημασία τῆς Βιθυνίας εἶναι μεγάλη, γιατὶ συνδέει τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μ. Ἀσίας μὲ τὴν Θράκη καὶ τὴν Βαλκανικὴ χερσόνησο.

Βικέλα Δημητρίου.

Συνέχεια τέρματος Ἡλιοπούλου στὸν Ἅγιο Ἐλευθέριο Ἀχαρνῶν.

Ὁ Βικέλας Δημ., Ἕλλην λόγιος, γεννήθηκε στὴν Ἑρμούπολι τῆς Σύρου τὸ 1835, ὅπου κι' ἔλαβε τὴν πρώτη ἐγκύκλιο μόρφωσι. Τὸ 1852 βρίσκεται στὸ Λονδῖνο, ὅπου καὶ παραμένει εἴκοσι χρόνια. Τὸ 1872 ἐγκαθίσταται στὸ Παρίσι, ὅπου κι' ἀναπτύσσει πλούσια ἐθνικὴ δρᾶσι.

Ἀπὸ τοῦ 1900 ἐγκαθίσταται ὁριστικὰ στὴν Ἀθήνα καὶ ἱδρύει τὸν «Σύλλογον πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων», τοῦ ὁποίου χρημάτισε πρόεδρος μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὑπῆρξε χρηματοδότης πολλῶν ἔργων κοινῆς ὠφελείας. Πέθανε ἀπὸ καρκῖνο τὴν 7 Ἰουλίου 1908. Ἡ δρᾶσις του ὑπῆρξε πολύμορφη καὶ ἡ θέσις του στὴ νεοελληνικὴ ζωή, τιμητικὴ καὶ ἐπίζηλος.

Βίκτωρος Οὐγκώ.

Συνέχεια τέρματος Βερανζέρου, στὴν Πλατεῖα Βάθης.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὸν διάσημο Γάλλο ποιητὴ καὶ μυθιστοριογράφο. Ὁ Β. Οὐγκὼ γεννήθηκε στὴ Βεζανσὸ τῆς Ἱσπανίας τὸ 1802 καὶ πέθανε τὸ 1885. Ὑπῆρξε ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Γαλλίας καὶ ἕνας ἐκ τῶν ἀρίστων πεζογράφων της. Περίφημα καὶ παγκοσμίως γνωστὰ εἶναι τὰ κοινωνικά του μυθιστορήματα ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ξεχωρίζουν οἱ «Ἄθλιοι», ἡ «Παναγία τῶν Παρισίων» κ.ἄ.

(Συνεχίζεται)



Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

. . . . . .

«ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΩΡΑ»

...Ὅλα ἦταν γκρίζα : τὰ πεζοδρόμια, οἱ τοῖχοι, ὁ οὐρανός, ἀκόμα καὶ τὸ ἄσπρο τῆς σημαίας... Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μικροκαμωμένο αὐτὸν ἄνδρα μὲ τὴν ἄσπρη μπλοῦζα ποὺ στεκότανε, ὅπως τὸν τελευταῖο Ὀκτώβριο, στὸ κατώφλι τοῦ Νοσοκομείου—Ἀσύλου, ὅταν ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ μὲ τὴ συνοδεία τοῦ φύλακος μπῆκε ἐκεῖ... Ὁ ἄνθρωπος τοὔκανε ἕνα φιλικὸ νεῦμα μ' ἕνα χαμόγελο...

«Μ' ἀναγνώρισε, σκέφθηκε τὸ ἀγόρι μὲ πίκρα, «τίποτα δὲν ἄλλαξε. Τίποτε δὲν ἄλλαξε! Καὶ τίποτα δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ... Κι' ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ!».

—«Νάτος!» εἶπε μόνον ὁ φύλακας ὅταν τὸν παρέδιδε στὸ τμῆμα τῶν ἀγοριῶν...

Ἄνοιξε τὴν τσάντα του, ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ χαρτιὰ ποὺ τοῦ ὑπέγραφαν (σὰν τὸν ταχυδρομικὸ διανομέα ποὺ παραδίδει ἕνα δέμα), κούμπωσε πάλι τὴν τσάντα, χαιρέτησε καὶ ἔφυγε. Ἀπὸ τὸ κρατητήριο ποὺ εἶχε παραλάβει τὸν Ἀλὲν Ρομπὲρ μέχρι ἐκείνη τὴν ὥρα, δὲν εἶχε ρίξει ἐπάνω στὸ παιδὶ οὔτε ἕνα βλέμμα, οὔτε εἶχε προφέρει μιὰ λέξη πρὶν ἀπ' αὐτὸ τὸ «νάτος!». Ἡ ἄνοστη αὐτὴ μυρουδιὰ δέρματος ποὺ προκαλοῦσε ναυτία στὸν μικρὸ ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτόν, κι' ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ μπῆκε ξανὰ στὴ μυρουδιὰ τοῦ χλωρίου, τοῦ ἐστιατορίου, τῶν βρώμικων ἐσωρρούχων... μέσα στὸν κόσμο τῶν χαμένων παιδιῶν... Στὸ Ντανφὲρ–Ροσερὼ ξαναβρῆκε τὸν κοιτῶνα, τὴν τάξη, τὴν ψυχαγωγία... μιὰ γελοιογραφία τοῦ Τερνεραί, ἀλλὰ μὲ δένδρα θνησιγενῆ, μὲ διαδρόμους τσιμεντένιους καὶ ρολόγια παντοῦ. Γιατὶ στὰ μέρη αὐτά, ὅπου ἀπὸ μέρα σὲ μέρα κάθε παιδὶ ἄδικα περίμενε κάτι χωρὶς νὰ ξέρῃ τί, ὁ χρόνος «πανταχοῦ παρὼν» τὰ ἔλεγε ὅλα ἀφ' ὑψηλοῦ...

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἄρχισε νὰ περιμένῃ, ὅπως οἱ ἄλλοι. Καρφωνότανε στὸν κεντρικὸ διάδρομο, μὲ τὸν γιακᾶ ἀνασηκωμένο, τὰ χέρια στὶς τσέπες, τὸ βλέμμα γυρισμένο πρὸς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου ποὺ ἦταν πάντα ὀρθάνοιχτη... τοῦ φαινότανε ὅτι εἶχε τοποθετηθῆ γιὰ νὰ καταπίνῃ μικρὰ παιδιὰ καὶ νὰ ἀποχαιρετᾷ μεγάλους ποὺ ἔφευγαν... Μιὰ πόρτα–παγία...

Νοσοκόμες, ποὺ κρατοῦσαν μέσα στὶς γαλάζιες κάπες τους βρέφη... ἁμάξια μὲ τὰ αἰωρούμενα χέρια τῶν ἐσωρρούχων... παιδιὰ κρυμμένα δυὸ–δυὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιο μαντήλι, ὥστε νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ τέσσαρα ἀδύνατα πόδια τους νὰ κλωτσοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ὕφασμα... ἄνθρωποι ποὺ μεταφέρουν δοχεῖα ἀπορριμμάτων... τραυματιοφορεῖς ποὺ συνοδεύουν ἕνα σωρὸ σκεπάσματα ἀπ' ὅπου κρέμεται ἕνα χέρι... Αὐτὰ πρωτόβλεπε κανεὶς πίσω ἀπ' τὴν μεγάλη πόρτα... Αὐτὲς τὶς σκηνὲς ἀπὸ τὸ παράξενο ἔργο τῶν μεγάλων, ποὺ συμπρωταγωνιστοῦσαν μὲ τοὺς μικροὺς σὲ φάσεις ἀπίθανες...

Μά, ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ δὲν ἔβλεπε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Παρατηροῦσε στὴ λεωφόρο, πέρα ἀπὸ τὴν πόρτα, ἕνα δένδρο, ἕνα ἐλεύθερο πλατάνι... Ἄκουγε νὰ πλησιάζῃ

καὶ νὰ φρενάρῃ κάθε λεωφορεῖο... Τὸ ἄκουγε νὰ ξαναφεύγῃ... Καὶ καρτεροῦσε ἀνυπόμονα τὸ νέο πέρασμά του... Ὁ δρόμος αὐτὸς ὡδηγοῦσε στὸ Τερνεραί.

...Τόσες ὧρες καὶ τόσα βήματα τὸν χώριζαν τώρα, ὥστε μερικὲς στιγμὲς τοῦ φαινότανε ὅτι τὸ Τερνεραὶ βρισκότανε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς, σὲ μιὰν ἄλλη ἐποχή... Ἀλλά, καμμιὰ φορὰ πάλι, ἡ καρδιά του σφιγγότανε στὴ σκέψη ὅτι τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, μερικὲς ὧρες ἀπὸ ἐδῶ, ἡ ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ μιλοῦσε, βάδιζε... τὸν σκεπτότανε ἴσως...

Τὴν ἑπομένην τὸ πρωΐ, ὁ γιατρὸς Κλεράν τὸν κάλεσε.

«Κι' αὐτὸς ἀκόμα θὰ μὲ ρωτήσῃ» σκέφθηκε τὸ παιδὶ χωρὶς εὐχαρίστησι. Ἤξερε κατὰ βάθος τὴν ἐκδοχή του, τὴν εἶχεν ὁμορφήνει καὶ κατέληγε νὰ τὴν πιστεύῃ.

Ἡ βοηθὸς τοῦ γιατροῦ, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη, τοῦ χαμογέλασε ἐνῷ ζάρωνε τὰ μάτια της, πέρασε τὸ χέρι της πάνω στὴ γυαλιστερὴ βούρτσα τῶν μαλλιῶν του καὶ δὲν τὸν ρώτησε τίποτα.

—«Ὁ γιατρὸς εἶν' ἀπασχολημένος. Λοιπὸν κάνε κανένα σχέδιο, ἐνῷ θὰ τὸν περιμένῃς...».

Αὐτὴ ἦταν ἡ μανία τους! Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ πῆρε τὸ χαρτὶ καὶ σχεδίασε μιὰ γυναίκα προφίλ. Πράσινο μολύβι γιὰ τὰ μάτια, κίτρινο γιὰ τὰ μαλλιά... Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι παρουσίαζε τὴν ἀρχηγὸ Φρανσουάζ, ἅρπαξε τὰ μολύβια καφέ, καστανό, μαῦρο καὶ χρωμάτισε τὸ πρόσωπο τῆς νέας σὲ πρόσωπο μέγαιρας καὶ τοῦ πρόσθεσεν ἕνα πελώριο στῆθος.

—Ὁ γιατρὸς σὲ περιμένει...

Μπῆκε μὲ τὸ σχέδιο στὸ χέρι. Εἶχαν ξαναβάψει ὁλόκληρο καὶ κρεμάσει στὸν τοῖχο ἕνα πολὺ χαρούμενο πίνακα, ποὺ παρουσίαζε λεμβοδρομίες. Ξαναβρῆκε μὲ εὐχαρίστησι τὸν γιατρό: τὸ σκυλίσιο βλέμμα του, ἡ γατίσια σοβαρότης του· ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὸν εἶχε στείλει στὸ Τερνεραί...

—Καλημέρα γέρο μου! ἔμαθα ὅτι ἤσουν στὸ σπίτι, θέλησα νὰ σοῦ σφίξω τὸ χέρι...

Αὐτὸς ὁ τόσον ἤσυχος τόνος, τὸ ἀφῃρημένο βλέμμα πού, ἀπότομα (μὰ πότε;) ἐρχότανε νὰ καρφωθῇ στὸ δικό του: ὅλ' αὐτὰ ἔβαζαν στὸ παιδὶ ἐμπιστοσύνη καὶ δυσφορία. «Ἂν μὲ ρωτήσῃ, θὰ καταλήξω νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα... τὴν Ρίτα... τὴν Ζερμαὶν...δὲν πρέπει!».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἄρχισε τὴν ἱστορία του, ἔκδοσις ξεκαθαρισμένη. Ὁ γιατρὸς κρατοῦσε χαμηλωμένα τὰ βλέφαρά του, τὰ φρύδια ψηλά· ξαφνικὰ ὁ τυφλὸς ξαναβρῆκε ἕνα ἀνελέητο βλέμμα.

—Μοῦ διηγεῖσαι μιὰν ἱστορία φτιαχτή, ἔ;... Λοιπὸν αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει!.. Δεῖξε μου καλύτερα τὸ σχέδιό σου...

Τὸ κύτταξε χωρὶς νὰ μιλᾷ, ἔπειτα τὸ σήκωσε στὸ φῶς γιὰ νὰ τὸ δῇ στὸ διαφανές.

—Σκέπτεσαι καμμιὰ φορὰ τὴν ἀρχηγὸ Φρανσουάζ;

—Ναί, λέγει τὸ παιδὶ καί, σχεδὸν ἀμέσως, μὲ σκληρὴ φωνή, Ὄχι!

—Συ...συνάντησες κανένα ποὺ τῆς ἔμοιαζε;

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ δὲν ἀπαντᾷ τίποτε, ἀλλὰ γίνεται τόσο κόκκινος, ὥστε ὁ γιατρὸς συνεχίζει ἥσυχα:

—Ἦταν στὸ Παρίσι ἢ... ἀλλοῦ; (παρὰ λίγο νὰ πῇ: «στὸ Μπωβαί», γιατὶ ὁ δικαστὴς Λαμὺ τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει...).

—Στὸ Παρίσι, μουρμούρισε στὸ παιδί.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ

—Παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Μεταξᾶς Ἀθανάσιος.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

—Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως κατ' ἀρχαιότητα ὁ μέχρι τοῦδε Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Χουρδάκης Ἰωάννης. Ὡσαύτως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου κατ' ἀρχαιότητα ὁ μέχρι τοῦδε ἀρχιφύλαξ κ. Χριστοφιλέας Παναγιώτης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀρχιφύλακας: κ.κ. Θαλάσσην Γεώργιον, Ὑπαρχιφύλακας: κ.κ. Λύραν Βασίλειον, Κλωνάρην Νικόλαον, Τσελήνην Χρῆστον καὶ Πανόπουλον Γεώργιον καὶ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας: κ.κ. Νιάρχον Νικόλαον, Σωτηρόπουλον Κίμωνα, Παπαδάκην Κων/νον, Κουκουλομάτην Κυριάκον, Διαμαντόπουλον Τρύφωνα, Σταματελόπουλον Δημήτριον, Μπαλάσκαν Θεοδόσιον, Τσωνόπουλον Γεώργιον, Παναγιωτάκον Ἀνδρέαν καὶ Νόσσην Σωτήριον, διότι οὗτοι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, παρατηρητικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῶν προϊσταμένων των, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἡγετικοῦ στελέχους τοῦ Κ.Κ.Ε. Βέττα Φωκίωνος καὶ τεσσάρων ἀλλοδαπῶν πρακτόρων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ καὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν σύλληψιν αὐτῶν.

—Δι' ἀποφάσεως ὡσαύτως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα κ. Καλαφατάκην Στυλιανόν, διότι οὗτος περὶ ὥραν 14.40' τῆς 26.7.60 εὑρισκόμενος ἐντὸς λεωφορείου τῆς γραμμῆς Περάματος—Ἀθηνῶν ἐν πολιτικῇ περιβολῇ καὶ ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐπιστρέφων ἐκ Περάματος μετά τινος θείας του, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικήν του παρατηρητικότητα, ἐπεσήμανε ἐντὸς λεωφορείου δύο ὑπόπτους καὶ ἀναπτύξας ὑπὸ ὅλως ἀσυνήθεις περιστάσεις ἔκτακτον δραστηριότητα ἐνεργήσας δὲ μετὰ ἐξαιρετικῆς μεθοδικότητος, ψυχραιμίας καὶ τόλμης ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν δύο ἀρχικελευστῶν τοῦ Β.Ν. μεταφερόντων ἐντὸς χαρτοφυλάκων 80 κυτία σιγαρέττων, 28 φιάλας τῶν 250 γραμμαρίων περιεχούσας ὕδωρ κολωνίας καὶ 2 γυναικεῖα μεταξωτὰ φορέματα ἅπαντα Ἀμερικανικῆς προελεύσεως, ἅτινα οὗτοι μετέφερον ἐξ Η.Π.Α. ὅπου εἶχον μεταβῆ πρὸς παραλαβὴν τοῦ πολεμικοῦ «ΛΟΓΧΗ» καὶ εἰσήγαγον ἐν Ἑλλάδι ἄνευ τελωνιακοῦ ἐλέγχου.

***

ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ

—Τὴν 12.30' ὥραν τῆς 11/10/60 ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, φοιτοῦν ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ ὅλων τῶν ὅπλων, τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ὡς καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῶν πολιτικῶν ὑπηρεσιῶν. Τοὺς μαθητὰς (60 τὸν ἀριθμὸν) ὑπεδέχθη

ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, ὁ Ὑποδιοικητὴς Ἀστυνόμος Α' κ. Λυκούσης Παναγιώτης, ὡς καὶ ἅπαντες οἱ κ.κ. ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς, ἐνῷ αἱ Σχολαὶ Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, παρατεταγμέναι εἰς τὸ προαύλιον, ἀπέδιδον τιμάς. Πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας ὡμίλησεν ὁ κ. Διοικητὴς τῆς Σχολῆς, περὶ τοῦ θεσμοῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων ὡς καὶ περὶ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Διοικητοῦ ἐκάλυψαν τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν συγκεντρωθέντων. Μετὰ ταῦτα, ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας πλήρους ἐγκαρδιότητος καὶ συμπνοίας, ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Σχολῆς.

Οἱ ἀποχωροῦντες ἐπισκέπται ηὐχαρίστησαν τὸν κ. Διοικητὴν διὰ τὴν ἐγκάρδιον φιλοξενίαν τῆς ὁποίας ἔτυχον, σημειώσαντες τὰς ἐξαιρετικὰς ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας ἀπεκόμισαν ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς των εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν.

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ Β'

Κατὰ τὸν διενεργηθέντα διαγωνισμὸν εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β' ἐπέτυχον οἱ κάτωθι 174.

Φελώνης Μ., Χριστόπουλος Δ., Τσιτσιμπῖκος Εὐ., Χριστόπουλος Π., Φανουράκης Γ., Τσαμπρούνης Εὐ., Χαρλαύτης Ἄγγ., Ψαράκης Ἰ., Τσάκαλος Ἰ., Ἰωαννίδης Β., Ραπτάκης Γ., Ρήγας Ν., Τσαγκάνης Ν., Ραγκαβῆς Γ., Τουράπας Β., Τζικόπουλος Ν., Τριαντάφυλλος Εὐ., Χοχτούλας Δ., Φιλόπουλος Π., Ρεμπελάκης Ε., Τσιριμῶκος Ἄγγ., Φωτόπουλος Ἰ., Κούφης Γ., Κόντος Π., Κισσούδης Ἰ., Κατσαμπέκης Μ., Κολεύρης Κ., Κορδάτος Π., Καλλιθράκας Γ., Κῦρκος Ἀ., Καραΐσκος Ἀ., Καραμίντζιος Γ., Κάνης Κ., Κρόμπας Π., Καρούμπαλης Π., Κουκλάκης Εὐ., Κόκκινος Γ., Κουρῆς Σ., Ντερμπεντέρης Κ. ἢ Ἰ., Κάλδης Ν., Κουνέλης Χ., Καραμπάτος Ἡ., Κοκκοράκης Γ., Νικολόπουλος Ἀ., Κόγιας Κ., Κατζουράκης Σ., Κατσίνης Π., Κουβελιώτης Κ., Καλογερόπουλος Ἐ., Κίνοβας Γ., Κιγιλίας Π., Κουτσοσῖμος Εὐ., Κολοβέας Γ., Καλαφατάκης Μ., Καλογερᾶς Ἰ., Κυριακουλάκος Ἰ., Κακίσης Σ., Σηστικούλης Γ., Κλέκουρας Π., Κοντοπύργιας Π., Νικολόπουλος Ἰ., Κούρτης Θ., Πάζας Ἰ., Πηγαδιώτης Κ., Παυλάκης Ἰ., Σαρρῆς Δ., Παπανδρέου Ν., Παπασταματίου Κ., Παπαδᾶτος Π., Παγκαλάκης Ἰ., Σαράντης Κ., Συκιωτάκης Ἀ., Περράκης Χ., Πανταζῆς Χ., Παπουτσόπουλος Χ., Βουζᾶς Σ., Ἀντωνίου Ἀ., Θεοδωρολέας Κ., Ἀνδρεοσόπουλος Δ., Δημητρίου Δ., Ἀγλαμίσης Μ., Εὐγένης Κ., Γυφτόπουλος Χ., Γκουζούλης Κ., Γεωργουλάκης Γ., Ἀποστόλου Θ., Βαρῶτσος Ἰ., Γῶγος Ἀθ., Ζαφειρόπουλος Σ., Ἀρτικόπουλος Σ., Ἀποστολόπουλος Λ., Βαρουχάκης Γ., Γεωργακόπουλος Β., Ἀντωνίου Ἀ., Ἀποστολόπουλος Ν., Λάγιος Θ., Μπέρτσιας Θ., Μαρκάκης Χ., Λάμπρου Κ., Μακρῆς Ἰ., Μπουγᾶς Φ., Λιακάκος Π., Μαστοράκος Ἀ., Μεγαλακάκης Κ., Μανδραγώνης Δ., Μαυρακάκης Ἀ., Μπουχοῦτσος Σ., Λορεντζᾶτος Σ., Λυδιώτης Δ., Μαρνέρης Γ., Μανωλόπουλος Β., Μποῦτος Σ., Μηλιώνης Κ., Μαυραγάνης Ἡ., Λούρης Χ., Μπουγᾶς Β., Μούρλας Ἀ., Οἰκονόμου Γ., Μαυρογιάννης Β., Μιχαλέας Γ., Λάσκαρης Κ., Παπαϊωάννου Ἀ., Σαλτέρης Δ., Παπανδρέου Ε., Πολυχρόνης Δ., Πανουτσόπουλος Π., Παπαλάμπρου Χ., Πετρόπουλος Ἰ., Σταυρακάκης Ἐμμ., Σάλμας Τ., Παπαγγελόπουλος Π., Παρῖκος Ν., Παπαστεργίου Π., Πατούνης Σ., Παππᾶς Χ., Πολυχρονόπουλος Π., Παππᾶς Ν., Παπαδόπουλος Μ., Παναγιωτόπουλος Γ., Παπαδημητρίου Ἰ., Πάνου Π., Γιάννουλας Ἀ., Ζαροδῆμος Σ., Ζουγκλάκης Ἰ., Βασιλάκος Δ., Ζαφειρόπουλος Ν., Βαρούχας Κ., Ἀρκουδέας Ν., Δημητρέλλος Δ., Ζουριδάκης Σ., Ἀντωνόπουλος Ἰ., Ἀποστολόπουλος Λ., Γιολδασέας Π., Ἀμπελουργὸς Γ., Δῆμος Ἀ., Γεωργιόπουλος

Β., Βούλγαρης Ν., Δαουτάκος Ε., Βαΐτσης Χ., Ἀντωνόπουλος Λ., Ἀντωνόπουλος Κ., Βεργῆς Κ., Ἀντωνιάδης Μ., Μπουγαλῆς Χ., Λιακόπουλος Γ., Μπότσης Γ., Λιβάνιος Ἀ., Λάσκαρης Ἠ., Μπελλῆς Γ., Μάντελλος Π., Μυλωνᾶς Ἰ., Μπαρμπούνης Π. καὶ Μάρκελλος Ἀ.

Οὗτοι καλοῦνται ὅπως προσερχόμενοι εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν συνεχίσωσι τὰς ἐξετάσεις των εἰς τὰ ὑπόλοιπα μαθήματα ὡς ἀκολούθως:

1) Κυριακὴν 30 Ὀκτωβρίου 1960 ὥρα 9 π.μ. εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

2) Δευτέραν 31 Ὀκτωβρίου 1960 ὥρα 17 εἰς τὸ μάθημα τῆς Ποιν. Δικονομίας.

3) Τρίτην 1 Νοεμβρίου 1960 ὥρα 17 εἰς τὸ μάθημα τῶν Διαφόρων Νόμων.

4) Τετάρτην 2 Νοεμβρίου 1960 ὥρα 17 εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας.

5) Πέμπτην 3 Νοεμβρίου 1960 ὥρα 17 εἰς τὸ μάθημα τῆς Πρακτικῆς Διδασκαλίας.

6) Παρασκευὴν 4 Νοεμβρίου 1960 ὥρα 17 εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ὀργανισμοῦ—Κανονισμοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Διαλεχτὰ πάντα τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς Ἐκπομπῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, γνωρίζουν κάθε βδομάδα μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἔχουν γίνει ὁ ἀχώριστος φίλος χιλιάδων ἀκροατῶν.

—Ἡ Ἐκπομπὴ τῆς 1/10/60, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ ἁπαλὲς μελῳδίες ἀπὸ κινηματογραφικὸ ὄργανο, περιελάμβανε καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σὲ θέματα γενικωτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἕνα ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα ἑλληνικῶν τραγουδιῶν καὶ δημοτικοὺς σκοπούς. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθη καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ὑπαστυνόμο Β΄ κ. Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο «ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΣΚΗΝΗ».

*

—Διδακτικό, καθοδηγητικὸ καὶ ἐνδιαφέρον τὸ πρόγραμμα τῆς 8/10/60 ἄρεσε ξεχωριστὰ καὶ ἐνθουσίασε, μὲ τὸ διαφωτιστικό του περιεχόμενο. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν ἀστυνομικὰ συνθήματα γύρω ἀπὸ τὶς ἀρετὲς καὶ τὶς ἱκανότητες τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἐπίκαιρες εἰδήσεις ἀπὸ τὸ ἀστυναμικὸ δελτίο μὲ θέματα τροχαίων δυστυχημάτων, δράσεως οἰνοφλύγων καὶ προλήψεως τῆς παιδικῆς ἐκλιματικότητος. Ἐπίσης μετεδόθη, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ὑπαστυνόμο Β΄ κ. Σπῦρο Πηλό, καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τίτλο: «Η ΜΑΝΝΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ».

(Ἐπιμέλεια: Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

—κ. Κωνσταντῖνον Ρήγαν, ἀστυφύλακα. Τὸ ποίημά σας «Λίγοι τὴ ζοῦνε τὴ ζωὴ» ἐλήφθη. Σᾶς ἔχουμε ἀπαντήσει σὲ προηγούμενο τεῦχος σχετικὰ μὲ ἄλλη σας ἐργασία. Διαθέτετε ἱκανότητα καὶ πρέπει ν' ἀποδώσετε περισσότερο. Ἀνεβᾶτε στὸ ἐπίπεδο τῶν θεμάτων καὶ μὲ μιὰ μεγαλύτερη προσπάθεια θὰ τὸ ἐπιτύχετε. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία σας.

—κ. Καλλιανέζον Συμ. ἀστυφύλακα. Τὸ ποίημά σας «ὁ νυχτογέννητος» ἐλήφθη. Κάνατε μιὰ καλὴ ἀρχὴ καὶ μὴν διστάζετε νὰ συνεχίσετε. Τὸ θέμα ποὺ πραγματεύεσθε χρειάζεται ἀρκετὴ φαντασία, μεγαλύτερον πλοῦτον λέξεων καὶ μεγαλυτέραν προσοχὴν στὸ μέτρο. Ἀποφεύγετε τὶς μεταπτώσεις. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὴ συνεργασία σας.

